

YÖK'e İŞGAL'e TECRİT'e Karşı

Öğrenci,
işçi, köylü,
gecekondu
genç
kardeşlerimiz;
bu mücadele
hepimizin!

6 Kasım'da Ankara'dayız

Ekmek ve Adalet

Haftalık Dergi / Sayı: 130 / Tarih: 31 Ekim 2004 / FİYAT (KDV Dahil) 750 000

www.ekmekveadalet.net | Mail:info@ekmekveadalet.net

1 Nisan
Davası
Başladı

Devrimciler Oligarşinin Adaletini Sorguluyor!

İşçiler,
memurlar,
esnafılar,
aydınlar,
halkımız,
kitle örgütleri,
bu mücadele
gününde
gençliğinizi
yalnız
bırakmayın!

Gençlik
Dernekleri
Federasyonu,
tüm genç
kardeşlerimizi
ve halkımızı
6 Kasım'da
birlikte
olmaya
çağırıyor.

TECRİTTE KATLEDEN AKP'DİR

GECEKONDULAR BİZİM!

Barınma
hakkımız
için
direniyoruz!

Ekmek ve Adalet

www.ekmekveadalet.com info@ekmekveadalet.com

TAYAD'lı Aileler: Gelin, hep birlikte haykıralım: **ADALET İSTİYORUZ!**

"Aylardır kamuoyuna 1 Nisan komplosunu anlatıp, Türkiye'de Hukuk Yok Mu" diye soruyoruz.

Aylardır polisin sahte belgeler düzenleyerek dernekleri kapattığını insanları tutukladığını anlatıyoruz. Ve her yerde haykırıyoruz: ADALET İSTİYORUZ!..

1 Nisan komplosuyla tutuklananlar altı aydır hapisanelerde, tecrit koşullarında yaşıyorlar.

Duruşmalarında adaletin yerini bulması talebiyle yargılananların yanında olacağız.

Bu davanın müdahili olmak en doğal demokratik haklarımıza sahip çıkarak, kamuoyuna karşı sorumluluğumuzu yerine getirmektir. Bu davada demokrasi mücadelesini 'yasadışı' sayıp mahkum etmeye, demokrasi mücadelesi verenleri 'illegal' ilan etmeye çalışanların karşısında olacağız!

Bir ülkede adalet mekanizması doğru düğün işlemiyorsa, hiçbir şey olması gerektiğı gibi olamaz. Polis-MİT-Yargı işbirliğıyle mafyacı faşistlerin koruyup kollandığı, işkencecilerin mahkeme kararıyla aklandığı, her türlü hukuksuzluğun yaşandığı ülkemizde hukukun nasıl ayaklar altına alındığını görmek için, demokrasi mücadelesinin hiçbir baskı ve komployla engellenemeyeceğini göstermek için gelin hep birlikte haykıralım: ADALET İSTİYORUZ!

1 Nisan Davası'nda Yargılananlar Yargılıyor!

1 Nisan Davası'nda, haklı ve meşru olanlar "sanık" kürsüsünde, haksız, gayri-meşru ve hukuksuz olanlar ise "yargılayan" makamındadır.

Bu, gerçeğin tersyüz edilmesidir.

Yargılananlar ve ACM önünde yargılananlara sahip çıkanlar, gerçeğı yerine oturtuyorlar: Yargılananlar yargılıyor. Çünkü olması gereken bu.

Hak ve özgürlüklerin, örgütlenmenin meşruluğunun savunulduğu kürsü, "sanık" kürsüsüdür.

1 Nisan "sanık"larının yanında olmak, hak ve özgürlükleri, mücadelenin meşruluğunu savunmaktır.

1 Nisan duruşmalarında, İstanbul ACM önünde olmayanlar, yarın neden orada olmadıklarını açıklamak durumunda kalacaklardır.

Bu davanın neden "onları ilgilendirmediğini" açıklamak durumunda kalacaklardır.

Devrimci, demokrat, sosyalist olduğunu, haklar ve özgürlükler mücadelesi verdiğini iddia edip, bu davaya ilgisizlik, açıklanması mümkün olmayan bir tutarsızlıktır. Doğru ve tutarlı olan, oligarşinin hukuksuzluğuna karşı, adalet için yanyana olmaktır.

Oligarşinin adaletsizlik abidesi ACM'lerin önünde, adalet için birleşelim. Saldırıları hak ve özgürlüklerimizi sahiplenme kararlılığımızla barikat örelim!

Devam Eden Duruşmaların Tarihleri:

1 Kasım 2004 / 3 Kasım 2004

5 Kasım 2004 / Saat 9.30

İstanbul 12. Ağır Ceza Mahkemesi

6 Kasım'da Ankara'dayız

**YÖK'e, İşgal'e ve Tecrit'e Karşı
Ankara'dayız.**

**Haklı, meşru talepler için
alanlardayız.**

**Geleceğimiz, halkımız, vatanımız için
kavgadayız.**

**Öğrenci arkadaşlarımız; bu onurlu
mücadelede birlikte olalım!**

Gençlik Dernekleri Federasyonu

**ÇAĞ
DUYURU**

HALKIN SESİ

Radio Televizyon

<http://www.halkinsesi-tv.com/>

E-mail: info@halkinsesi-tv.com

Tel: 0032 2 734 45 20

Salih ÇINAR

2004 / Cephe şehidi

- 3... *Eşitlik, Özgürlük, Adalet için...*
- 5... **BELGELERİN SAHTELİĞİ ARTIK RESMİ!**
- 6... *1 Nisan Komplo Davası Başladı...*
- 9... *"6 Kasım'da Kızılay'dayız"*
- 12... *kampanya eylemleri sürüyor*
- 15... *Armutlu'ya uzanan eller kırılır*
- 16... *Aydos'da Direniş!*
- 18... *AKP'nin imaj oyunu ve şovenizm*
- 20... *Şaşıracak Bir Şey Yok!*
- 22... *'Stratejik Önem' Tüccarları*
- 25... *Vatani Yitirmemek İçin MİH'ı Teslim Etmiyoruz*
- 26... *Direndiler ve öldüler...*
- 28... *Armutlu şehitlerini aileleri anlatıyor-Niyazi Koçyiğit...*
- 30... *Evrensel Saldırıya Karşı Evrensel Bir Direniş*
- 33... *Maşya Ligi*
- 35... *"Sağlıkta Dönüşüm" Adına Sağlıkta Eşitsizlik*
- 36... *Direnin 5. yılında ne dediler? demokratik kitle örgütleri*
- 38... *Bu Davada Her Şey Hukuksuz*
- 41... **BURJUVAZİ ÖDÜLLENDİRİR**
- 42... *Demokratik Toplum Hareketi*
- 45... *Zulmün Tarihinde Katliam, Halkın Tarihinde Direniş*
- 46... *Ağırman: 'Zaman Röportajı Çarpıttı'*
- 47... *İade Kararına Karşı Kampanya*
- 48... *"İşgal altında özgürlük ve demokrasi olmaz"*
- 50... *Kahramanlar ölmez*

Eşitlik, Özgürlük, Adalet için...

Anti-emperyalist Anti-oligarşik Mücadele

Basit ve çıplak bir soru: "Türkiye'de hukuk var mı?" Aynı yalınlıkta iki soru daha: "Türkiye'de adalet var mı?", "Türkiye'de eşitlik var mı?" Bir ülkenin sosyo-ekonomik durumu, siyasi sisteminin niteliği soyut veya keyfi ölçülerle tesbit edilemeyeceğine göre, ölçümüz bu ve buna benzer olgular olacaktır. Ülkemizde bugün aklı başında hiç kimse, adalet olduğunu, eşitlik olduğunu, her milliyetten ve inançtan halk kesimlerinin özgürlüğü olduğunu iddia edemez. Ülkenin Adalet Bakanı'nın "yargı sadece halka karşı işliyor" dediği, ülkenin resmi kurumlarının gelir dağılımının dünyanın en adaletsiz ülkelerinden biri olduğumuzu gösterdiği, halkın önemli bir kesiminin ulusal haklarını kullanmadığı, inançlarını özgürce yaşayamadığı yerde, eşitlik, adalet, özgürlük var diyen, bir yalancıdır.

Eşitlik, özgürlük ve adalet, daha 1800'lerde sınıflar mücadelesinin gündemine girmiş taleplerdir. Bu talepler, o dönem ilerici bir niteliğe sahip olan burjuva devrimlerinin talepleri idi. Köylülüğün ve diğer emekçi halkın desteğini alan burjuvazi, feodallere karşı burjuva devrimleri gerçekleştirerek kendi sistemini kurdu. Burjuvazinin sınıfsal egemenliği altında bu taleplerin asgari ölçülerde karşılandığı rejimlere burjuva demokrasisi denildi. Bizim ülkemizdeyse böyle bir burjuva devrim hiçbir zaman olmadı. 1920 Kurtuluş Savaşı'yla gerçekleşen Kemalist Devrim, yarım kalmış bir burjuva demokratik devrimdi, hiçbir zaman da tamamlanamadı. Dolayısıyla **eşitlik, özgürlük**, burjuva demokrasilerde olduğu kadar da hayat bulmadı. Tersine, Türkiye halkı, 1945'lere kadar **küçük-burjuva diktatörlüğü**, emperyalizme tam bağımlı hale getirildiğimiz 1945'lerden bu yana da **faşizm altında** yaşadı.

Bütün bunların yerli yerine oturtulması, bir: "*Nasıl bir ülkede yaşıyoruz?*" sorusuna, iki: "*Ne yapmalıyız, ne için, hangi hedefe yönelerek mücadele etmeliyiz?*" sorusuna doğru cevap vermek için gereklidir.

Oligarşi, onyıllardır "**demokrasimiz**" diyerek aldatıyor geniş kitleleri. Ama aldanan, yanılan sadece bilinçsiz kesimler değil. Türkiye aydınının, Türkiye solunun reformist ve revizyonist kesimlerinin temel yanılgısı, "burjuva demokratik devrimin gerçekleşmiş" olduğunu, başka deyişle ülkemizde bir burjuva demokrasisi olduğunu düşünmeleridir. AB'ye uyum yasalarıyla birlikte aydınların ve solun bu yanılgısı daha da derinleşmiştir. Daha öncesinde burjuva demokratik devrimin tamamlanmamış olduğunu söyleyen kimileri bugün AB'ye uyumla birlikte bu sürecin tamamlandığından söz ediyorlar.

Siyaseten körleşenler, yaşananları da anlayamazlar. 1 Nisan Komplosunu da, F Tiplerini de bunun için anlayamadılar. Bu ülkede yürürlükteki hukukun, **burjuva demokrasisi hukuku** mu, **faşizmin hukuku** mu olduğunu doğru tesbit edememektedirler. 1 Nisan Komplosu, hangi hukukun geçerli olduğunun göstergesidir. Tabii tek gösterge bu değildir; infazlar, işkenceler, kayıplar, bunların soruşturulmayıp devlet katında sahiplenilmesi gibi bir çok olgu, bu ülkede bir demokrasi olmadığını gösteriyor.

Demek ki, halk olarak, devrimciler olarak, demokrasi için mücadele

etmek durumundayız. Ama halkın, devrimcilerin isteyeceği demokrasi burjuvazinin demokrasisi değildir. Burjuva demokratik devrimler çağı çoktan kapanmıştır. Artık burjuvazi (başka deyişle emperyalizm), demokrasiyi yokeden asıl güçtür. Adalet, eşitlik, özgürlük, **emperyalizme bağımlı olduğu için** yoktur. Hal böyleyken, demokrasi için, özgürlük için emperyalizmden medet ummak, emperyalist burjuvaziye demokrasi mücadelesinin müttefiki olarak görmek-göstermek, tarihi ve siyasal gerçeklerin çarpıtılmasıdır.

AB'ci sol, işte bu çarpıtma ile bugün halkımızın mücadelesinin önünde ideolojik, politik bir engel haline gelmiştir. Oligarşinin ve emperyalizmin demokrasi yalanı, şimdi onların ağzından tekrarlanmaktadır. AB'ci solcular, görünürde oligarşiye karşı çıkıyorlar, oligarşinin faşist iktidarına karşı AB'nin "burjuva demokrasisiyle" ittifak yapıyorlar. Yalan, aldatma, çarpıtma. Türkiye oligarşisi bağımsız, kendi başına bir güç değildir. Oligarşinin içinde emperyalizm de var. Oligarşiye karşı çıkıyor görünüp emperyalizme karşı çıkmıyorsa, aslında oligarşiye de karşı çıkmıyorlardır. Veya diğer taraftan bakalım: Emperyalizme karşı çıkıyor görünüp oligarşinin faşist iktidarına karşı çıkmıyorsa, onda da bir tutarlılık yoktur. Ülkemizdeki **sahte milliyetçiler** de, **sahte demokratlar** da işte bu zeminde ortaya çıkıyorlar.

Demokrasi, bağımsızlıktan ayrı değildir. Anti-emperyalist, anti-oligarşik devrim, bağımsızlık ve demokrasi sorununu birlikte çözer.

Demokrasi mücadelesi, anti-emperyalist, anti-oligarşik bir mücadeledir. Demokrasiyi yokeden onlardır. Dolayısıyla, demokrasi mücadelesiyle bağımsızlık mücadelesi, birbirine sıkıca bağlıdır. Eğer bu ülkede bağımsızlık ve demokrasi olacaksa, bu ancak anti-emperyalist, anti-oligarşik bir mücadele sonucunda olacaktır.

Devrimciler, "ülkemizde eksik gedik de olsa bir demokrasi var" diye kendilerini kandırmıyorlar. Devrimciler, oligarşiye karşı çıkarken kendilerine emperyalistlerden müttefik aramıyorlar. Devrimciler, ABD, AB emperyalizmine karşı çıkmak adına faşizmin sürdürücüsü Genelkurmay'la ittifak sa-

malığına düşmüyorlar. Evet, biz bağımsızlık ve demokrasinin anti-emperyalist, anti-oligarşik mücadeleden geçtiğini biliyor ve bu nedenle de, emperyalizme, oligarşiye, onların tüm kurumlarına, işbirlikçilerine topyekün karşı çıkma cesaretini gösteriyoruz.

Elbette bu cüretimizin bedeli büyük oluyor. İnfazlarda katlediliyoruz. F Tiplerine atılıyor, hücrelerde öldürülüyoruz. 1 Nisan komplolarıyla tutsak ediliyoruz. Halka bu gerçekleri anlatmayalım, halkı anti-emperyalist, anti-oligarşik mücadele bayrağı altında toplamayalım diye, bizi tecrit etmek ve sindirmek için yeni baskı, ceza yasaları çıkarılıyor.

F Tiplerinde tecrite karşı 117 şehit vererek sürdürdüğümüz mücadele, 1 Nisan komplosunu boşa çıkarma mücadelemiz de bir demokrasi mücadelesidir; ama burjuva demokrasisi için yürütülen bir mücadele değil, faşizme emperyalizme karşı halkın demokrasisi için yürütülen bir mücadeledir. Mahkeme kürsülerinde bunun için oligarşiden adalet istemiyor, oligarşinin adaletini yargılıyor. Burjuva hukukunu bile uygulamaktan uzak faşizmin baskı mekanizmaları olduğunu gösteriyoruz. Bu düzende eşitlik, özgürlük ve adaletin gerçek anlamda asla olamayacağı gerçeğini haykırıyoruz.

Emperyalist demokrasi, burjuvazinin diktatörlüğüdür. Halkların mücadelesi sonucu tanımak zorunda kaldıkları, ama her fırsatta da gaspetmeye, sınırlamaya çalıştıkları mevcut hak ve özgürlükler, bu gerçeği değiştirmez. Ülkemizdeki oligarşik diktatörlük, tekelci burjuvalar, toprak ağaları, tüccarlar ve onların işbirlikçileri dışında tüm halk için bir diktatörlüktür. Oligarşik diktatörlük, azgın sömürüyü, emperyalizme uşaklığı, burjuva demokrasisiyle sürdüremeyeceği için ülkemizi faşizmle yönetmektedir. Ne bağımsızlığımız gerçek demokrasidir. Bağımsızlığı ve demokrasiyi yokedenler bellidir. Ülkemizde neden eşitlik, özgürlük, adalet olmadığı bellidir. Bunları yokedenler emperyalizm ve oligarşidir. Halkımızın düşmanları bunlardır. Yürütülmesi gereken mücadele anti-emperyalist, anti-oligarşik mücadeledir. Kim ki bu mücadelenin bedellerini ödemekten korkup halkımızın düşmanını görmesine engel olursa, kim ki kendi statükoları için bağımsızlığın ve demokrasinin gerçek yolunu gizleyip halkları ABD'ye, AB'ye sığınmaya çağırırsa, onlar halka en büyük kötülüğü yapanlardır.

Ne bağımsızlığımız gerçek bağımsızlık, ne demokrasimiz gerçek demokrasidir. Ülkemizde neden eşitlik, özgürlük, adalet olmadığı bellidir. Bunları yokedenler emperyalizm ve oligarşidir. Halkımızın düşmanları bunlardır. Kim ki bu mücadelenin bedellerini ödemekten korkup halkımızın düşmanını görmesine engel olursa, onlar halka en büyük kötülüğü yapanlardır.

BELGELERİN SAHTELİĞİ ARTIK RESMİ!

Sahte Belgelerin Delil Olamayacağı

Mahkeme ve Savcılık Kararıyla Resmileşti

HUKUKSUZLUĞA SON VERİN!

1 NİSAN KOMPLOSU ÇÖKTÜKÇE ÇÖKÜYOR!

- ✓ **“Diskette adın geçiyor” diye dava açılan Av. Zeki Rüzgar hakkında TAKİPSİZLİK kararı verildi.**
- ✓ **Av. Selçuk Kozağaçlı hakkında “Diskette adın geçiyor” diye dava açıldı; mahkeme, “cezalandırılmasını gerektirecek delil ve emare yoktur” diyerek BERAAT kararı verdi.**
- ✓ **Bursa Cumhuriyet Savcısı; “bu tür belgeler delil niteliği taşımaz” diyerek “diskette adı geçiyor” diye karşısına çıkarılanları TUTUKLAMAYI REDDETTİ.**
- ✓ **Nurhan Yılmaz ve Sadık Eroğlu, “diskette adın geçiyor” diye tutuklandılar. İzmir ACM, sahte belgeleri yeterli delil olarak görmeyip ikinci duruşmada TAHLİYE kararı verdi.**
- ✓ **Şimdi de, sahte belgelerin delil olamayacağını söyleyen Erzurum 2. ACM kararı...**

1 Nisan hukuksuzluk terörü sırasında Ünye’de gözaltına alınarak haklarında “diskette adları geçtiği” gerekçesiyle yargılananlar hakkında, Erzurum 2. Ağır Ceza Mahkemesi, 19 Ekim tarihli duruşmada BERAAT kararı verdi.

Önce C. Savcısı Hüseyin Ayar mütaalasını okudu:

“Tüm sanıklar hakkında, İstanbul’da ele geçen dosya içerisinde mevcut dokümandan başka sanıkların örgüt üyesi olduklarına dair cezalandırılmalarına yeter kesin delil elde edilemediği tüm dosya kapsamından anlaşıldığından, tüm sanıkların beraatlerine karar verilmesi talep olunur.”

Mahkeme heyeti de savcılığın bu talebine uydu ve tutanaklara şu kararı yazdırdı:

“Sanıkların üzerlerine atılı suçtan kendilerini hükümlendirmeye yetecek her türlü şüpheden uzak, kesin ve inandırıcı delil bulunmadığından ayrı ayrı BERAATLERİNE...”

Savcının da, mahkemenin de beraat kararının gerekçesi son derece açık: Bu dosyaya belge diye koyduğunuz şeyler, hukuken bir belge değil.

Fiyaskoya bakın;

Türkiye Cumhuriyeti’nin polis teşkilatı onlarca şehirde seferber oluyor, yetmiyor, yanısıra 5 Avrupa ülkesi de seferber ediliyor, onlarca kurum basılıp yüzü aşkın kişi gözaltı-

na alınıyor.

Peki neden?

Neyle suçlanıyorlar bunlar?

“Sahte belgeler” gösteriyor ki, zaten operasyonu yapmadan önce, ellerinde tek bir delil yoktur.

Yani, “delilden sanığa gitme” diye bir şey yok.

Komplocu polis, sanıktan delile gitme planı kuruyor ve o kadar baskından, gözaltından, yüzlerce insandan alınan ifadelerden sonra elinde bir diskette ortaya çıkıp, “bakın hepsinin ismi, ana adı-baba adıyla birlikte burada geçiyor” diyor.

Hukuktan bir gram nasibini almış bir savcı, hakim, ancak kargaları güldürecek ve çocuk bile kandıramayacak bu belgeleri ciddiye almaz elbette.

Bursa C. Savcısı, 1 Nisan’da gözaltına alınıp karşısına getirilen ve ifade veren Hayriye Gündüz’e şöyle diyor:

“Hiçbir şey izah etmene gerek yok. Bu tür belgeleri internete herkes bırakmış, yazmış olabilir, delil niteliği taşımaz.”

Polisin “disket çıktısı” diye düzenlediği sahte belgelerin FOYASI çıkmış, kendi mahkemeleri tarafından da sahte belgelerin delil kabul edilemeyeceği resmileştirilmiştir.

1 Nisan Davası, toptan düşürülmelidir. Aklın ve hukukun başka yolu yoktur.

1 Nisan Komplo Davası Başladı...

Devrimciler Oligarşinin Adaletini Yargılıyor

'Adalet istiyoruz'. Bu slogan İstanbul Ağır Ceza Mahkemesi önünde 25 Ekim günü başlayan davanın sloganıydı. Pankartlarda, ring araçlarının demir parmaklıklı pencerelerinden parmakları zafer işaretlerine dönüşen tutsakların haykırışlarında, komplo sonucu tutuklanlarla dayanışma amacıyla mahkeme önünde toplanan yüzlerce insanın dilinde bu haykırış vardı.

1 Nisan 2004'te Türkiye ve dört Avrupa ülkesinde eşzamanlı olarak gerçekleştirilen ve "yasadışı örgüt operasyonu" havası yaratılarak, demokratik kurumların basıldığı, çalışanlarının sahte belgeler düzenlenerek tutuklandığı davanın duruşması nihayet başladı. "Nihayet" diyoruz, çünkü, hukuksuz olarak düzenlenen operasyonun davası da, oligarşinin kendi yasaları ayaklar altına alınarak yasal süre aşılarak geç başlatıldı. 25 Ekim günü başlayan duruşmalar, 27 Ekim günü sürdü. Bundan sonra da 1-3 Kasım'da devam edilecek olan davanın ilk duruşmasındaki karar, 5 Kasım günü açıklanacak.

25 Ekim: "Adalet istiyoruz"

82 insanın sahte belgeler düzenlenerek tutuklandığı 1 Nisan operasyonunun İstanbul ayağında tutuklanan 64 kişinin ilk duruşmasında, Gebze, Tekirdağ ve Kandıra F Tipi hapishanelerinden 16 tutuklu getirildi. "Komploları boşa çıkaracağız" sloganları ve zafer işaretleri ile ringlerden inen tutsaklar, İstanbul 12. Ağır Ceza Mahkemesi'nde (ACM) mahkeme önünde toplanan kalabalık grup tarafından "Adalet istiyoruz" sloganları ile karşılandılar.

Şadi Naci Özpolat, Mehmet Yayla, Yılmaz Kaya, Aynur Karaaslan, Gülizar Kesici, Perihan Demirkıran, Seval Yaprak, Metin Yavuz, Alp Yarbaş, Yeliz Türkmen, Zeliha Koyupınar, Serkan Onur Yılmaz ve Hasibde Çoban'ın getirildiği ilk duruşmada toplu savunma yapılarak oligarşinin adalet mekanizması, operasyonun hukuksuzluğu ve düzenlenen sahte belgeler tüm çıplaklığıyla gözler önüne serildi.

Mahkemeyi izlemeye gelen kitlenin tamamı salona sığmazken, dışarıda HÖC'lüler bir basın açıklaması yaptılar. "Adalet istiyoruz" pankartı ve dövizlerin açıldığı eylemde açıklamayı okuyan Fah-

rettin Keskin, "Bu davanın müdahili olmak en doğal demokratik haklarımıza sahip çıkarak, kamuoyuna karşı sorumluluğumuzu yerine getirmektir" dedi. Duruşmayı izlemeye, HÖC'lülerin yanısıra, Genel-İş, EHP, ESP temsilcileri ile Fransa, Almanya, İtalya ve Yunanistan'dan gelen heyetler de vardı.

Mahkeme boyunca, ACM (DMG) önünde sloganlar ve marşlar hiç susmazken, içeride devrimciler oligarşinin adaletini saatlerce yargıladılar. Bu adaletin insana, hukuka verdiği değer, zaman zaman hakimlin uyuklaması ile de ortaya çıkarken, savunmayı okuyan Şadi Özpolat, hakimi "dinliyorsunuz değil mi?" diye uyarmak zorunda kaldı.

Özpolat savunmasında, kendisinin örgüt yöneticisi olmakla suçlandığını ancak dosyada yer alan iddiaların somut delillere dayanmadığını söyledi. Polisin demokratik kurumları tehlike unsuru olarak gördüğüne dikkat çeken Özpolat, "Polis baskın yaptığı kurumları kamuoyuna, 'hücre evi' olarak ilan etmiştir. Benim de bu hücre evlerinde yakalandığımı açıklamıştır" dedi. Demokratik kitle örgütlerinde çalışmalar yürüttüğünü belirten Özpolat, "Devrimci düşüncelerimden dolayı 24 saat polisin gözetimindeyim. Eğer hakkımda bir arama kararı çıkartılmış olsaydı, beni kolaylıkla bulacaktı. Asılsız iddialarla 7 aydır hapishanede tutulmaktayım. Tahliye ve beraatimi istiyorum" diye konuştu.

Yılmaz Yayıncılık'ta gözaltına alındığını belirten Ekmek ve Adalet Dergisi Genel Yayın Yönetmeni Gülizar Kesici ise polisin asıl amacının dergiyi basmak olmadığını söyledi. Gazeteciliğin yasalarda suç olmadığını ifade eden Kesici, "Hakkımda bir arama kararı olsaydı polis tebligat gönderip beni savcılığa çağırabilirdi. Ama bunu yapmadı. Benim şu an tutuklu bulunmam, 19 Aralık 2000 tarihinde

hapishanelere yapılan operasyonlarda diri diri yakılan arkadaşlarımla ölmememdir. Arkadaşlarımın yaşamlarını yitirmesi polise yetmedi. Ben 2002'de tahliye oldum, ama polis 2000'de dergide çalıştığımı iddia ederek tüm acemiliğini göstermiş oldu. Çünkü, dergimiz 2002 Şubat'ta yayın hayatına girdi" dedi. Zeliha Koyupınar da, "Polis beni hem Kürdistan hem de gençlik sorumlusu olarak göstermiş, ama hiçbir dayanak sunmamış" dedi. Benzer ifadeler veren tutsakların dinlenmesinin ardından mahkeme heyeti, kararın 5 Kasım günü açıklanacağını duyurdu.

27 Ekim: "Haklıyız Kazanacağız"

1 Nisan duruşmalarına 27 Ekim günü devam edildi. Gebze M Tipi ve Tekirdağ F Tipi hapishanelerinden, Münevver Köz, Kudret Sarıgül, Gülsen Salman, Çayan Güner, Hıdır Gül, Ali Aracı, Mehmet Ali Kaya, Ali Uludağ, Necla Can, Ali Çimen, Murat Yücel, Mustafa Erol, Fadik Adıyaman, Orhan Eski ve Eylül İşcan'ın getirildiği duruşmalar yine devrimcilerin, davayı bir adalet kavgasına dönüştürmesine sahne oldu.

Duruşmada ilk olarak ifade veren Grup Yorum elemanı Ali Aracı, iddianamede kendisine yönelik hiçbir somut delil olmadığı ifade ederek, İdil Kültür Merkezi'nin basılıp oradan gözaltına alındığı belirtti ve "İstanbul Emniyet Müdürlüğü, operasyonun ardından açıklama yaptı. Açıklamada, örgütün 'hücre evi'ni bastıklarını ve tüm üyelerini gözaltına aldıklarını belirtiyorlardı. Emniyet, basın aracılığıyla yaptığı açıklamayla mahkemeyi de etkisi altına almayı amaçlamıştır. Grup Yorum var olduğu süre boyunca egemenler tarafından hep susturulmaya çalışılmıştır. Çünkü, yıllarca hep ezilenlerin ezgisi olmuş, halkın isyanını dile getirmiştir. Bugün bu sesi, bir diskette mi susturacaklar?" dedi.

Rabia Eylül İşcan ise, gözaltı boyunca yoğun işkence ve tacize maruz kaldığını belirterek, Gençlik Gelecektir Dergisi'nde çalıştığını ve derginin gençliğin sorunlarını ele alan, alternatif çözümler arama noktasında sorgulayan bir içeriğe sahip olduğunu söyledi.

Dışarıda ise HÖC imzalı "ADALET İSTİYORUZ" pankartı açılarak, bu kavganın sesi olan HÖC'lüler ve tutsaklarla dayanışma amacıyla gelen kurum temsilcileri vardı. İlk gün olduğu gibi, tutsaklara destekten oldukça rahatsız olan terör şubesi polisleri, kitleyi kameraya kaydederek gözdağı vermeye çalıştı.

Aynı gün, 12 yıldır süren ve Sezgin Çelik, Rasim Öztas, İsmet Bülbül ve Birol Abatay'ın tutuklu bulunduğu Devrimci Sol davasının da karar duruş-

ması vardı. Mahkeme sonunda tutsakların 4'ü de "ağırlaştırılmış müebbet" cezası aldılar. "Haklıyız Kazanacağız!" marşı bu kez de onlar için haykırılıyordu hep bir ağızdan.

Heyetlerden Tepkiler

Bu arada, davayı izlemeye Avrupa'nın çeşitli ülkelerinden, gazeteci ve avukatlar da geldiler. Önmüzdeki günlerde de çeşitli ülkelerden heyetlerin geleceği öğrenildi.

Alman heyet içinde bulunan gazeteciler Peter Nowak ile Jürgen Speidel duruşmaya ilişkin bir yazılı açıklama yayınladılar. Dava hakkında bilgi veren Alman gazeteciler, tüm demokratikleşme iddialarına karşı Türkiye'de sol muhalefete yönelik adli kovuşturma konusunda pek birşey değişmediğinin altını çizdiler.

1 Nisan Komplosu'na ilişkin bir başka tepki de İtalya'dan geldi. 26 Ekim günü, İtalya'nın Floransa şehrinde bulunan Tuskanya Eyalet Meclisi'nde bir basın toplantısı düzenlendi. Basın toplantısına Komünist Partisi, Yeniden İnşaa Partisi (PRC), Eyalet Meclisi PRC Grup Başkanı Giovanni Barbagli, Uluslararası Barış ve Özgürlük İçin Kadınlar Federasyonu (WILPF) adına Paola Cecchi katıldı. Ölüm orucu direnişi ve tecrite de yer verilen konuşmalarda, İtalya'dan bir heyetin devam eden duruşmaları izlemek için Türkiye'ye geleceği hatırlatılarak, komplo kınandı ve Türkiyeli devrimcilere yönelik destek tekrarlandı.

Hukuk Savaşı Sürüyor; Sen De Katıl

Sahte belgelerle, polisin istediği kişiyi, istediği zaman tutuklatmak amacıyla içine her türlü bilgiyi eklediği ve eklemeye devam ettiği "diskette", aldatılmış, korkutulmuş bir iki zavallı gence imzalatılmış yalan ifadelerle 82 insan yargılanıyor. 1 Nisan komplo davası, bu ülkede adaletten yanayım diyen herkesin davasıdır. Sacco ile Vanzetti trajedisini bir kez de ülkemizde ve çok daha kitlel boyutuyla yaşamak istemiyorsak, böyle bir hukuksuzluğa gözyummanın onursuzluk olduğunu düşünüyorsak, bu hukuk savaşına destek olalım. 1-3 ve 5 Kasım'da sürecek duruşmalara katılın, "Adalet İstiyoruz" diyenlere siz de sesinizi katın!

Yargılanmadan 'Örgüt Üyesi' İlan Edildik

Komplo sonucu tutuklandıktan sonra tahliye olan Mehmet Güvel, Münire Demirel ve Sadık Eroğlu 28 Ekim günü İstanbul Okmeydanı'ndaki Sibel Yalçın Direniş Parkı'nda "Adalet İstiyoruz" pankartı ile bir basın açıklaması yaptılar. TAYAD'ın düzenlediği eylemde, "Sahte belgeler ile tutuklananlar serbest bırakılsın" sloganları atıldı.

TAYAD adına konuşan Münire Demirel, 82 insanı hatırlattı ve şöyle konuştu:

"Henüz hiçbir yargı süreci başlamadan, basılan kurumların hükümetin yetkili ağızlarından ve medyadan illegal kurumlar olduğu, gözaltına alınanların ise terör örgütü üyesi olduğu ilan edildi. Bu durum tek başına hak ve özgürlük mücadelesi verenlere karşı bir operasyon olduğunu göstermektedir."

Daha sonra, İzmir'de tutuklanan Sadık Eroğlu ile Ankara'da tutuklanan Mehmet Güvel birer konuşma yaparak, tutuklanmalarındaki hukuksuzluğu gözler önüne serdiler ve "hiçbir delil olmadan tutuklandık, aynı durumdaki insanlar hala tutuklu" dediler.

KOMPLOLARI BOŞA ÇIKARTACAĞIZ

20 Ekim günü Adana Adliyesi önünde gözaltına alınıp ertesi gün tutuklanan Karip Polat için Adana HÖC bir basın açıklaması düzenledi. Karip Polat'ın "diskette adın var" denilerek sahte belgelerle tutuklandığını ve derhal serbest bırakılmasını isteyen HÖC'lüler "Komploları Boşa Çıkartacağız" pankartı açtılar. 26 Ekim günü Adana Adliyesi önünde yapılan açıklamada "Adalet İstiyoruz, Sahte Belgelerle Tutuklananlar Serbest Bırakılsın" dövizleri açıldı ve "Karip Polat'a Özgürlük" sloganları atıldı. HÖC adına açıklamayı Mehmet Bildircin okudu.

İSTANBUL'DA EV BASKINLARI

Bir yandan sahte belgeler tüm çıplaklığıyla teşhir olurken, öte yandan İstanbul polisi, pervasızca operasyonlarını sürdürerek bu havayı tersine çevirmeye çalışıyor. Hukuk, yasa onları ilgilendirmiyor.

İstanbul Temel Haklar tarafından verilen bilgiye göre; 26 Ekim günü Alibeyköy Temel Haklar Başkanı Naci Vurgen, Temel Haklar Üyesi Sultan Gök ve Emin Aslan evleri sabaha karşı basılarak gözaltına alındılar. Yine Bahçelievler Temel Haklar kurucu üyelerinden Ali Sinan Düzyol "üzerine ifade var" bahanesi ile aynı saatlerde evi basılarak gözaltına alındı. Açıklamada ayrıca yine derneğin kurucu üyelerinden olan Ahmet Aydın'ın hastalığı nedeniyle evinde bulunmamasına rağmen evinin basıldığı ve her tarafın arandığı ifade edildi.

27 Ekim tarihinde ise Anadolu yakasında gözaltılar devam etti. 1 Mayıs Mahallesi'nde saat 06.00 civarında Hüseyin Şahin evi basılarak gözaltına alındı. Yine aynı gün Cemalettin Çınar 'aranması olduğu' gerekçesiyle gözaltına alındı. Gözaltına alınanlardan Ali Sinan Düzyol ve Cemalettin Çınar tutuklanırken, diğerleri serbest bırakıldı.

İZMİR'DE POLİS TERÖRÜ

İzmir'de dergimiz çalışanlarına yönelik polisin baskı, takip ve tacizleri sürüyor. 20 Ekim günü çalışanımız Orçun Ekenoğlu'nun keyfi şekilde kimlik kontrolü yapılmak istendi. Yasal yetkileri olup olmadığını soran Ekenoğlu polis tarafından yerlerde sürüklendi ve tehdit edildi. 21 Ekim günü ise okurumuz Songül Ekenoğlu'nun ailesinin evi basılarak ev talan edildi ve annesi tehdit edildi.

Sayı 130

8

31 Ekim
2004

ASMAYACAK, "Ağırlaştırılmış Müebbet"LE TECRİTTE ÖLDÜRECEKLER!

12 yıldır süren ve 24 devrimcinin yargılandığı Devrimci Sol Davası'nda 27 Ekim günü karar açıklandı.

Davanın son duruşmasında, İstanbul 11. Ağır Ceza Mahkemesi, 10 tutsağa "ağırlaştırılmış müebbet" cezası verirken, DGM'leri aratmayacağını da herkese kanıtlıyordu.

Açıklanan kararda, Devrimci Sol Davası tutsaklarından Kenan Kahramanoglu, Halil Keskin, Ali Ekber Akkaya, Seyit Veyis Poyraz, Muammer Pakkan, Rasim Öztaş, İsmet Bülbül, Birol Abatay, Halil Acar ve Sezgin Çelik, "Anayasal düzeni silah zoruyla değiştirmeye teşebbüs etmek"ten ağırlaştırılmış müebbet cezasına çarptırıldılar.

5 tutsağın cezaları 59. madde uygulanarak "müebbet ağır hapis cezası"na indirilirken(!) diğer tutsaklar hakkında 59. maddede uygulanmayarak, onlar ağırlaştırılmış hücre koşullarına mahkum edildiler.

'Ağırlaştırılmış Müebbet' cezalarına devrimci tutsakların cevabı "Haklıyız Kazanacağız" oldu. Tutsaklar son sözlerinde "Dava mahkemeniz açısından bitebilir ancak bizim açımızdan bitmeyecek. Biz kazanacağız" derken salonu da "Cezalar, Tecritler Bizi Yıldırılmaz" sloganlarıyla terkettiler.

Gençlik Örgütleri: “6 Kasım'da Kızılay'dayız”

YÖK gençliğin üstüne, **Irak işgali** Ortadoğu halklarının üstüne, **tecrit** Türkiye'nin üstüne bir karabasan gibi çökmüştür. **YÖK** gençliğin, **işgal** Ortadoğu halklarının, **tecrit** Türkiye halklarının geleceğini karartan bir politika olarak dayatılmış durumdadır.

Ülkemizin devrimci, ilerici, vatansever gençliği, işte bunlara karşı 6 Kasım'da Ankara Kızılay'da olacak.

Geçtiğimiz hafta boyunca üniversitelerde YÖK'e, işgale, tecrite karşı mücadele çağrısının dile getirildiği çalışmalar yapıldı. Panellerle, anfi konuşmalarıyla, afişler, pankartlar, bildiriler ve gösterilerle sürdürülen bu çalışmalar, Türkiye gençliğinin emperyalizmin ve faşist iktidarın karşısına güçlü bir biçimde çıkmasını sağlamak içindi.

“Karanlığı yok etmek için Kızılay'da olacağız”

6 Kasım'da Kızılay'a çağrı eylemlerinden biri de Ankara gençliği tarafından yapıldı.

23 Ekim günü Ankara Yüksel Caddesi'nde bir araya gelen **Gençlik Dernekleri Federasyonu Öğrenciler**, **Sosyalist Gençlik Derneği**, **Demokratik Üniversite Komiteleri**, **Devrimci Parti Güçleri**, **Devrimci Proleter Gençlik**, **Yeni Demokrat Gençlik**, **Genç Direnişçi üyeleri**, YÖK'ün kuruluş tarihi olan 6 Kasım'da Kızılay'da bir eylem yapacaklarını açıkladılar.

“6 Kasım'da Kızılay'dayız” yazılı pankart taşıyan öğrenciler, eylemlerinin “YÖK'e, tecrite ve emperyalist savaşa karşı” olduğunu vurguluyarak, tüm gençliği kendileriyle omuz omuza olmaya çağırdılar.

YÖK'ü Yıkacağız! Öğrenciyiz Haklıyız Kazanacağız!

İzmir Dokuz Eylül Üniversitesi Eğitim Fakültesi'nde de 27 Ekim'de “YÖK'e, Tecrite, İşgale Karşı 6 Kasım'da Ankara'dayız” şiarıyla bir şenlik düzenlendi. İzmir Gençlik Derneği tarafından düzenlenen şenliğin açılış konuşmasında YÖK'ün ve YÖK'e karşı mücadelenin tarihi anlatılarak, “tüm baskı ve yasaklarına rağmen YÖK'ün gençliğin vereceği mücadele sonucu kaldırılacağı” belirtildi. Grup Harmanyeli'nin de katıldığı şenlikte, öğrencileri 6 Kasım'da Ankara'ya çağıran bildiriler dağıtıldı.

İşçiler, İşsizler, Memurlar, Aydınlar, Sanatçılar, Yoksul Halkımız!

Gençliğin 6 Kasım'da Kızılay'a çıkma nedenleri, herkes için geçerlidir.

Gençlerimizi eğiten değil tek tipleştiren, eğitimi ticarilleştirerek halk gençliğini okuyamaz hale getiren YÖK'e karşı çıkmanın, Irak'taki işgale karşı çıkmanın, 117 insanımızı öldüren tecrite karşı çıkmanın işçilerin, memurların, aydınların sorunu olmadığını kim söyleyebilir? Bu talepler hepimizin, mücadele hepimizin mücadelesidir.

Yüksek okulu İşçinin, memurun, aydının, gecekondu emekçilerinin, öğrencilerin birbirinden koparıldığı bir ülkede güçlü bir mücadele geliştirilemez.

Bu “kopuşu” dayatan iktidarlardır, polis zorbalığıdır. Bu dayatmaya boyun eğmeyelim.

Öğrenci gençlik, asgari ölçülerde de olsa, işçilerin, memurların eylemlerine katılarak destek vermiştir. En başta Kızılay Meydanı bunun tanığıdır. Ama tersine bir destek pek yaşanmamıştır. Bunun neden böyle olduğunu düşünmeli ve bu durumu değiştirmeliyiz.

Sendikalar, çeşitli kesimlerin demokratik kitلة örgütleri Kızılay'da bu ülkenin devrimci, vatansever gençlerinin yanında olmalı!

6 Kasım geleneği, bu ülkenin gençliğinin emperyalizm ve faşizm tarafından teslim alınamayışının tarihidir. Gençlik can vererek, okullardan atılarak, zindanlara atılarak ödediği büyük bedellere rağmen, mücadeleden vazgeçmemiştir. Fedekar ve vatansever gençlerimizi mücadelelerinde yalnız bırakmayalım!

1980 Cuntası'nın üniversiteye yansımalarının adı YÖK oldu. Kuruluşundan itibaren YÖK'ün tek amacı düzene uygun, sormayan, sorgulamayan, başkaldırmayan tek tip öğrenci yetiştirmektir. Böylelikle istediklerini rahatlıkla hayata geçirebileceklerdi. 1980 öncesi ve sonrası gerek uygulanan politikalar gerekse de buna karşı sergilenen tavırlara kısa da olsa bir bakalım.

1960'lı yılların ikinci yarısında büyüdü, örgütlü hale geldi gençliğin mücadelesi.

'70'li yıllar, daha deneyimli ve yaygın bir mücadelenin başladığı yıllardır. '71 darbesi gençliği daha da ileri boyutta mücadeleye sevk etmiştir. Artık hedeflenenler büyümüş, gençlik kendi geleceğinin, üniversitesinin geleceğinin kurtarılmasının toplumsal bir mücadeleden geçtiği gerçeğine ulaşmıştır.

Bu dönemde sorunlar ve saldırılar da daha kapsamlıdır. Üniversiteler üzerindeki baskılar sadece paralılaştırma, özerkliğin kaldırılması vb. sorunlar değildi. Bunun yanında üniversite gençliği bizzat devlet tarafından oluşturulan faşist gruplarla, kafataşçı beyinlerle de mücadele etmek zorundaydı.

1971 ve 1980 arası dönemde üniversite gençliğinin geneldeki talepleri, demokratik-özerk üniversite, örgütlenme özgürlüğü, 1750 sayılı Üniversiteler Yasası'nın kaldırılması, ders araç-gereç ve notlarının öğrencilere sağlanması, öğrencilerin korunması ve okula gidiş geliş için servis aracı sağlanması, öğrenci kredilerinin artırılması, yemeklerin ucuz ve kaliteli olması, mediko-sosyal faaliyetlerinin genişletilip en geniş şekilde öğrencilere sunulmasıdır.

O günden bugüne baktığımızda sorunların değişmediğini daha da katmerleştiğini görüyoruz. Yine öğrencileri tek tipleştirme, araştırmayan, sorgulamayan, kendi sorunlarına duyarsız bir gençlik haline dönüştürme çabaları vardır. En doğal demokratik temel haklar ve özgürlükler mücadelesi verdiğinde, okuldan atma, bursları kesme, disiplin cezaları ile karşı karşıya kalmaktadır. Böylelikle, öğrenci gençlik, hareketsizleştirilmeye, kendi kabuğuna hapsedilmeye, dünyaya ülkemize halkın sorunlarına ilgisiz alakasız bir kesim haline getirilmeye çalışılıyor. Bunda kısmen başarılı da oluyor. Üniversiteyi bitirme kaygısıyla karşıya karşıya kalan gençlik iyice içine kapanarak okulu bitirme çabasına girmiştir. Üstelik okulu bitirdikten sonra işsiz kalacağını bile bile.

Gençliğe gelecek vaad etmeyenler rahatlıkla geleceklerini yoketmekle tehdit edebiliyorlar. Bunu tarihin her aşamasında görmek mümkün.

Ama gençliğin de bu baskılara karşı her zaman bir cevabı olmuştur. Nasıl ki '70'li yıllarda "Ayrıcalıklı Ve Paralı Eğitime Son" dediyse, '80'lerde "Cunta, Bilim, Özgürlük Düşmanıdır" sloganıyla YÖK'e Hayır dediyse şimdi de yine aynı sloganla, taleplerle yoluna devam ediyor. DEV-GENÇ'in, TÖDEF'in, onlarca ilde kurulan devrimci gençlik derneklerinin mirası omuzlarımızdadır. Bu miras gücümüzdür. Gençliğin anti-emperyalist tarihini, boyun eğmeyen geleneğini sürdüreceğiz.

Söyle bir baktığımızda ne taleplerimiz, ne de bu talepler için verilen mücadelede gençliğe yönelik tutum değişmemiştir. Öyleyse, nasıl ki gençliğin tarihinde gereken tavır sergilenmişse şimdi de bu tavır, daha kararlı bir şekilde sergilenmelidir.

Yıllardan beridir öğrencilerin üzerine karabaşan gibi çöken YÖK'e dün olduğu gibi bugün de HAYIR diyerek karşı koyma zamanıdır.

Ufkumuz kendi sorunlarımızla da sınırlı değildir. Yanıbaşımızda Irak'ta bir işgal var. Emperyalist zorbalık bir halkı katlediyor, bu işgalle tüm halklara gözdağı veriyor. Çok daha yakınımda, ülkemizin hapishanelerinde insanlar tecrit zulmü altında katlediliyor. Ve tecritle halkın her kesimine gözdağı veriliyor.

İşte tüm bunların karşısına gençlik olarak çıkmak için 6 Kasım'da Kızılay'dayız.

Kızılay çağrısında imzası olmayan **gençlik örgütleri** de, gençliğin birliğini gözeterek bu tutumlarını gözden geçirmelidirler. Kitle çalışmasıyla, yerel eylemlerle Kızılay birbirinin alternatifi haline getirilemez. Kızılay'da gençliğin en geniş birliğini sağlamalı, 6 Kasım geleneğini sürdürmeliyiz.

Kızılay'a çıkmalı, taleplerimizi, güc ve güçlü bir şekilde haykırmalıyız. Biz gençlik olarak bu 6 Kasım'da da yine Ankara'da olacak, bu işin muhataplarına Kızılay'dan sesleneceğiz.

Alanlar bizim hakkımızdır. Kimsenin alanlara çıkma hakkımızı elimizden alma hakkı yoktur. Alanlar ülkesini vatanını karşılıksız çıkarsız sevenlerindir. Alanlar hak gasplarıyla karşı karşıya kalanlarıdır. Bizlerin yıllardır alanlara çıkmak için çok nedenimiz var. Peki bizleri alanlara sokmayanların kaç nedeni var?

6 KASIM'DA

HAKLILIGIMIZDAN ALDIGIMIZ GÜÇLE,
BİRLİKTELİĞİN GÜCÜYLE

KIZILAY'DA ALANLARDA OLALIM!

Gençlik Federasyonu

Liseli Gençlik Dayanışma Şenliği

YAŞASIN LİSELİ GENÇLİĞİN ÖRGÜTLÜ GÜCÜ

Yüzlerce genç yürek, cıvı cıvı, coşkulu, dinamik yüzlerce liseli, İstanbul Gençlik Derneği Lise Komisyonu'nun 24 Ekim'de İstanbul Okmeydanı'nda bir düğün salonunda düzenlediği şenlikte bir araya geldi.

Liseliler için bir düğün günüydü zaten o gün. Örgütlü bir liseli olmak için, ülkesinin, halkının sorunlarına duyarlı, paylaşılan, dayanışma içinde olan bir liseli olmak için söz kestiler o gün.

Şenlik boyunca Kısmet Yıldız'ın Kürtçe türküleriyle halaylar çekip, Grup Hozat'ın Anadolu Rock tarzında söylediği türkülerle, Ruhan Mavruk'un şiirleri ve Nurettin Güleç'in türkülerle coştular, zaman zaman türkülerle eşlik ettiler.

Genç yürekler, türkülerle coşup eğlenirken, sorunlarını da konuşmamazlık etmediler. Gençliğin mücadele tarihini anlatan konuşmalar yapıldı. Yaşımız küçük demeyip ülkenin, halkın büyük sorunlarını ele aldılar.

5. yılına giren ölüm oruçlarına, 82 insanın

sahte belgelerle tutuklandığı 1 Nisan operasyonuna, ülkemizin emperyalistlere peşkeş çekilmesine değinip okul, aile, polis baskısıyla beyinleri dumura uğratılmak istenen genç kardeşlerine şöyle seslendiler:

"Evet sorunlarımız var, üstelik acil... Peki bu durumda biz ne yapacağız? İki seçeneğimiz var. Ya sessiz kalacağız ya da en doğal hakkımız olarak hak ve özgürlükler mücadelesinin birer neferi olacağız."

"... Şimdi ellerimizi birleştirme seslerimize ses katma zamanıdır. Sizleri İstanbul Gençlik Derneği Lise Komisyonu çatısı altında mücadele vermeye çağırıyoruz. Bizlere dayatılan bu yoz kültüre, anti-bilimsel, ezberci, gerici eğitime karşı gelin birlikte mücadele edelim."

Gençlik Federasyonu'nun, Okmeydanı Temel Haklar Girişimi'nin, Yeni Demokrat Gençlik'in gönderdiği mesajların okunduğu gece boyunca liseliler özlemlerini, taleplerini sık sık sloganlarla dile getirdiler. Sanatçı Güleç'in söylediği Kürtçe bir parçayı F tipindeki bütün tutsaklara armağan etmesi "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur" sloganlarıyla karşılandı.

Yaklaşık 650 kişinin katıldığı şenlik Grup Yorum dinletisiyle sona erdi.

Sayı 130

11

31 Ekim
2004

Canan ve Zehra, Bizimle!

19 Ekim'de İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi kantininde Gençlik Federasyonu tarafından düzenlenen anmada, gençliğin ölüm orucu direnişinde şehit verdiği iki kızkardeş; Zehra ve Canan anıldılar.

Saat 13:00'da başlaması gereken anma polis ve ÖGB tarafından engellenmeye çalışıldı. Canan-Zehra Kulaksız'ın babası Ahmet Kulaksız'ın katılımının engellenmesi üzerine polisle öğrenciler arasında arbede yaşandı. 100 kadar çevik kuvvet gaz mazskelerini yüzlerine takarak saldırıya hazırlandı. Bunun üzerine GDF'li Öğrenciler bu keyfi tutumun hesabını sormak için rektörlüğe doğru yürüyüşe geçti. Bunun üzerine geri adım atmak zorunda kalan rektör polisleri çekterek kapıları açtırdı ve anma programlandığı gibi yapıldı.

Yaklaşık 50 öğrencinin katılımıyla gerçekleştirilen anmada Canan ve Zehra filminin gösteriminin ardından Ahmet Kulaksız'la ölüm oruçları üzerine bir sohbet gerçekleştirildi.

"Müşteri değil öğrenciyiz"

Eskişehir Anadolu Üniversitesi ve Osman Gazi Üniversitesi öğrencileri, Yunus Emre Kampüsü önünde bir çadır kurarak, yurt ücretlerinin, ev kiralalarının ve haraçların yüksekliğini protesto ettiler.

"Müşteri Değiliz Öğrenciyiz", "Kira Artışları Denetlensin, Kamuya Ait Yurtlar Açılsın", "Har(a)çlar Kaldırılsın, Parasız Eğitim İstiyoruz" yazılı dövizler taşıyan öğrenciler, yurt ve kiralık evlerin pahalılığı nedeniyle barınamaz hale geldiklerini vurguladılar.

Üniversite harçlarını bile ödeyemez durumdayken, hazırlanan Yeni YÖK Yasa Tasarısı'yla sesini yükselten öğrencilerin burslarının, öğrenim kredilerinin kesilmesi tehdidiyle yüz yüze olduğunu belirten öğrenciler, **"yolunacak kaz"** gibi görülmelerini protesto ettiler.

Eskişehir Gençlik Derneği, Sosyalist Gençlik Derneği, EHP Gençliği, Yurtsever Gençlik, Sosyalist Demokrasi Gençliği ve Öğrenci Koordinasyonu tarafından 26 Ekim'de başlatılan eylem, 27 Ekim'de düzenlenen bir forumla sona erdirildi.

TECRİTE KARŞI DİRENİŞ 5. YILINDA HÜCRELERİ YIKALIM

kampanya eylemleri sürüyor

F Tipi hapisanelerde tecrite karşı süren ölüm orucunun 20 Ekim günü 5. yılına girmesi nedeniyle ülkenin çeşitli kentlerinde eylemler sürüyor. Bir çok kentteki eylemleri geçen haftaki sayımızda yer verdiğimiz, 20 Ekim günü yapılan eylemlerden biri de Antalya'daydı.

Antalya: Saldırı Yıldırımadı

HÖC'lüler Antalya AKP il binası önünde bir basın açıklaması yapmak ve 117 insan için temsili bir tabutu bina önüne koymak istediler. Hasan Subaşı Caddesi'nde toplanan HÖC'lülerin önü çevik kuvvet polislerince kesildi. Halkın yoğun ilgisi karşısında sivil polisler, toplanan halkı dağıtmaya çalıştı. Güvenlik Şube Müdürü, uyarı yapma gereği dahi duymadan kitleye saldırı emri verdi. HÖC'lüler saldırıya karşı sloganlarla, kenetlenerek direndi. Bir yandan halka eylemin amacını anlatan HÖC'lüler, eylemlerinin yasal bir hak olduğunu, yasadışı davranışın polis olduğunu haykırdılar. Coplayarak, tekmeleyerek tehdit ve küfürlerle 9 kişiyi gözaltına alan polis, "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek", "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz" sloganlarını susturamadı.

Keyfi gözaltına karşı susma hakkını kullanan HÖC'lüler, polisin psikolojik işkence amaçlı tekbir ve mehter marşlarına sloganlar ve marşlarla karşılık verdiler. Ertesi günü savcılığa çıkarılan HÖC'lüler serbest bırakıldılar.

Saldırı Eğitim-Sen Antalya Şubesi tarafından kınanırken, Antalya Temel Haklar, 22 Ekim günü Kışlahan Meydanı'nda yaptıkları yürüyüş ve basın açıklamasıyla saldırıya protesto ettiler. "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz, Baskılar Bizi Yıldırıamaz" sloganları atılan eylemde, gözaltına alınanların gördükleri işkenceleri raporla belgeledikleri belirterek, DKÖ ve sendikalara bu hukuksuzluğa karşı çıkma çağrısı yapıldı.

İzmir: Tecrit Duvarları Yıkılana Kadar...

4 yıldır F Tipi hücrelerde direnenler İzmir'de 23 Ekim günü düzenlenen eylemle selamlandı. İzmir HÖC'lüler, Kemeraltı Çarşısı girişinde "Tecride Karşı Direniş 5. Yılında Hücreleri Yıkalım" pankartı açarak, "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz", "Tecridi Kaldırın Ölümleri Durdurun" sloganları atıldılar. HÖC adına bir açıklama yapan Karasu Sürmen, "İlk gün söylediğimiz gibi, asla tecriti kabul etmeyeceğiz. Ölüm oruçları 5 yıldır sürüyor. Kimsenin kuşku olmasın ki tecrit duvarları yıkıluncaya kadar sürecektir" dedi. Mücadele Birliği Platformu'nun destek verdiği ve kızılbayraklar taşınan eylemde, 20 Ekim günü İstanbul ve başka yerlerde yapılan eylemlere polisin saldırısı da protesto edildi.

Eskişehir: 117 İnsanın Katili AKP

24 Ekim günü Adalar Migros önünde toplanan Eskişehir Gençlik Derneği üyeleri, "Ölüm Orucu 5. Yılında, Tecrit 117 Can Aldı" pankartı açtı. Atılım, SDP ve DEHAP gençliğinin de destek verdiği basın açıklamasında AKP iktidarına seslenilerek, "Tecrit tam 117 insanı katletti. Sorumluları sizsiniz. Sessiz kalarak, yok sayarak, sansürle, zorla müdahale ederek direnişi bitiremezsiniz. Tecritle düşüncelerimizi yok edemezsiniz! Tecriti kaldıracaksınız! Zafer her zaman olduğu gibi yine direnenlerin olacaktır" denildi. Eylemde, "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz", "Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez", "Halkız Haklıyız Kazanacağız", "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur" sloganları atıldı.

İstanbul: Saldırıya Suç Duyurusu

20 Ekim günü AKP polisinin Sultanahmet Meydanı'nda HÖC'lülere vahşi saldırısı, İstanbul Temel Haklar tarafından protesto edildi. Saldırıya ilişkin 21 Ekim günü Sultanahmet Adliyesi'nde suç duyurusunda bulunan İstanbul Temel Haklar, başta katliamcılığı tescillenmiş Şefik Kul olmak üzere tüm İstanbul Emniyet Müdürlüğü'ne bağlı polislerin cezalandırılmasını istedi. Suç duyurusuna ilişkin bir basın açıklaması yapan Özgür Aydın, AKP polisinin tecrit ve ölüm oruçlarıyla ilgili hiçbir şeye tahammül edemediğini belirtti. Bugün en demokratik haklara bile biber gazları, coplarla azgınca saldırılırken bir taraftan demokrasi şovları yapıldığına değinilen açıklamada "baskı ve zulüm devam ettikçe her yerde haklılığımızı haykıracağız" dendi. "Baskılar Bizi Yıldırıamaz" pankartının açıldığı ve "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz" sloganlarının atıldığı açıklamanın ardından suç duyurusunda bulunuldu.

İstanbul: Esenyurt'ta Dinleti, Hukuk Fakültesi'nde Pankart

Esenyurt Temel Haklar Kültür Komisyonu, ölüm orucu direnişinin 5. yılı nedeniyle bir dinleti

düzenledi. Dinleti öncesi afiş asımı sırasında dernek üyeleri Atilla Runa ve Abdurrahman Ürbay jandarma tarafından gözaltına alınarak tehdit edilip bırakıldılar. Herşeye rağmen başlayan dinleti programında şair Ruhan Mavruk, “özgür tutsakların teslim alınamayacağına” vurgu yaparken, Ahmet Kulaksız “Tecrite Karşı Direniş 5. Yılında. Hücreleri Yıkalım” kampanyasına katılım çağrısı yaptı. ‘Yaşamak İçin Öldüler’ filminin gösteriminin yapılmasından sonra Grup Yürük türküleriyle kitleyi coşturdu. Kampanya hakkında yapılan bilgilendirmeye etkinlik sona erdi.

İ.Ü. Hukuk Fakültesi girişine asılan “Tecrite Karşı Direniş 5. Yılında Hücreleri Yıkalım / Gençlik Dernekleri Federasyonu” yazılı pankart ve koridorlara asılan ölüm orucu şehitlerinin resimleri 19-22 Ekim tarihleri arasında asılı kaldı.

Yurtdışı: Parti Binalarında İşgaller

U Avusturya: 22 Ekim günü, Viyana ve Innsbruck’ta Sosyal Demokrat Partisi (SPD) binaları işgal edildi. Viyana’da partinin merkez yöneticileri ile görüşen tutsak yakınları ölüm orucu ile ilgili bir bilgilendirme dosyasını sundular. Bir parlamenter ile görüşme randevusu alındıktan sonra bina terk edildi. Aynı gün Innsbruck’daki işgalde, ellerinde şehitlerin resimleri ile parti binalarına giren tutsak yakınları, parti yetkilileri ile görüştüler. Partinin bölge sorumlusu Jakob Riser ile görüşen tutsak yakınları, direniş hakkında bilgi verdikten sonra, AB’nin Türkiye faşizmine desteğinin bu ölümlere destek olduğunu anlattılar. Bu esnada parti binasının ön cephesine, “ÖLÜM ORUCU 5. YILINDA TECRİT + SANSÜR = 117 ÖLÜM” yazılı pankart asıldı. Jakob Riser’in, konuyu parti merkezinde tartışmaya açacağı sözü vermesinin ardından tutsak yakınları parti binasını terk ettiler.

U Almanya: 22 Ekim günü, iktidar partisi SPD’nin Berlin merkez binası, Nürnberg ve Köln SPD binaları işgal edildi. Nürnberg’de iki saat süren işgalde parti binasına Almanca “Türkiye Hapishanelerinde 117 İnsan öldü! Sorumlusu Avrupa’dır” yazılı pankart asıldı.

“Ölüm Oruçları 5. Yılında, Tecrit Sansür= 117 Ölüm. Sorumlusu Avrupa’dır. Tutsak Yakınları” pankartının asıldığı Berlin SPD işgalinde ise partililerle görüşüldü. Direnişle ilgili bir dosyanın sunulduğu SPD’nin uluslararası ilişkiler yetkililerine, 117 insanın öldüğü hatırlatıldıktan sonra, “büyük bir sansür uygulanıyor. İnsanlar 5 yıldır ölüyor. Türkiye devleti ve Avrupa izliyor. Ölümünden sizin iktidarı da sorumlu. SPD olarak bir açıklama yapmanızı ve Türkiye’ye heyet göndermenizi talep ediyoruz” denildi.

Görüşmenin yapıldığı SPD yetkilileri Achim Post ve Dr. Schauff bu konu ile ilgili AB Komisyonu’na geniş bir rapor sunacaklarını, 2005 başında heyet olarak Türkiye’ye gideceklerini belirttikten sonra işgal bitirildi.

Hamburg’da iktidarın diğer ortağı Yeşiller Partisi’nin binası da aynı gün işgal edildi. Binaya, “Ölüm Orucu 5. Yılında! Tecrit ve İzolasyon = 117 ölüm. Avrupa Sorumludur! Tecriti Kaldırın!” yazılı pankart asıldı. Alman solcularının da katıldığı eylemde, işgalin amacını anlatan bir açıklama yapıldıktan sonra, partinin Hamburg Senato Üyesi Antje Möller ile gö-

Cephe Güçleri Beyoğlu Adliyesi’ni Molotofladı: “Hapishanelerde 117 İnsanı Öldürdüler! Tecriti Kaldırın”

İstanbul Halıcıoğlu’nda bulunan Beyoğlu Adliyesi, 28 Ekim günü sabah saatlerinde molotoflarla yakıldı. Cephe Güçleri, Adliye karşısına 10x4 ebatlarında olan ve üzerinde “Hapishanelerde 117 İnsanı Öldürdüler! Tecriti Kaldırın-Cephe Güçleri” yazan büyük bir pankart asarak, Adliye binasına attıkları çok sayıda molotofla, binanın ön cephesini tutuşturdular. Bir süre burada sloganlarla molotof atmaya devam eden Cephe Güçleri, çevrede bulunan bir polis ekibinin ateş açmasının ardından kayıp vermeden eylem yerinden çekildiler.

dından bitirildi. TAYAD Komite üyeleri aynı gün **Yeşiller'in Köln** binasına giderek, il başkanı Dr. Diana Siebert ile görüştüler.

u İsviçre: 25 Ekim günü Sosyalist Parti (SP) merkez binası Zürih'de işgal edildi. 4 yıldır süren direnişe ilişkin bilgi veren tutsak yakınları, Avrupa'nın faşist Türkiye hükümetinin katliam politikasına aktif destek verdiğini dile getirdiler. SP'nin tecrit ve Türkiye hükümetinin katliamcılığına karşı tavrını kamuoyuna açıklanması istenen eylem, Türkiye hükümetine tecritin kaldırılması için faks çekme çağrısı yapılarak bitirildi.

Basel şehrindeki SP işgalinde ise, TAYAD Komite üyeleri "Türkiye'de Ölüm Orucu 5. Yılında, Tecrit ve Sansür Sonucu 117 Ölüm, Sorumlusu Avrupa'dır, Tecriti Durdurun!" yazılı pankart astılar. Basel SP Sekreteri ve milletvekili Mustafa Atıcı ile yapılan görüşmeler sonucunda SP'liler ölüm orucu ve tecritle ilgili olarak girişimlerde bulunacakları ve kendilerinin de tecriti kınayan bir protesto metni hazırlayacakları sözü verdiler. Eylem boyunca megafonla pencereden ölüm orucu ile ilgili konuşmalar yapıldı.

u Fransa-Hollanda-Belçika: Fransa'da iktidar partisi UMP'nin Paris'teki Genel Merkezi'ne giden TAYAD Komite üyeleri; Erdoğan'ın ziyaretinin ardından, biz de Türkiye gerçeğini anlatmak istiyoruz dediler. Uluslararası İlişkiler Yetkilisi ile görüşen TAYAD

rüşüldü ve açıklama Alman basını ile, Dışişleri Bakanı Joschka Fischer'e gönderildi. 2 saat süren işgal, Fischer'in açıklama yapma sözünün ardından

Komiteliler, tecriti ve direnişi anlatan bir dosya verdiler. UMP'linin "demokratikleşme sürecinin kağıt üzerinde kaldığını bildiklerini" söylemesine karşılık, bu konuda Avrupa hükümetlerinin sorumlu olduğu hatırlatıldı. Aynı gün Fransız Komünist Partisi (PCF) Genel Merkezi'nde ise Uluslararası İlişkiler Sekreteri Jacques Fath ile görüşüldü. TAYAD Komiteliler PCF'yi, Avrupa'nın katliama desteği konusunda hiçbir eleştiride bulunmamaları konusunda eleştirdiler. PCF yetkilisi tecrit konusunda parti organlarında görüşme yapacağını belirtti.

TAYAD Komiteliler, Belçika'nın başkenti **Brüksel'de** hükümet partisi VLD yetkilileri ile bir görüşme yaptılar. Ölüm orucu ve tecritin anlatıldığı görüşmede VLD adına Uluslararası İlişkiler Sorumlusu yer aldı. TAYAD Komite üyeleri, ayrıca VLD'li Başbakan Guy Verhofstadt'e ve Dışişleri Bakanı Karel Gucht'e birer faks göndererek, sahte belgeli tutuklamalar ve tecritle ilgili görüşme talebinde bulundular.

Hollanda TAYAD Komite 22 Ekim günü, Grone-links, CDA ve Stadspartij partileri ile Rotterdam Belediyesi'ndeki bürolarında birer görüşme yaptılar. Görüşmelerde Hollanda Parlamentosu'na, Adalet Bakanlığı'na ve Dışişleri Bakanlığı'na çekilmek üzere birer faks metni verilerek tecrit ve ölümler anlatıldı. Bu görüşmelerin ardından üzerlerinde 'Duydunuz mu?; Türkiye Hapishanelerinde Tecrit İşkenceleriyle 117 İnsan Öldürüldü' yazılı önlüklerle şehir merkezinde toplu bildiriler dağıtıldı.

u 5 Yıllık Destanın Sesi Her Yerde

Hamburg'da TAYAD Komite tarafından açılan standta ölüm orucu ile ilgili bildiriler dağıtıldı ve 3 saat süresince tecrite karşı imza toplandı. Ayrıca Hamburg Anadolu Derneği tarafından 24 Ekim günü bir anma düzenlendi.

Köln TAYAD Komite 22 Ekim günü, Dom Kilisesi önünde 117 mumla 117 yazarak kahraman şehitleri andı. Ayrıca Köln Kültürü'nde de 24 Ekim günü bir anma yapıldı.

Derneği, **İKAD'da** 24 Ekim'de bir anma düzenlendi. Anmada yapılan konuşmaların yanı sıra şehitleri anlatan video gösterimi izlendi ve marşlar söylendi.

Brüksel'de 5 yıldır düzenlenen AT-TAC film festivalinde, Halkın Sesi TV'nin organizasyonu ile, 26 Ekim günü tecriti anlatan "Sessiz Ölüm" filmi gösterildi. Film öncesi bir ölüm orucu gazisi de kitleye hitaben bir konuşma yaptı.

Nürnberg Halk Kültürü'nde 24 Ekim günü Tokat şehitleri ve Ölüm Orucu şehitleri için bir anma gerçekleştirildi. Hafta sonunda ise, kent merkezinde bildiriler dağıtıldı.

Belçika'nın Liege şehrinde, "Liege'deki Türkiyeli Vatan-

severler" imzasıyla asılan ve üzerinde, "Türkiye'de 117 Siyasal Tutuklu Şehit Düştü ve Yüzlercesi de Sakat Kaldı. Ölüm Orucu Direnişi 5. Yılında" yazılı pankart bir buçuk saat asılı kaldı. Ayrıca bildiriler dağıtıldı.

20 Ekim günü **İtalya'nın Floransa** şehrinde, Ozidareli Halk Merkezi'nde bir panel yapıldı. Panelde TAYAD Komite temsilcisinin yanı sıra, 1 Nisan mahkemesini izleme komitesinin İtalyan koordinatörü Paola Cecchi bir konuşma yaparak, Türkiye devletinin "disket" operasyonunu anlattı. Ayrıca açılan bir fotoğraf sergisi ile ölüm orucu anlatıldı.

22 Ekim günü **Avusturya** Parlamentosu'nun karşısına, direnişin 5. yıla girdiğini duyuran pankart asıldı. Ayrıca 23 Ekim günü Viyana merkezinde bilgilendirme standı açılarak bildiriler dağıtıldı. Viyana, Innsburg, Neokirchen Anadolu Kültür Merkezleri'nde anmalar yapıldı.

Halk Belediyeye Yürüdü: Armutlu'ya uzanan eller kırılır

Evlerinin yıkılıp yerine "İTÜ Arı Teknokent Teknoloji Geliştirme Bölgesi" kurulmasına karşı çıkan Armutlu halkının eylemleri sürüyor. Geçen hafta Sarıyer Belediyesi'ne yürüyen Armutlulu'lar, 26 Ekim günü de Büyükşehir Belediyesi'ne yürüdüler.

Öfkeli Gecekondu Halkı Yürüyor Barikatlar Açılıyor

Armutlu halkının barınma hakkına, evine sahip çıkma kavgasının karşısına çıkan polis, sabahtan itibaren Armutlu Köprüsü'nü panzerle ve yüzlerce çevikle keserek, halkı Büyükşehir Belediyesi'ne taşıyacak otobüsleri mahalleye sokmadı. Belediyeye dilekçe verme hakkını bile yasadışı şekilde engellemek isteyen AKP'nin polisi ile bir yandan heyetin görüşmesi sürerken, öte yandan halkın öfkesi giderek yükseldi. Yolum açılmasını bekleyen halk, bir süre sonra yürüyüşe geçti. Üzerine gelen yoksulları gören tekellerin polisi, köprüyü açmak zorunda kaldı.

Yolum açılmasından önce, otobüs duraklarında bekleyen halk burada bir basın açıklaması yaptı ve otobüslerin polis tarafından engellenmesi karşısında İETT ve Halk Otobüslerine binerek, Belediyeye yönlendirdi. Yapılan açıklamada, tapu tahsis belgelerinin tapuya dönüşene kadar mücadelelenin süreceğinin altı çizildi.

AKP'li Belediye Başkanı Halktan Kaçtı

Fatih Sultan Mehmet, Baltalimanı ve Reşitpaşa mahallelerinin Halk Konseyi'nin aldığı kararla yola çıkan 4 binden fazla Armutlulu Saraçhane Parkı'na otobüslerle geldi.

Armutlu'nun ilk kuruluşunda, yıkımlarda onlarca kez gelmişlerdi bu belediye önüne. Yıkırtmayız kondumuzu diyerek mücadele etmişler ve barınma haklarını bedellerini ödeyerek kazanmışlardı. Polis burada da halkın toplanmasını engellemeye çalıştı. Bunun üzerine halk, Saraçhane-Fatih Caddesi'ni trafiğe kapadı. Belediye Başkanı Kadir Topbaş'ın kendilerine açıklama yapmasını

TEKNOKENT PROJESİ

ENKA, ALARKO, ATA, ORMO HOLDİNGLERİNİN ÇIKARI İÇİN 50 BİN İNSANIN EVİ YIKILMAK İSTENİYOR

Armutlu'da yıkım kararı, İTÜ Arı Teknokent Teknoloji Geliştirme Bölgesi Projesi'ne (Teknokent) dayandırılıyor. Proje 50 bin insanın barınma hakkını tehdit ediyor. Boğaz'da villa ve daha başka rant hesapları biliniyor. Peki bu proje aracılığıyla kim çıkar sağlıyor? 50 bin insanı evsiz bırakıp kimin çıkar sağlayacaklarına bakalım: Projeyi üstlenen şirkete İTÜ VAKFI'nın yanısıra, **ENKA Holding**, **ALARKO Holding**, **ATA Holding** ve **ORMO İnşaat** şirketleri ortak.

isteyen Armutlulu'lar, yapılan görüşmeler sonucunda, heyete Kadir Topbaş ile görüşme sözü verince yolu açtılar. Bir heyet belediye başkanı ile görüşmeye giderken kitle de Saraçhane Parkı'nda sloganlarla heyetin gelmesini bekledi.

8 kişilik heyet, Topbaş'ın belediyede olmadığını öğrendikten sonra telefonla görüştü ve kendileriyle görüşmeyeceği bilgisini aldı. İktidarın belediyeye başkanı halktan, halkın sorunlarından kaçarken, AKP'nin göstermek istediğinin tersine yoksullara düşman, onları hor gören bir parti olduğu bir kez daha görüldü.

Bunun üzerine, Halk Konseyi adına Metin Kal bir basın açıklaması yaptı. Kal, "Projenin teknolojiyi geliştirmek için değil, rant için üretildiğini" söyleyerek, konut haklarını sonuna kadar kullanacaklarını belirtti. Açıklamanın ardından binlerce dilekçe belediyeye verildi. Daha sonra kitle "Armutlu Bizimdir Bizim Kalacak, Başkan Şaşırma Sabrımızı Taşırma, Armutlu İTÜ'ye Mezar Olacak ve "Armutlu'ya Uzanan Eller Kırılır" sloganlarıyla eylemi sona erdirdi.

AKP iktidarı Armutlu halkının sabrını sınamaya devam ederken, halk da örgütlü direniş konusundaki kararlılığını şimdiden gösteriyor.

GÜLSUYU DA DİRENECEK

AKP iktidarının yıkım planında bulunan yerlerden biri de Maltepe'ye bağlı Gülsuyu ve Gülsuyu gecekonduları. Büyükşehir Belediyesi'nin imar nazım planı kapsamında, yoksul emekçi halkın oturduğu bölgeden, 68 bin 315 insan gönderilmek isteniyor. Gülsuyu Gülsuyu Güzelleştirme Yardım ve Kültür Derneği düzenlediği bir panelle belediyenin planı hakkında halka bilgi verirken, panelde mücadele kararlılığı dile getirildi. Planın yoksulları yerinden edip, bir avuç zengine rant sağlama amaçlı olduğunun altı çizilirken, halen imza kampanyası da sürüyor.

Kondularımızı başımıza yıkan, binlerce polisi üstümüze salan O'dur. Emperyalist tekellerin emirlerini ikiletmeyen Tayyip, yoksulların düşmanıdır.

Aydos'da Direniş! Gecekondular Bizimdir

Yoksulları aşağılayan, azarlayan, "acımadan yıkan" talimatlarıyla, kondularını ellerinden alıp zenginlere peşkeş çekmek isteyen AKP iktidarı, Pendik Aydos Mahallesi'nde yoksulların öfkesine tanık oldu. Yalanla, hileyle, din sömürüsü ile halkı aldatmaya alışmış olan, polis-ordu gücüm var, yakar yıkar geçerim pervasızlığıyla hareket eden iktidar, bu kez halkın direnişine çarptı.

Düşman Toprağına Baskın Yapar Gibi Geldiler; Halka Düşmandırlar

AKP Aydos'da uzun süredir, "Milli Eğitim Bakanlığı'na ait arazi üzerine" ev yaptıkları bahanesiyle yıkım planlıyor, halk eylemlerle tepkilerini dile getirirken, bir yandan da direnişe hazırlanıyordu. Bundan bir süre önce, Haklar ve Özgürlükler Cephesi mahalle halkına dağıttığı bildiride, iktidarın gerçek yüzünü teşhir etmiş ve bugün 14 evi yıkıp okul yapacağız diye başlayan yalanın, daha sonra 48'e çıktığını hatırlatarak, "bu vatan, bu topraklar sizindir. Emek verip yaratan halktır. Aydosumuzu yokedip denize nazır villalar dikmek istiyorlar. Bırakalım kondumuzu mezarlarımızın üstüne dahi villalar diktiler" demişti. Aydos halkı evlerini ancak direnerek koruyabildiğinin

bilinciyle, 27 Ekim sabahı gelen oligarşinin polis güçlerini direnişle karşıladı.

Bir sabah, düşman toprağına girer gibi, halk uykudayken panzerler, yüzlerce çevik polisi, yıkım ekipleri ile girdiler. "Şafak Baskını" demişler Aydos yıkımının adına. İsme ba-

kın! Oligarşinin polisinin, askerinin çok sevdiği ve kullandığı bir deyimdir bu. Bir devrimci üssü ya da bir gecekondu mahallesini, hapishaneleri ya da bir üniversite yurdunu basmış olması fark etmez, hep "şafak"ta yaparlar baskınlarını. Bu savaş dilidir. Devlet, AKP iktidarı halka karşı savaşıyor.

Halk 7'den 70'e Direndi, Milletvekili Villaları Taşlandı

Halka savaş açanlar, halktan gereken cevabı aldılar. Elllerinde 130 gecekonduyun yıkım kararıyla gelmişlerdi. Aydos halkı yıkımların gerçekleşeceğini duyunca yaşlısından çocuğuna kadar herkes sokaklara barikatlar kurarak direnişe geçti. Panzerler sürüldü halkın üzerine, yine de kıramadı halkın direnişini. Polis gaz bombaları, sis, biber gazı bombaları, tazyikli sularla halka saldırırken, yıkım ekipleri 14 evi yıktı bu arada. Polis, çevre mahallelerden direnişe destek için gelenlere karşı girişleri de kapattı.

Masabaşında savaş planı yapar gibi, halkın evlerini nasıl yıkacaklarını hesaplayıp geldikleri belli olmasına karşın, kısa sürede toparlanan halk saatlerce direndi. Organize olan ve ara sokaklardan, çatılardan, sokaklara kurdukları barikatların ardından polisi taş yağmuruna tuttu. Taşa karşı gaz bombaları ile cevap veren polis, halk uykudayken yakar yıkar çıkarız hesabının tutmadığını gördü. 700 civarında çevik polisine takviyeler yapılması halkı yıldırma bir yana daha da öfkeliendirdi. Gecekonduyun gençleri, yaşlıları, kadınları, erkekleri örgütlü bir şekilde hareket ederek 6 saat boyunca direndiler. Aydos'un üst tarafında milletvekillerine ait boş villalar taşlandı, camları kırıldı. Panzerlere hınçla vuran yoksul gençlerimiz, oligarşinin korkusu olmaya devam edeceklerini bir kez daha gösterdi. Binden fazla polis, panzerler, yıkım ekipleri direniş karşısında çaresizdi, geri çekilmek zorunda kaldılar. Konuyla ilgili bir açıklama yapan Gençlik Dernekleri Federasyonu halkın direnişine sahip çıktı.

Binlerce Öfkeli Gecekondu Belediye Binasına Yürüdü

Gece barikatlarda, nöbette geçti. Zaman zaman

Kondularımızı yıkıp villa yapmayı düşünen öfkemizi katın hesaba, yoksulların öfkesinin bin yıllık ezilmişliğinin, açlığın öfkesi olduğunu unutmayın!

Sayı 130

16

31 Ekim
2004

panzerlerin barikatları kaldırma girişimleri taşlarla karşılandı. Ertesi günü sabah saatlerinden itibaren toplanan Aydos halkı Pendik Belediyesi'ne yürüdü. 3 binden fazla insanın katıldığı yürüyüşte, "Aydos'u Yıkırmayacağız" yazılı pankart taşındı. Önleri polis tarafından kesilen halk, polise öfkesini burada da dile getirirken, 20 kişilik heyet AKP'li Belediye Başkanı Erol Kaya ile görüştü. Görüşme sonucunda "başka yıkımın olmayacağı, evi yıkılanlara yardım yapılacağı" sözü üzerine eylem bitirildi.

5 ay önce de aynı sözleri vermişlerdi. Bu nedenle Aydos halkı, verilen sözlere güvenmiyorlar. Halkın Sesi TV'nin görüştüğü mahalle halkı, bu düşüncelerini ifade ederken, öfkenin halen dinmiş olmadığını belirtiyorlar. Ancak şu açık ki, halkın direnişle yıkım durdurulmuştur. Açık olan başka bir şey de yine gelecektir...

Yıkımı "Zafer" Diye Karşılayan Burjuva Basının Halk Düşmanlığı

İslamcısıyla, holding basınıyla burjuva basın, Aydos halkının direnişinden hiç hoşnut kalmadığı gibi, 14 evin yıkılmasını da sevinçle karşıladı. Direnen halk istemezler. Hele, halkın böylesine sindirildiği bir ortamda, tüm yoksullara örnek olmasından korkarlar. Binlerce insanın evsiz kalması, yıkılan yuvalar onları ilgilendirmez. Bir sakız gibi çiğnedikleri "büyükşehirlerin gecekondular sorununu" tartışmalarını, halkı konutsuz bırakmak için yaparlar. Köşelerinden kin kusar, haberlerinde adeta gecekondular sorununu yaratan halkmış gibi sunarlar. Yine öyle oldu.

Doğan Medya'nın gazete ve TV'leri yoksullara büyük bir tiksinti ve nefretle sundu haberlerini. Hürriyet, "Lejyoner'in gecekondular yıkım zaferi" dedi. (28 Ekim) Polisin kalkanlarını taşlara siper etmesi, Roma "lejyonerleri"nin taktiğiymiş. Ve Roma'nın "lejyonerleri" Aydos'da 14 evi yıkarak zafer kazanmış... Halklar Roma istilaları ve "lejyonerleri"nin zulmü karşısında hiç boyun eğdi mi ki? Nerede şimdi o görkemli "lejyonerleri" olan Roma? Hürriyet'in düzeninin "lejyonerleri" olan polisler de, ancak ataları kadar zafer kazanabilirler halkın karşısında.

Yoksul halka düşmanlıktan vazgeçin!

TGRT ve Star kameramanlarının mahalle halkı tarafından "bizleri terörist ilan ediyorsunuz, giremezsiniz" denilerek dövülmesi basına, kendi haberciliğini sorgulatmalıdır...

Çırpınmayın; Devrimciler Halkın İçinde, En Önündedir

Milliyet, Sabah Gazetesi'nin Armutlu Katliamı öncesi attığı "Burası Filistin Değil İstanbul" haberini hatırlatırcasına "Filistin Değil Pendik" (28 Ekim) başlığıyla verdi haberi. Neredeyse bütün burjuva basın haberlerinde olduğu gibi, direnenler "dışarı-

Antakya'da da yıkım

Antakya'nın Saraykent Mahallesi Kümeevler mevkiinde barakalarda, oldukça kötü koşullarda yaşamak zorunda bırakılan halkın bu kez de evleri başlarına yıkıldı. 28 Ekim günü yüzlerce polis kuşatması ile gerçekleşen yıkımda, direnmeye çalışan az sayıda insan gözaltına alındı. Belediye başkanının protesto eden halk, seçimde oy istediğini hatırlatarak, "şimdi evimizi başımıza yıkıyor, çocuklarımızı sokağa atıyor. Hesabını soracağız, Başkan Yeloğlu artık bizden korksun" dediler.

dan gelen militanlardı" habere göre.

İstisnasız, halkın her direnişinde "yasadışı örgüt militanları dışarıdan gelir"! Hiçbir gecekondular mahallesinin direnişinde "içeriden" değildirler... Bu ülkenin devrimcilerinin yeri yurdu yoktur! Utanmasalar uzaydan geldiklerini bile söylerler. Elbette bu haberler safça, sıradan değildir. Devrimcileri halkın dışında, halktan kopuk göstermenin propaganda araçlarıdır. Bu demagoji mantıksız olduğu kadar artık bayatlamıştır. Hiç boş yere çırpınmayın, direnen gecekondular yoksullardır, yoksulların devrimcileridir. Halk, devrimcilere güvenerek onların öncülüğünde direniş yolunu seçtikçe, daha bu demagojiyi çok yinlemek zorunda kalacaksınız.

Onlar Yıktıkça Biz Dayanışmamızla Yapacak ve Direnişle Kazanacağız

14 evimiz yıkıldı. Halk aynı gün, dayanışma içinde gecekondularını yeniden yapmaya başladı. İlk olarak Salih Gülbahar'ın ailesiyle birlikte yaşadığı gecekonduyu yeniden yapmaya başlayan yoksullar, daha sonra yıkılan diğer evleri de inşa edeceklerini belirttiler.

Gecekondular direnişlerinin en önemli yanısırdır bu. Kimi zaman olur ki, binlerce polisi, panzeri, dozeri ile fiziki olarak üç beş evin yıkımını engellemek de mümkün olmayabilir. Önemli olan yeniden yapabilmektir. Bir daha yıkabilirler. Yine yapmalıyız. Belki onlarca kez tekrarlanabilir bu durum, ısrarlı olmak durumundayız. Halkın kararlılığı ve direnişi karşısında hiçbir iktidarın uzun süre dayanma gücü yoktur.

Gecekonduların yoksul halkının tek çaresi örgütlülüktür!

Örgütsüzlüğün olduğu, direnişin olmadığı yerde, evlerimizin yerle bir edilmesini engelleyemeyiz.

Yıkımın hedefindeki gecekondular halkı, barınma hakkı için örgütlenmelidir!

Onlar yıktı, halk yeniden yapıyor

AKP'nin İmaj Oyunu ve Şovenizmi

Rapor; AKP iktidarının faşist şovenist yüzünü, 'insan hakları'na nasıl baktığını ve bu amaçla kurduğu kurumlardan vitrin olmayı beklediğini kanıtladı.

Raporu hazırlayanlar sırtını AB'ye yaslayıp demokrasi taslayanlardır.

Prof. İbrahim Kaboğlu başkanlığındaki Başbakanlık İnsan Hakları Danışma Kurulu'nun (İHDK) hazırladığı "Azınlık ve Kültürel Haklar Raporu" ile "İnsan Hakları 2004 Raporu" tartışma yaratırken, AB süreci ile birlikte yüzlere takılan maske nedeniyle açıkça gösterilmek istenmeyen kimi gerçekleri de alenileştirdi.

AKP İktidarı Kuruldan Vitrin Olmasını İstiyor

AKP iktidarı, AB süreci paralelinde demokrasi oyununun gereği olarak başbakanlık İnsan Hakları Danışma Kurulu oluşturdu. Kurula katılanlardan beklenen AKP iktidarının nasıl insan haklarına saygılı olduğunu kanıtlamaktı. Faşist düzende katılımcılık oyununu, faşizmin baskı ve katliamlarını perdelemeye vitrin olmayı kabul edenler kurulda yer aldılar.

Kurul, 'İnsan haklarından sorumlu devlet bakanı' sıfatıyla Abdullah Gül'e bağlı olarak çalışıyor ve içerisinde "üç kategoriden" kişi ve kurumlar bulunuyor. 78 üyeli kurulda birinci grupta, resmi devlet memurları, Jandarmanın, MİT'in, iktidarın, İçişleri, Adalet bakanlıklarının temsilcileri yer alıyor. İkinci grubu, derneklerden, sendikalara kadar AKP'ye vitrinliği kabul eden "STÖ"ler oluşturuyor. Bunlar da "sol"dan, liberallere, iktidar yalakalarından şovenistlere kadar çeşitlilik gösteriyor. Üçüncü kesimde ise, öğretim üyeleri ve "uzmanlar" yer alıyor. Raporu kaleme alan da Prof. Dr. Baskın Oran başkanlığında bu üçüncü kategoride yer alanlar.

Kurul, tamamen göstermelik olarak kuruldu. Gül'ün, açılış toplantısını yapıp tam altı aydır kurul üyelerinin randevu isteğine cevap vermemesi de bunun göstergesidir. Zira rapor karşısında Gül'ün, "ben ya da hükümet böyle rapor hazırlayın diye talimat vermedik" tepkisi de bu bakışın ürünüdür. Tüzüğünde dahi, kendilerinin inisiyatif ile rapor hazırlayabilecekleri belirtilirken, dile getirilen bu tepki, açıkça emir talimatla çalışan bir kurul istediklerinin kanıtıdır.

AKP iktidarı, "bakın biz sivil toplum örgütleri ile koordinasyon içinde insan hakları çalışması yapıyoruz" diyebilecekleri bir vitrin istiyordu. Ancak, azınlıklar konusunda AB daha ileri adımlar istiyor. Raporu hazırlayan kurul da sırtını AB'ye dayayarak böyle bir rapor hazırlayınca, AKP'nin oyunu kendini vuran bir silaha dönüştü. Bundan sonrasında yaşananlar ise, insan haklarının zerresinden anlamayan bir iktidarın "anahtar saklamaya" kadar varan sergilediği komedi oldu. Tartışmaların şiddetlenmesinin temelinde ise, vitrin olsun diye kurulan İnsan Hakları Danışma Kurulu'nun resmi statüsü ve hazırladığı raporun resmi devlet raporu oluşu.

Halkların Hakları Koşulsuz Olarak Tanınmalıdır

Rapor, bir çok yönüyle Türkiye gerçeğini dile getiriyor. "Azınlık ve Kültürel Haklar Raporu" haklı olarak azınlıkların haklarının gaspedildiğini, Lozan Anlaşması'nda 'gayrimüslimler' olarak tanımlanan azınlıklar içinde hiçbir milliyetin özel olarak belirtilmemesine karşın, oligarşinin bunu "Museviler, Rumlar ve Ermeniler" olarak niteleyip, Süryaniler, Keldaniler, Asuriler gibi azınlıkların yok sayıldığını, Kürt halkının haklarının tanınmadığını, Aleviler'in inanç özgürlüğünün yok sayıldığını vb. dile getiriyor. İkinci raporda da, işkencenin sürdüğü, "parlamentar rejimin Başbakanı rejime dönüştüğü" vurgusu yapılıyor.

Bunlar doğru, haklı ve demokratik taleplerdir. AKP iktidarının bu talepleri "hakaret" olarak nitelmesi, göstermek istediğinin tersine, özünde şovenist, faşist niteliğinden kaynaklı olduğu kadar, medyanın ve AB'cilerin desteğiyle büyük oranda pürüzsüz süren demokrasilik oyununun yara almasındandır. Oligarşik iktidar, şovenist politikalarında ısrar edeceğini açıkça ilan etmektedir.

Bütün azınlıkların hakları, Kürt halkının kendi kaderini belirleme hakkı dahil bütün demokratik talepleri koşulsuz yerine tanınmalıdır. Alevi halkımızın inanç ve ibadet özgürlüğü koşulsuz olarak yerine getirilmelidir.

AKP 'Katılımcılık, Demokrasi' Kapısının Kilitini Sakladı!

Raporun ardından AKP iktidarının, oligarşinin şovenist, faşist yüzü tüm açıklığıyla ortaya çıktı. Raporun içeriğine şiddetle karşı çıktıkları

gibi, Dışişleri Bakanı Gül, kurulu denetim altında tutmakla görevlendirdikleri Başbakanlık İnsan Hakları Başkanı Vahit Bıçak'a hemen talimat vererek, "Bu raporun Başbakanlığa ait olmadığını açıklamalarını" istedi. Talimat yerine getirildi. Gerici, faşist çevreler harekete geçti. Mehmet Ağar'dan Emniyet sözcüsüne, iktidar yalakası basından, sözde liberal özde şovenist yazarlara kadar, raporu lanetleme kuyruğu oluştu. İslamcı kesimde de "bölücü rapor", "zehirli hançer" gibi tanımlar görüldü. Şayet raporun bir yerinde türban meselesi geçseydi, öteki herşeyi görmezden gelirlerdi.

Onyıllardır süren inkar, imha, asimilasyon, insan haklarında makyajlama yöntemine hale geldiğinin telaşı içindeydi bu kesimler.

Demokrat geçinen, işkenceye sıfır tolerans-tan, hak ve özgürlüklerden söz eden AKP iktidarı, "sen nasıl benim beğenmediğim bir rapor hazırlarsın" diyerek, İHDK'nin başbakanlıkta bulunan odasının anahtarını değiştirdi. Yani resmen "oyun bitti defolun" dedi. Olayın basına yansımaları ile bu kez de maskenin düşmesi telaşı başladı. İHDK'nin basın eşliğinde başbakanlığa gideceği gün, anahtar yeniden değiştirildi!!!

İktidara bakın, ülkeye bakın, demokrasiye bakın; demokratikleşmenin anahtarı Avrupa Birliği'ne teslim edilmiş, iktidar anahtar saklama oyununu oynuyor!!! Sermayenin isteklerine "emredersiniz" diyor, halkın demokratik talepleri sözkonusu olduğunda "anahtar saklıyor"!!!

Ya vitrin olur ya da gidersiniz diyor AKP. **Demokrasicilik oyununun sınırlarını ben belirlerim, katılımcılık dediyseniz, göreviniz benim söylediklerime katılmaktan ibarettir** demeye getiriyor.

İHDK'nin şovenist kesimlerin, iktidarın baskıları karşısında geri adım atması da onların demokratlıklarının niteliğini gösteriyor. İHDK, şovenist tepkiler karşısında raporunda geri adım atarak, Lozan Antlaşması'na ilişkin 2 paragrafı çıkardı, ama bu da tartışmaları bitirmedi.

Bu örnek, AKP iktidarının kendisi gibi düşünenler üzerinde nasıl baskı oluşturduğunun küçük bir örneğidir. Resmi bir kurum üzerinde kurulan baskı, ilerici, devrimci, demokrat güçlere, halka yönelik baskıların hangi boyutta olduğunun göstergesidir. AKP iktidarının halkın hak ve özgürlükleri ile, demokratikleşmeyle alakası yoktur. Ne geleneklerinde, ne siyasal dokusunda böyle bir zihniyete sahip değildiler. AKP iktidarını, baskıcı, despot, faşist politikaları kesintisiz uygulayan gerçeğinin tam tersine gösterenler şaşkınlar bu tepkiler karşısında. Hatta şaşkınlar arasında raporu hazırlayan Baskın Oran

da var. 25 Ekim tarihli Radikal'de Neşe Düzel ile yaptığı röportajda, "AKP'nin bizim söylediklerimizle çok çatışır bir yanı yok ama bu kurul anlaşılan vitrin olarak kalsın, hükümete sorun getirmesin isteniyor." diyor Prof. Oran. Baştan belli olan bu gerçek bugün anlaşıldıysa, bu da bir ilerlemedir!!! Parlatılan AKP ve gerçek AKP; karıştırılan budur. Oysa bir bütün olarak ülke tablosuna bakan bir aydın, AKP gerçeğini çok rahat görebilir. Halkın tüm kesimlerine yönelik her alanda süren saldırılar, cesetlere yapılan işkenceler, hapishanelerde ölümler, evsiz bırakılan gecekondulular, sokağa taşan işkenceler görülmeyecek düzeyde değildir...

AB 'Çözüm' Değil, Politikası Çerçevesinde 'Koz' İstiyor

Raporda dile getirinler, demokratik talepler olmasına karşın, sorun burada bitmiyor.

Raporu hazırlayan ve destek verenler, bugüne kadar bu ülkede yaşamıyor muydu? Devrimciler bu gerçekleri onyıllardır dile getirdiklerinde neredeydiler? O zaman AB şemsiyesi yoktu!! Şimdi "AB şemsiyesi altında kendilerini güvende hissederek" demokratlık taslıyorlar. Öte yandan demokratlığın kıstası haline dönüşen ve "İnsan Hakları 2004 Raporu" gibi bir raporun en başında yer alması gereken hapishanelerdeki 117 ölüm karşısında suskunlar. Niye? Çünkü 117 ölüm AB onaylı, F tipleri AB'nin projesi.

Rapor AB paralelinde hazırlanmış bir rapordur. Kan gölü içindeki Türkiye tablosunda en önemli sorun olarak "Ruhban Okulu" sorununu öne çıkaran Avrupa emperyalistleri esas olarak Kürt halkını, Alevi halkımızı kendi yedeğine alarak kullanmak, politikaları çerçevesinde bir "koz" haline getirmek istiyor. Kürt halkının imhasına onay verenler onlardır. Alevi halkımızı onyıllardır ezen, katleden iktidarlara destek verenler onlardır.

Ne AKP ne başka bir oligarşik iktidar, ne de AB bu hakları tanımayacak, göstermelik olarak kalmasını isteyecektir. Bu nedenle faşist bir düzende halkın tüm kesimleri her türlü hak ve özgürlüklerini ancak mücadele ederek, örgütlenecek kazanabilirler.

Şaşıracak Bir Şey Yok!

Çünkü BURASI TÜRKİYE!

Ve burada demokrasi yok!

Türkiye gerçeğini yanlış kavrayanlar, Türkiye’de yaşananlar karşısında daimi bir şaşkınlık içinde olmaktan kurtulamazlar. Bu gerçeği yanlış tanımladığınızda, faşizmin uygulamaları sizi her gün takzip eder.

“**Tam AB’ye girerken bu Türkiye’ye yakışıyor mu?**” sözünün bu kesimlerin ağızında sakız olmasının nedeni budur. Bu söz yıllardır tekrarlanıp duruyor. İşkencelerde, infazlarda, Ulucanlar, 19-22 Aralık gibi katliamlarda, Bingöl’de olduğu gibi kitlenin taranmasında, meydanlarda aleni işkence yapılmasında, biber gazının bile vahşice kullanılmasında, insana değer vermeyen binlerce uygulamada eğer bu söze başvurulmak durumunda kalınıyorsa, bunun mantıklı sonucu şudur: **Demek ki**, AB’ye girmek, bunlara engel değildir. **Demek ki**, bize hem iktidarlar, hem AB sözcüleri tarafından “demokratikleşme” diye sunulan politika bir oyundan, göstermelik düzenlemelerden ibarettir... “AB’ye uyum”, Türkiye’de sistemin temel niteliğini değiştirmemektedir.

Peki “Türkiye’de sistemin temel niteliği” nedir? Türkiye’deki yönetim biçiminin adı, faşizmdir. Demokrasi yok, bunun yerine **demokrasicilik oyunu** vardır.

Bunu görmeyenler, kabul etmeyenler, şaşırmaya devam ediyor. Oligarşinin uygulamaları karşısında “*Bu kadar da olur mu?*” hayretini gizleyemiyorlar. Geçen hafta basında bunun çarpıcı iki örneği yer aldı.

İnanın; bunlar bu ülkede yaşanıyor

Cumhuriyet Gazetesi yazarı Prof. Toktamış Ateş, 23 Ekim günkü yazısında, 1 Nisan hukuksuzluk terörüyle ilgili F tiplerinden kendisine gönderilen “Türkiye’de hukuk yok mu?” broşüründen söz ediyor ve devamında şöyle diyor:

“Yazılanların doğruluk derecelerini araştır-
mam, elbette mümkün değil. Fakat eğer **anlatılanların bir bölümü bile doğruysa, değil Avrupa Birliği üyesi bir demokrasi olmak, demokrasi sayılabilmemiz bile mümkün değil. Ve bu nedenle, anlatılanlardan bir bölümünü sizlerle paylaşmakla birlikte; anlatılanların doğru olma-**

masını, ya da en azından fazlasıyla abartılmış olmasını, içtenlikle temenni ediyorum.”

Devamında 1 Nisan hukuksuzluğuyla ilgili somut örnekleri aktaran Ateş, yazısının sonunda bir kez daha anlatılanların doğruluğunu bilemeyeceğini belirterek ekliyor:

“Fakat bir bölümü bile doğruysa, yeterince kötü ve tehlikeli. Devletin görevlileri, eğer o devletin yasalarını zorlarsa ve uymazsa; ‘kaos’ ve ‘anarşi’ nasıl engellenir?”

Kısacası, Toktamış Ateş, bir sorumluluk örneği gösterip 1 Nisan hukuksuzluğunu sütunlarına taşıırken, yine de inanmakta güçlük çekiyor; evet doğrudur; **“az-çok, iyi-kötü bir demokrasimiz var”** diye düşünülürse, bunlar inanılmazdır. 82 kişinin bu kadar sudan bahanelerle bu kadar zaman hapiste tutulmasının hukukun “h”sinin olduğu bir ülkede yaşanması zordur. Ama bizim ülkemizde yaşıyor.

Bizim ülkemizde, vatandaşın can ve mal güvenliğini tehlikeye sokanların başında “*can ve mal güvenliğini sağlamakla görevli*” polis gelir. Bizim ülkemizde hukuku uygulayıp adaleti yerine getirmekle görevli “yargı” kurumu, hukukun ırzına geçenlerin başında gelir.

Adalet Bakanı Cemil Çiçek’in de itiraf etmek durumunda kaldığı gibi, “yasalar sadece halka karşı” geçerlidir. Devletin kurumları, görevlileri kendilerini **yasaların dışında** görüyorlar. Toktamış Ateş’in deyişiyle, **devletin görevlileri devletin yasalarına** uymuyorlar!

Devlet teorisi konusunda az çok bilgi sahibi olan herkes bilir ki, bir devlet kendi yasalarına bile uymayan bir noktaya gelmişse, o devlet çürümüştür, gayrı-meşrudur; böyle bir devlet başkalarından bu yasalara uymasını isteme hakkını kaybetmiştir.

Evet, 1 Nisan’a ilişkin anlatılanların eksiği var, fazlası yoktur. Dolayısıyla, Toktamış Hoca’nın hükmüyle, bu koşullarda **“demokratik sayılabilmemiz mümkün değildir!”**

Bu ülkede yaşayanlar, ya bu hukuksuzluklara inanmayacak, ya da bu ülke nasıl bir ülke sorusuna doğru bir cevap arayacaktır.

Daha çok ürkeceksiniz! AB de sizi korkularınızdan kurtaramaz!

Geçen hafta “*tam da AB’ye giriyorken bu da ne?*” diye yazanlardan biri de AB’nin baş avukatlarından, gönüllü ajanlarından Mehmet

Altan'dı. Altan'a bunu söyleten ise, "polis devletini" pekiştirme doğrultusunda atılan bir adım.

Mehmet Altan, önce 12 Ekim tarihli Vatan Gazetesi'ndeki bir haberden alıntı yapıyor: "Ankara Emniyeti, polisle gönüllü işbirliği yapan ajan-vatandaş uygulaması başlattı. 17 bin kişi göreve başladı..." (Gazetem.Net)

Ardından "Bu haber beni ürküttü" diye yazıyor Altan. Ne sanıyordunuz, demokrasi geldiğine, polis devleti olmaktan çıktığımıza mı inanıyordunuz?

Mehmet Altan, Türkiye'nin ekonomisine, tarımına, dış politikasına, yasalarına ilişkin bir çok bilgiyi, rakamları size sayabilir; ama bütün bu "bilgilerine" rağmen Türkiye gerçeğini bilmez.

Ankara polisinin işkencelerini, meydan davalarını görmez; bizzat sözkonusu ettiği ajanlaştırma olayını da daha önce görmemiştir. Şimdi hasbelkader gözüne çarpmış.

Ankara polisinin muhbirlik teşkilatı kurması oldukça eskiye dayanıyor. Burjuva basın da yazdı, biz de yazdık. (Bkz, Ekmek ve Adalet, sayı 6, 29 Nisan 2002, "Ankara Emniyeti'nin Muhbirleştirme Faaliyeti" başlıklı yazı.)

Altanlar, AB'cilikle o kadar sarhoştur ki, AB ajanlığı göreviyle o kadar doludurlar ki, zaten yabancı oldukları ülke ve halk gerçeğinden iyice kopmuşlardır. Altan, 1 Nisan davasını da bilmez, ilgilenmez de. Muhtemeldir ki, bir yerlerde gözüne 1 Nisan'la ilgili herhangi bir şey çarptıysa "kaba solcuların AB karşıtlığı" deyip geçmiştir. Ama 1 Nisan komplosuna vakıf olsaydı, mantıken aynı sözkonusu yazısındaki gibi "Bu haber beni ürküttü" diye yazması gerekirdi.

Çünkü 1 Nisan, "polis devleti" açısından Ankara Emniyetinin muhbir teşkilatından çok daha vahim bir gerçeği gösteriyor; bu ülkede yasaların geçersiz olduğunu, polisin hak ve özgürlükleri savunanları etkisizleştirmek için her türlü komployu kurabildiğini ve yasaları hiçe sayabildiğini gösteriyor.

Altan, sözkonusu yazısında diyor ki: "AB istikametinde ileriye doğru adım attığımız sevincini yaşarken, topluca polis devletine dönüşme-mize ne denir?"

Ahmet Altan, bu cümleyi 1 Nisan gerçeği karşısında niye yazmıyor peki?

Çare, AB'nin ipine sarılmak mı?

Altan ve onun gibiler, sadece Türkiye gerçeği konusunda değil, Avrupa gerçeği konusunda da yanılgı (veya bilinçli bir yanıltma) içindedirler. Hayranı oldukları Avrupa'da yok mu bunlar?

"Polis devleti"nin en karakteristik örneği, Almanya değil midir? 1 Nisan hukuksuzluğunun ortakları Avrupa değil miydi? Avrupa'da da hak ve özgürlükler "terör" gerekçesiyle birer birer rafa kaldırılmıyor mu?

Altan gibileri, faşizmin uygulamalarından ürktükçe, AB'nin ipine daha fazla sarılıyorlar. Yazar Orhan Pamuk da Yeşiller'in İstanbul toplantısında diyordu ki, "Avrupa ülkelerine gidince kendimi güvende hissediyorum."

Doğrudur, faşizmin uygulamaları ürkütücü, korkutucudur. Peki çare Avrupa mı?

AB'ye uyum da bu "ürkütücü" uygulamaları sona erdiremediğine göre, o zaman ya topyekün Avrupa'ya iltica edeceksiniz, ya da bu topraklarda kalıp cüretle, bedel ödeyerek yaşamayı öğreneceksiniz!

Buca'da İşkence!

Buca Hapishanesi'nde adli tutuklu ve hükümlülerin "insanca yaşam koşullarının sağlanması" amacıyla gerçekleştirdikleri isyanın sorumlusu olarak gösterilen Mahir Bulut adlı hükümlüye işkence yapıldı.

Mahir Bulut'un ailesi tarafından yapılan açıklamada, oğullarının şu an ayakta duramayacak kadar kötü işkence gördüğü belirtildi.

Bulut'un annesi Zeytun Alkan basın toplantısında şunları anlattı: "Hasta olan arkadaşlarına bakılmadığı ve yaşam koşulları düzenlenmediği için oğlum ve arkadaşları tepkilerini dile getirdiler. Tepkiler yükselince cezaevi yönetimi elektrikleri kesti. Asıl isyan o zaman başladı... Kurban seçilen oğlum ve iki arkadaşı 18 Ekim'de Buca Kırklar 1 No'lu F Tipi Cezaevi'ne gönderildiler. Ancak, oraya götürülmeden bir gece önce, gardiyanların değişimiyle 'veda partisi' düzenlenerek oğluma işkence yaptılar. Önce kaba dayak, ardından da falakaya yatırılan oğlum şu an yürüyebilecek durumda değil."

İşkenceyi yöneten Başgardiyan Gani Uzun'un sözleri ise, işkencenin "sistemik devletin sistematik uygulaması olup olmadığı" tartışmalarına bir cevaptı sanki. Başgardiyanla telefonda görüşen Bulut'un ailesi, "böyle bir işkenceyi nasıl yapabilirsiniz?" diye soruyor. İşte başgardiyan Gani Uzun'un cevabı: "Dağ başında mı yaşıyoruz? İdarenin emri ile yaptık, biz emir kuluyuz."

Doğru, burası dağ başı değil; devletin Dicle kıyısında kaybolan koyundan da, herhangi bir yerde inen coptan da haberi vardır.

'Stratejik Önem' Tüccarları

Avrupa emperyalistleri için Türkiye'nin üyeliğinin anlamı çok daha net; "stratejik önem" ve "pazar"...

İktidarı, tekelleri, medyası, Genelkurmayı ile oligarşi de bunu bilerek "stratejik önem" pazarlamacılığı yapıyor ve Avrupa'ya 'emperyalist emellerinize bizimle daha kolay ulaşırsınız' diyor

Satışa çıkardıkları Türkiye'dir, vatanımızdır. Satışa karşı çıkmak bütün vatanseverlerin görevidir

yası, tekelleri, genelkurmayı, AB misyoneri STÖ'leri ile, AB'ye üyelik konusunda en büyük 'koz'un Türkiye'nin stratejik önemi olduğunun altı sürekli çiziliyor. Bunun Türkçesi, stratejik önemin pazarlanmasından başka bir şey değildir. Bu pazarlamada stratejik önemin yanısıra, yine bununla bağlantılı olarak, Ortadoğu ülkelere yönelik olarak AKP'nin "islami" kimliği de pazarlanıyor. Türkiye adına ne varsa pazarda, ne varsa emperyalist masada pazarlık kozu, satılacak mal durumunda.

Satıyorlar! Ülkemizin içinde bulunduğu bağımlılık ilişkilerini çok daha köklü hale getirecek AB üyeliğini halkın yararlanıymış gibi aldatarak, vatanımızı satıyorlar. AKP, koltuğunu sağlama aldıkça satışa arsızlaşıyor, zenginliklerimizi "babalar gibi satmayı" meşrulaştıran zihniyet, "stratejik konum"u babalar gibi pazara sürüyor.

Emperyalistler ve Uşakları Aynı Dili Konuşuyor

AKP iktidarının, medyanın zaman zaman dile getirdiği bu pazarlamacılığı, AKP ideologlarından Yalçın Akdoğan açıkça formüle ediyor ve iktidara, "Türkiye kendi gücünü, potansiyelini ve üstünlüklerini bilerek hareket etmeli ve daha dik bir ilişki tarzı geliştirmelidir" diye öğüt veriyor. Demek ki, "ben kıymetli malım" diyerek ortalıkta arz-ı endam eden fahişe edasıyla kendini pazarlamanın adı "başı dik ilişki" oluyor!!! Hakkını vermek lazım, AKP iktidarı ve onun elebaşı Tayyip bunu "fellik fellik" gezerek Avrupa ülkelerinin pazarlık masaların üzerinde layıkıyla yerine getiriyor. Masanın etrafında mal beğenmeye gelmiş sömürgeciler el çırpıkça tüccar, "yüzümüze bakın anlarsınız, yüzümüz gülüyor" diye kendinden geçiyor.

Nedir bu Akdoğan'ın sözünü ettiği "güç" ve "potansiyel" diye baktığınızda ise, Avrupa emperyalistlerinin gördüklerinden, söylediklerinden farklı tek bir kelime göremezsiniz. Sömürge ülkenin iktidarı, medyası, ordusu, islami, efendileri gibi düşünüp, "Türkiye'nin stratejik önemi-nin kıymetini bilelim... kendimizi AB'ye iyi pazarlayalım... pahalya satalım" diyorlar.

Örneğin şöyle diyor Akdoğan:

"Türkiye AB'nin küresel bir güç haline gelmesine imkan sağlayacaktır. Türkiye Asya, Avrupa ve Ortadoğu arasındaki jeopolitik konumu, kültürel kimliği ve potansiyeliyle AB'nin çok geniş bir alanda etkin bir güç olmasına olanak sağ-

Sayı 130

22

31 Ekim
2004

Egemen sınıflar, AB'cilik konusunda halk desteği sağlama sürecinde sıkça "AB'nin halka iş, aş sağlayacağı" propagandasını, "demokrasi getireceği" yalanını kullandılar. Avrupa cephesinden bakıldığında da, tekellerin çıkarlarını perdellemek için "insan hakları" maskesi kullanıldı. Bu desteği sağladıklarını düşündükçe, gerçek düşünceler de dökülmeye başladı.

Avrupa cephesinden, **Almanya Başbakanı Schröder**'den, sömürge valisi olarak ülkemizi denetleyen **AB Komiseri Gunter Verheugen**'e, **AB Dış ve Güvenlik Politikaları Koordinatörü Javier Solana**'dan **Avrupa Birliği Komisyonu, "Etki Raporu"**na kadar AB emperyalistleri, "Avrupa Birliği'nin Ortadoğu ve Kafkaslarda etkili olmak istiyorsa, Türkiye'nin stratejik konumunu, pazarını, güvenlik ve askeri potansiyelini kullanması gerektiğini" açıkça ifade ettiler, etmeye devam ediyorlar. Her ne kadar AB'ci aydınlar, reformist sol AB'nin niteliğinin üzerinden atlasa ya da bilinçli olarak üzerini örtmeye çalışsa da AB emperyalist bir birliktir. Bu nedenle Avrupa'nın Ortadoğu, Balkanlar, Kafkaslar'da emperyalist emellerini gerçekleştirmek için Türkiye'yi kullanmak istemeleri doğaldır. Emperyalizmin doğası bunu gerektirir.

Peki kullanılmak istenenler cephesinden bakıldığında durum farklı mı? Değil. İktidarı, med-

layacak... Bu bölgeler üzerinde etkili olabilecektir. Türkiye AB için yeni ufuklar ve yeni fırsatlar demektir.” (25 Ekim Yeni Şafak)

Avrupalı bir emperyalist değil, AKP’li konuşuyor. Emperyalistlerin Ortadoğu ve Kafkas halklarını denetimi altına almasına hizmet edelim diye çırpınıyor işbirlikçi kişilik. Avrupa emperyalistleri de farklı düşünmüyorlar zaten:

“Eğer Avrupa Birliği Ortadoğu ve Kafkaslar da dış politika oyuncusu olmak istiyorsa, Türkiye’nin coğrafi konumu, güvenlik ve askeri potansiyeli özellikleri önemlidir.” (Avrupa Birliği Komisyonu, “Etki Raporu”)

Devam ediyor sıralamaya **AKP’li Akdoğan:**

“Türkiye önemli bir enerji kavşağında yer almaktadır. Gerek Ortadoğu’daki petrol kaynakları, gerekse Hazar havzasındaki doğalgaz ve petrol yatakları Türkiye’nin önemini arttırmıştır. Türkiye AB’nin enerji güzergahında yer almaktadır.” (25 Ekim Yeni Şafak)

Avrupa emperyalistleri ne diyor?

“Türkiye’nin katılımı, Avrupa’ya enerji kaynaklarına daha kolay ulaşım yolunu sağlayacak.” (AB Komisyonu, “Etki Raporu”)

Devam ediyor sömürge ülkenin islamcısı:

“Türkiye yurtdışı misyonlarda bugüne kadar başarılı olmuştur. Bosna-Hersek, Kosova, Arnavutluk, Ortadoğu, Gürcistan ve Afganistan’da kendisine verilen görevi başarıyla tamamlayan Türkiye edindiği tecrübeyle de krizlerde aranan bir istikrar aktörü haline gelmiştir.” (25 Ekim Yeni Şafak)

Bu da, gelin bizi kullanın çıkırtkanlığı yapan islamcı iktidarın sözcüsünün kendi beyninden çıkmıyor. Emperyalistler onyıllardır NATO içinde kullandıkları oligarşinin ordusunu, yeni ilişkiler ve dengeler paralelinde kullanma konusunda gayet açık sözlüler:

“Türkiye’nin inanılmaz bir askeri potansiyeli var. Bu özellikle AB’nin kriz durumlarına müdahalesinde yararlı olacaktır.” (AB Dış ve Güvenlik Politikaları Koordinatörü Javier Solana, Aktaran Sabah, 3 Ekim 2004)

İslamcı pazarlama-cı Türkiye’nin emperyalist te-keller için bir pazar olması konusunda da, farklı düşünmüyor, “Türkiye AB için yeni ve dinamik bir Pazar olacak, AB ekonomisine iyme kazandıracak” bu-yuruyor, efendileri gibi.

Akdoğan’ın sıraladıkları, emperyalist çıkarlardır, tekellerin dünya hakimiyetine hizmet etmektir. Türkiye halkının çıkarlarıyla zerre kadar ilgisi yoktur, 70 milyon halka işbirlikçiliği, sömürge olmayı kabul edin demektir. Yüzyıl önce Afrika’ya “medeniyet götüren” Avrupa sömürgecilerinin de bunlar gibi işbirlikçileri vardı. Tarih onları hakettikleri yere koydu, sömürgecilik utancının pespaye işbirlikçileri olarak anılıyorlar şimdi. Küreselleşme sürecinin “reel politiği” gereği, sömürgecilerin bugünkü işbirlikçileri bu misyonu bir meziyet olarak sunuyorlar. Uşak oligarşinin “başı dik politika yapmak” dediği de bu “reel politiğin” sınırları içindedir ve orada anlamını bulmaktadır.

AB’nin bölge halklarını sömürmesine, yeraltı kaynaklarını yağmalamasına aracı olmayı, ordusunu bağımsızlık isteyen halkların karşısına emperyalistlerin ucuz askeri olarak dikmeyi “Türkiye’nin stratejik özellikleri” gören bir zihniyetle karşı karşıyayız. Bu zihniyet kendini pahalya satarak Türkiye halkına diyorki, “evet biz utanmaz işbirlikçileriz, ama bakın kendimizi pahalya satarak AB üyeliği alıyoruz, bu da senin yararına-dır”. Doğallaştırılmak istenen bu çıplak gerçektir. Fahişe, sattığı etinin bedelini halka sus payı olarak sunuyor. Ki, bir an onurunu, namusunu, bağımsızlık düşüncesini bir yana bıraksak dahi,

Sayı 130

23

31 Ekim
2004

AB Rüşvetinin İmza Töreni

Tayyip Erdoğan, Fransa-Almanya ortak yapımı 36 Airbus uçağı alımı ile ilgili anlaşmayı, 26 Ekim günü Schröder ve Chirac’ın huzurunda imzaladı. Fransa, rüşveti kabul etti ve AB konusunda destek mesajı verdi. Airbus ihalesinin Türkiye halkına bedeli ise, 1.5 milyar dolar... Kim demiş “rüşvetin belgesi olmaz” diye, riyakar islamcılarının emperyalistlerle “dansında” rüşvetin imza töreni bile var.

ortada gerçekte bir sus payı da yoktur. Halka karşı sıkça kullanılan aldatma malzemesi “serbest dolaşım” konusunda, işsizlerin Avrupa ülkelerinde iş bulabileceği, istedikleri ülkeye ellerini kollarını sallayarak gidebilecekleri konusunda yalanlar ortaya çıkmış durumda. Avrupa tekellerinin ucuz emek gücüne ne kadar ihtiyacı varsa, onu almaya devam edecektir. Bugün de bunu yapmakta, olası AB üyeliğinden de yaşanacak olan bundan ibarettir.

Değerimizi Bilelim, Emperyalistlere Kendimizi Pahalıya Satalım...

Yalçın Akdoğan bir istisna değil, AKP’nin, oligarşinin bütün kesimlerinin bakış açısını dile getirmektedir. Oligarşinin genelkurmayı, iktidarları onyıllardır bu “stratejik önem” Amerikan emperyalizmine pazarladılar, bugünkü sömürge ülke gerçekliğimiz bu sürecin ürünüdür. Şimdi Avrupa emperyalistlerine pazarlamak için çığırtkan bir tüccar edasıyla boy gösteriyorlar.

Satışın, işbirlikçiliğin, bağımlılığı derinleştirmenin adı, “büyük politika, akıllılık” olarak pazarlanıyor, Tayyip, “dünya gerçeği” pragmatizmi ile bu durumu meşrulaştırmak istiyor. Reformist sol, AB’ci aydınlar beyinlerinden bağımsızlık düşüncesini söküp atmış, bu açık vatan hainliğini “yadsınamayacak olgu, küreselleşme gerçeği” diyerek mazur göstermekle kalmıyor, çeşitli kılıflara büründürerek destekliyor.

“Stratejik önem” pazarlamacılığı; “gelin bizi ucuz asker olarak kullanın” demektir.

“Stratejik önem” pazarlamacılığı; “biz emperyalist çıkarlar için bölge halklarına karşı ordumuzu kul-

lanmaya hazırız” demektir. Bölge halklarına karşı düşmanlığın ilanıdır. Irak işgalinde ABD adına yerine getirilen misyonun çok daha boyutlusuna hazır olduğunun ilanıdır.

“Stratejik önem” pazarlamacılığı; “bağımsızlık, onur, namus gibi kavramların bizim beynimizde yeri yoktur, biz tekellere hizmet için varız” demektir.

“Stratejik önem” pazarlamacılığı; Türkiye topraklarını bütün zenginlikleri, işgücü, insanı ile emperyalistlere satışa çıkarmak demektir.

Vatan Haini Tüccarların Karşısında Bağımsızlık Şiarımızla Biz Varız

Satalım ama pahalıya satalım; iktidarın ihaneti böyle şekilleniyor.

İhanetin karşısında biz varız, devrimciler var.

Bugün arsızca esen AB’cilik rüzgarları karşısına dikilmek, Türkiye’nin satışına karşı çıkmak, bağımsız bir Türkiye istemektir. AB ile ilişkileri “ama olumlu gelişmeler de oluyor” diye mazeretlendirmek, bu onursuzluğu kabullenmektir. **Biz kabullenmiyoruz.** Türkiye’de bir demokrasi olacaksa, bu, halk güçlerinin mücadelesi ile olacaktır. Bağımsızlığın olmadığı yerde demokrasiden söz etmek halkı aldatmaktır, hayaldir. Bu nedenle bugün, “bağımsız, demokratik Türkiye” şiarı yükseltmek, bağımsızlık bayrağını en yükseklerde dalgalandırmak dünden daha önceliklidir.

Katliamlara uğratılsak, sesimiz kısılmak istense de bayrak elimizden hiç düşmeyecek.

Sayı 130

24

31 Ekim
2004

Emniyet Kitabını Polis Değil AB Yazdı İşkenceciler AB’den Memnun!

AB’nin işkence konusundaki “eleştirileri” karşısında polis, “var ama münferit, çürük elmalar, eğitiyoruz” demagogjisine başvururdu. Tabii bu bir oyundu. Şimdi oyunun ikinci perdesi oynanıyor.

AB, “sistematik işkence olmadığını” söyledi ya, Emniyet Genel Müdürlüğü raporlarındaki o münferitler de kayboldu. Türkiye polisi, Avrupa’dan hep bir adım önde gidiyor anlayacağınız. Emniyet Genel Müdürlüğü tarafından hazırlanan ve polisin 2002-2003 yılları arasındaki raporda, işken-

cenin münferiti bile yok!.. Her şey güllük güllüstanlık. Kim demiş, uygulamada bazı sorunlar var, münferit işkence olayları var diye? Kitapta, 4 binden fazla polise disiplin cezası verildiği, 731 polisin meslekten atıldığı, ancak bu polislerden sadece birinin “kötü muamele” suçlamasıyla ceza aldığı belirtiliyor. Yani işkence bile değil, “kötü muamele”. Böylece bakın biz afetmiyoruz denilmiş oluyor.

Bu kitabı polis değil, Avrupa Birliği yazdı. İşkenceciler böyle cesaret kazanıyorlar.

Tayyip’in işkenceden söz edenleri “terörist” ilan etmesindeki cüreti AB veriyor.

Avrupa ülkemize böyle bir demokrasi getiriyor. ABD emperyalizmi öncülüğünde işkencenin yasallaştırılması tartışılırken, (ki ABD yaygın olarak kendisi zaten yapıyor) Avrupa da oligarşinin işkencelerine kılıf görevi görerek, bu tartışmanın dışında olmadığını gösteriyor. Bugüne kadar 117 insanın katili Adalet Bakanlarının dilinde “AB F tiple-rini onayladı” sözü vardı, şimdi işkencecilerimizin de “AB işkence yok dedi” sözü var.

Katiller, işkenceciler ve “Demokrat Avrupa” elele işkenceye, katletmeye devam!

**117 şehit, 600 sakat verdik;
TESLİM OLMADIK!**

**Devraldığımız bayrak, şimdi
bizim omuzlarımızda:**

DHKP/C Davası Tutsakları

Sevgi ERDOĞAN

Ölüm Orucu Ekibi

Fehim Horasan

Vedat Çelik

M. Kemal Eren

M. İnan Işık

H. Sergül Albayrak

TKEP/L Davası'ndan

Remzi Aydın

Vatanı Yitirmemek İçin MIH'ı Teslim Etmiyoruz

"... Muharrem'in hoşuna gittiği için bana da yazdığı bir dörtlüğe rastladım defterimde.

"... Bir mih yitirdik, naldan olduk

Bir nal yitirdik, attan olduk

Bir at yitirdik, atlıdan olduk

Bir atlı yitirdik, zaferden olduk

Bir zafer yitirdik, ülkeden olduk..."

Görüyorsun ya, bir mih ne kadar önemli. Hele ki sınıflar mücadelesinin mihları! Oportünizmin görmek istemediği ya da görse de gereğini yapmadığı bu işte. Varsayalım, beşinci yılına giren destanımız, bu büyük devrim kavgasının bir mihı olsun. Ki kaybetmeye gelmez işte. Tam da bu nedenle kaybetmeyeceğiz zaten. Çünkü ülkeden olmak istemiyoruz. Bu noktada ölçütümüz zaman değil. Öyle düşünenler mihı da yitirdiler, kendilerini de...

Geçen gün, Moncado baskını sonrası Castro'nun kızkardeşi Lydia'ya yazdığı mektubu okuyordum. Bilirsin, Batista onları bırakmak için "barışa hizmet ve rejime saygı sözü" vermelerini ister. Castro bu isteğe karşı diyor ki "... Af dilenciliği yapmıyorum, asla da yapmayacağım. Burada 20 yılını harcamaya ya da belki daha önce kinimle ölmeye yetecek kadar onurluyum..." Bu mektubun başka bir yerinde de diyor ki yine "...Hayır, yorgun değiliz biz. 20 ay sonra ilk gün olduğu gibi kararlı ve ayakta..."

Denilebilir ki, o gün orada Batista'nın o dayatmasına karşı bu tavır alındığı için, yani mih yitirilmediği için Castro-lar kazandı; ülkeyi kazandılar. Velhasıl mihı yitirip yitirmemek belirleyicidir, zaman değil.

Mesela destanımızı ele alalım. İlk söylediklerimiz aynen aklında, demiştik ki "Hiçbir saldırı, ideolojik sağlamlıktan kaynaklanan inancımızın, geleneklerimizin, halk ve vatan sevgimizin doruklarına ulaşamaz" İşte beşinci yıla giriyoruz, ulaşabildiler mi? Ulaşıpta kirletebildiler mi? İdeallerimiz, düşüncelerimiz ve inancımız yerli yerinde olmakla kalmadı, daha da büyüdü. Mih elimizde ve hiçbir gücün çıkaramayacağı denli, hayatın derinliklerine çakıyoruz.

Denilebilir ki, yola çıkarken işaret ettiğimiz hedefe henüz ulaşamadık. Doğru ama o yolda onca şeye rağmen beşinci yılımıza giriyoruz. Biz durmadık, hiçbir güç bizi durduramadı. Vazgeçmenin adeta alışkanlık olduğu bir dünyada biz tüm bedelleri göze alarak vazgeçmedik. Ve tarihe, vazgeçmemenin, boyun eğmemenin en görkemli örneklerinden birisini yazdık. Bugün bize Ateş Geçitleri'ndeki 300 Spartalı örnek oluyorsa, bu destan da bundan sonra ideallerinden vazgeçmeyen onurlu insanların, halkların rehberi olacaktır. Dedim ya, durmadık ve kimsenin gücü de bizi durdurmaya yetmedi. Coşkumuz bundandır!..

Ümit İlter, 18 Ekim 2004, Kandıra F Tipi Hapishanesi

Direndiler ve öldüler...

**"Bir canım var.
Bu canım halkı-
ma ve vatanıma
feda olsun."**

Ahmet İbili

**"Bütün hücrelerim
halkımın kurtuluşu
için çarpışacak"**

Fidan Kalşen

**"Halkım! Sizin
için yanıyorum.
Kanım da canım
da bu vatan için
feda olsun"**

Selma Kubat

Teslim alınamayan bir halk, kurtuluşu için direnen ve özgürlüğü için canını feda eden kahraman evlatları olan halktır.

Bağımsızlık bayrağı hep yükseklerde dalgalanan topraklar, uğrunda canlarını tereddütsüz feda eden yiğitlerinin olduğu vatanıdır.

Büyük Direniş'in 117 şehidi bu vatan için, bu halk için ölüme gülerek gittiler. "Ben, benden sonrakiler için de yaşadım, mücadeleye ettim..." (Fatma Hülya Tümgan) diyebilmenin o büyük erdemi, fedakarlığı ve huzuruyla yattılar ölüme. Hiçbir şey için ölmeye değmeyeceğinin tüm propaganda araçlarından pompalandığı bir dünyada "bir canım var. Bu canım halkıma ve vatanıma feda olsun" diyerek alınlarına kızılbantları taktılar. O kızıl bantlar ki, namusumuz, vatanımıza karşı sorumluluğumuzun ve borcumuzun nişanesi dediler. Kızılığımız ki, halkımıza reva görülen zulme ve sömürüye, vatanımızın emperyalist efendilerin pazarlık masalarına yatırılmasına isyanımızdır diye haykırdılar.

Haykırışlarını duymayanlar, isyanlarındaki o alevi "hayat kutsaldır" diye küllemek isteyenler oldu, dönüp bakmadılar ihanetin çağrısına. Tarih bilmeden, halkların mücadelesinden anlamadan, ülkelerin bağımsızlıklarını, halkların kurtuluşlarını nasıl gerçekleştirdiklerini unutup "ölerek mi vatan kurtaracaksınız" diye düşünenlere aslolanın direniş olduğunu ölümleriyle anlattılar. Tarihi direnenlerin yazdığını, beyinleri kahramanlıkların sarstığını, halkların bilincinin, birikimin sonucu olduğunu bir yana bırakıp "ölümünüz halkın umurunda değil" diye gününbirlik düşünenlere, "kendimi feda etme gücünü halkıma duyduğum güvenden alıyorum" (Selma Kubat) diyerek tutuşan bedenleriyle cevap verdi-

ler. Halka güvenmeyenlerin, vatana büyük bir tutkuyla bağlanmayanların geleceklerinin olmadığınin bilinciyle, güvenlerini ve o büyük sevdalarını bilimsel ve tarihsel bir gerçeklik olarak somutladılar.

Ve Anadolu duydu onları. Bin yıllık isyanlarımız duydu. Toprak duydu ve alıp tohumları bastı bağrına.

Dört bir yandan bireycilik öğütlenirken, canını vermeyi "halkıma ve yoldaşlarıma olan sorumluluğumu yerine getireceğim" (Veli Güneş) diyebilmek büyük bir güçtür. Bu sorumluluk bilinci, bütün zorlukları aşmada en büyük silah, önüne çıkarılan engelleri yıkmakta buldozerdir.

Vatana ihanetin, halkın kurtuluşu için savaşmaktan dönmenin dayatıldığı noktada tereddüt etmediler, bir an olsun dönüp arkalarına bakma gereği duymadılar. Çünkü neden ölüme gittiklerini çok iyi biliyorlar ve tüm dünyaya haykırıyorlardı:

"Ölümüm halkımın adalet özlemi, umudu, kurtuluşudur. Ölümüm halkımın onurlu, namuslu yaşamıdır. Halkımın özgürlük özlemidir. Canım halkıma feda olsun" (Fidan Kalşen)

Ve bütün hücreleriyle, tutuşan bedenleriyle halkın ve vatanın kurtuluşu için çarpıştılar.

Silah elde, savaş siperlerinde, top mermileri altında, açık bir düşmana karşı bir savaş değildi bu. Hücre hücre, irade irade, tüm dünyanın egemen güçlerinin ve beyinlerini çoktan emperyalizme teslim etmiş küreselleşmenin solcularının hep bir ağızdan "ölmeyin" diye haykırdığı, dört bir yandan kuşatılıp büyük yalnızlıkla teslim alınmak istedikleri koşullarda gerçekleşen bir savaş bu. Ve onlar ölebilmeyin direnmekle özdeşleştiği böyle bir savaşta tüm yaratıcılıklarını alevlere verdiler.

Bu savaşın kahramanı 117 yiğit insan, açık bedenlerini eritip yok ederken, gerici rüzgarlarının alabildiğine sert estiği, "devlet geri adım atmayacak" düşüncelerinin pompalandığı bir havada, zaferin yakında olmadığını bilerek, ancak yürek ve beyin gözü olanların görebileceği ufuktaki zafere duydukları büyük inançla girdiler alevlerin arasına. Halk ve vatan sevdasının ateşle imtihanıydı bu. O büyük sevdadan aldıkları güçle yazdılar destanlarını tarihin altın sayfalarına.

Büyük Direnişe "içeriden" bakamayanların anlamakta zorlanacağı bu kadar uzun bir sürenin başında ne dedilerse, 117 kez zulmün duvarlarını dövdüklerinde de aynısını söylediler. Büyük savaşların insanları, "dünyayı bir kez de Türkiye'den sarsma" kararlılığında olanlar, aynı zamanda bü-

HALK VE VATAN İÇİN!

yük tahammüllerin, eşi görülmedik sabrın da insanları olmak zorundadırlar. Kahramanlarımız Cephelilerin sabrını, tahammülünü, irade ve kararlılığını tüm dünyaya kanıtladılar. Ancak halk ve vatan sevdasıyla yüreği yanan, bağımsız bir Türkiye için tutuşan, bedeni alevler içindeyken, ülkemizi emperyalistler adına işgal altında tutan oligarşinin ordusunun ölüm mangalarının kurşunlarının üzerine “Yaşasın Bağımsız Türkiye” sloganıyla yürüyebilenler yaratabilirdi bu sonucu.

Ahmet İbili direnişin başında kızılbantını takarken, bütün direnişçilerin duygularını *“bir canım var. Bu canım halkıma ve vatanıma feda olsun”* diye özetliyordu.

Bundan tam 4 yıl sonra, kendinden önce 110 canın niye öldüğünü bilen Selma Kubat da “veda mektubu”nda Türkiye halkına şöyle sesleniyordu:

“Ben, siz aç kalmayasınız, çocuklarınızın rızından kesip semirmiş yönetenlere yedirmeyesiniz diye ölüyorum. Ben, siz daha fazla acı çekmeyesiniz diye ölüyorum... Halkım, sizin için yanıyorum... Kanım da canım da bu vatan için feda olsun...”

Sahte ile gerçek olanın bu kadar çarpıcı olarak ortaya çıktığı bir süreç eşine ender rastlanır. Bir yanyıla sahte ile gerçeğin savaşıdır yaşanan.

Bir yanda; “vatan millet” diye diye halkı katlederek kasalarını dolduranlar var. Öte yanda; tam da bu sahte milliyetçilerin kurşunlarına, zulmüne “ülkemiz bağımsız, halkımız özgür olacak” diye meydan okuyan kahramanlarımız var.

Bir yanda; seçim meydanlarında yoksul halktan söz edip onların oylarını alarak iktidar koltuğuna oturup ilk iş olarak yoksulun gözünü oyan rıyıklarlar var. Bir yanda; halk için, vatan için hiçbir fedakarlık yapmadan, zulme karşı direnmeden halkın kurtuluşundan söz eden, solu sol olmaktan çıkartarak ezilenlere bilincini köreltenler var. Öte yanda tüm bunların karşısında; “halkımın, satılmak, yok edilmek istenen umutları, onuru için... Yakılan köylerimiz, sürgün edilen köylülerimiz, katledilen çocuklarımız, işkenceden geçirilen analarımız için... Türk, Kürt, Arap, Laz tüm halkımızın kurtuluşu için baş bağladım bu kavgaya” diyen Ali Rızalar’ımız var. Ali Rızalar’la sürüyor bu savaş. Sahte ile gerçek savaş meydanında ayırt ediliyor. Kim ne derse desin, Türkiye halklarının bilincinde yer ediyor 117 kahramanın yarattığı bu destan. Hiçbir karşılık beklemeden kendini feda edenler, “her koyun kendi bacağından asılır” sözünü beyin-

lere yerleştirmeye, halkı yalnızlaştırmaya çalışan bu kokuşmuş düzenin ideologlarından çok daha güçlüdür. Dünyanın dört bir yanında direnen halklar ve büyük direnişin kahramanları inanmış insan iradesinin en büyük güç olduğunu kanıtlamaya devam ediyor. Gerçekleri bir süre gizleyebilirler, tutuşan bedenlerin niye tutuştuğunu, hücre hücre eriyen bedenlerin niye ölüme yürüdüğünü gözlerden, beyinlerden irak tutmaya çalışabilirler. Ama geçicidir sansürler, geçicidir terörizm demagojisiyle süslenmiş yalanlar. Geçicidir halkın aldatılması. Gerçeğin yalana karşı savaşında zaferi yalanan kazandığı tarihsel olarak görülmemiştir.

Devrimciliğimizin mayasıdır vatanseverliğimiz ve halkın kurtuluşu için en büyük fedakarlıklara imza atmamız. Sahtekarlıkların, rıyakarlıkların karşısında vatanseverliği ve halkın kurtuluşunu büyük direnişin kahraman şehitleri, onların; hapishane hücrelerinde, kentin gecekondularında, fabrikalarda, dağlarda direnen, yaşanan yoldaşları temsil ediyor bugün.

Emperyalizmin hücrelerinde 5. Yılına giren direnişimiz, emperyalizme ve işbirlikçilerine direnme, teslim olmama kararlılığımızın en üst boyutta ilanıdır. Halkın kurtuluş umudunun karartılması karşısında cesetlerimizle kurduğumuz barikat devrim iddiamızın sökülüp atılmayacağını kanıttır.

“Bir canım var. Bu canım halkıma ve vatanıma feda olsun” diyenler oldukça, hiçbir güç bu halkı teslim alamaz, ülkemiz üzerindeki hiçbir emperyalist plan ilelebet başarılı olamaz. Ne mutlu ki bize böyle kahramanlarımız var.

“Türk, Kürt, Arap, Laz tüm halkımızın kurtuluşu için baş bağladım bu kavgaya”

Ali Rıza Demir

“Kendimi feda etmeyi, halkıma ve vatanıma karşı bir sorumluluk olarak görüyorum”

Yazgüül Güder Öztürk

“Canım halkıma ve vatanıma feda olsun”

Uğur Türkmen

Niyazi Koçyiğit: "O'nu Hep Sahipleneceğiz"

Songül ne zaman, nasıl devrimciliğe başladı?

Ailesi: (Babası Niyazi Koçyiğit ve kardeşleri Derya ve Devrim Koçyiğit.) Önder Özdoğan akrabamız olurdu. Bir sürü kitap getiriyordu, Songül'le beraber okuyorlardı. Onun sayesinde tanışmıştı bu düşüncelerle. Daha o zamanlarda devrimci olmayı kafasına koymuştu. Songül'ün en büyük özlemi dağlardı. Önder katledildiği zaman düşüncelerinde daha da netleşmişti.

Songül'ün evden ayrılışını nasıl karşıladınız?

Ailesi: Biz zaten alışmıştık. Yani öyle tepki falan olmadı. Çevrede ise duymayan kalmamıştı. Ulaş küçük bir yer. Akrabalar ilk zamanlar tepkiliydi. Sonra onlar da alıştı.

(Abisi Devrim) Gittikten sonra sık sık jandarma ve sivil polisler rahatsız etmeye başladılar.

(Babası) Kaç kez alıp götürdüler beni. Çok dayak yedim, çok işkence gördüm. Sürekli nerede olduğunu soruyorlardı. Ben nerden bileyim. Bir keresinde şikayet ettik savcılığa. Şikayet ettiğimiz için polis köydeki evimizin kapılarını kırdı. Yine şikayet ettik, "bizim polisimiz yapmaz öyle şey, solcular gelip kurmuş" dediler. En son yine gelip götürdüler beni. Songül'ün, Sebahattin'in Tokat'ta ağır yaralı olduklarını, söylediler. "Gidip teslim olmalarını söyle. Eğer söylersen ikisini de sana göstereceğiz, kollarına zarar gelmeyecek" dediler. "Yerlerini nerden bilirim" dedim. "Madem yaralı olduklarını biliyorsunuz, nerede olduklarını da biliyorsunuzdur" dedim. Sonra tehdit ettiler.

Şehit düştüğünde neler hissettiniz?

Ailesi: Üzıldük tabii. Ama en çok zorumuza giden şu oldu. Gerek Songül gerekse Sebahattin yıllardır dağlardaydılar. Karış karış biliyorlardı oraları. Jandarma onların adını dahi duyduğunda titriyordu. Songül'den şöyle söz ediyorlardı; 5 dakikada bir tabur askeri yokedebilecek kadar yetkin ve hemen ortadan kaybolabilecek kadar hızlı. Tokat'ta bir sürü eylemde onların adı geçiyordu. Duydukça gururlanıyorduk. Bir askerin öldüğünü söylüyordu. Daha fazla olmasını beklerdik. Gücümüze giden bu. Songül bize hep "ben öldüğümde ağlamayacaksınız, benim bıraktığım yerden siz devam edeceksiniz" derdi. Onun istediği gibi de oldu. Biz onu her zaman sahiplendik, her zaman da sahipleneceğiz.

(Babası) Şehit düştüğü zaman çağırdılar beni. Yeşil kart için demişler. Biz de Derya'ya yeşil kart çıkartmaya çalışıyorduk. Karakola gittim. Songül'den haber alıp almadığımı sordular. Baba yüreği işte, "Songül vuruldu mu yoksa?" dedim. 5 kişi ile birlikte vurulduğunu söylediler.

Savcı aramış, cenazeyi alacaklar mı diye. Yavrum tek kemik de kalsa alacağım dedim, sağ iken sahiplendim, ölüsünü de sahiplenirim. Tokat'a gittik. Hastanede önce Devrim'i gösterdiler bu mu kızın diye. Yok dedim değil, ama o da benim evladımdır. Nasıl götüreceğimi sordular. Gerekirse sırtıma bağlayıp öyle götüreceğimi, ne olursa olsun yavrumu onlara bırakmayacağımı söyledim. Bir de elbiselerini istedim, elbiseleri delik deşik olmuş, çatışmada birbirlerini vurmuşlar diyerek vermediler. Cenazeyi alıp çıktığımızda taşlamaya, yumurta atmaya başladılar. Bilmiyor muyum atan kim, hepsi polis, MHP'liler.

(Kız kardeşi Devrim) Şehit düşersem üzerime karanfil atın, kızıl bayrakla gömün diyordu. Herşeyi kırmızıydı. Başta düşündük İstanbul'a mı getirsek diye sonra anamızın ve kendisinin vaadi vardı, Sivas'ta gömülmek istiyorlardı. Herşey onun istediği gibi oldu. Gazetenin birinde çıkmıştı. Amazon kadınlarına benzetmişler. Güya göğsünün teki yokmuş. Ben yıkanmasında vardım. Sadece göğsünde kurşun izi vardı. O kadar.

Mum Işığında Kitap Okurdu

Songül'ü bize kısaca anlatır mısınız?

Ailesi: Çok çetin bir kızdı Songül, hızlı çevik ve kuvvetliydi. Çoğu kimsenin yapamayacağı şeyi tek başına yapabiliirdi. Acıya karşı çok dayanıklıydı. Bir defasında üstüne kaynar su dökülmüştü, hiç sesi çıkmadı bile. "İnsanlar ne acılara katlanıyor, bu daha ne ki" derdi hep.

Köyü çok severdi, hatta biz köyden ayrıldığımızda kızmıştı bize ne işiniz var buralarda, niye bıraktınız köyü diye.

(Abisi) Okumayı çok sevdi. Elektrik olmasa mum ışığında okurdu. Hep yeni yeni kitaplar alırdı. O zamanlar dergiye de uğruyordu. Eve getirirdi, hepimizi karşısına alır bizimle beraber okurdu. Ablam okumazdı fazla, ona bile okuma alışkanlığı kazandırdı. Hepimize kazandırdı aslında. Çok samimi, cana yakındı. Herkesle iyi anlaşır, arasının bozuk olduğu kimse yok-

tu. Sevmediği insana bile saygılı davranırdı.

(Kız kardeşi) Bazen tartışırdık. Ama küslüğü-müz hiç olmazdı.

(Abisi) Çalışkandı aynı zamanda. Yorulmak bilmezdi. Aslında onunla ilgili anlatacak o kadar çok şey, o kadar çok anı var ki. Günler yetmez belki anlatmaya.

Çocuklarımız Onların İsmiyle, Onların Direnişlerini Dinleyerek Büyüyecekler

Songül Koçyiğit'in Ablası Kiraz KAÇAR:

Songül çok iyi bir insandı. Bütün insanları sevdi ve onlara yardım etmek isterdi. Köylülerin tarlasına, harmanına yardım ederdi.

Çok duygusaldı, bir karıncayı bile incitmezdi. "Sen nasıl gerilla olacaksın?" derdim. O da, "bu başka, böceklerin kime ne zararı var, düşmana karşı aynı merhameti göstermeyeceğim" derdi. Küçük yaşta çalışmaya başlayarak ailemize destek oldu. Bu duygusallığının yanında, çok cesaretli ve hırslıydı. Öyle ki; daha devrimcileri tanımadan önce bile hep bu düzene karşı kin duyar, yoksulluğumuzun sebebi olan zenginlerden nefretini dile getirir, hep hesap sormak gerektiğini söylerdi. Bir de sözünü hiç sakınmadan söylerdi.

Diyebilirim ki Songül'ün gençliğinin ilk yılları Devrimci Solcuları aramakla geçti. Biz köyden Sivas'a göçtüğten sonra ilk işi bu oldu. Birgün sevinçle eve dönüp Onları bulduğunu söylediğinde sevinci görülmeye değerdi.

Gerillaya gitme istediğini söylerdi. Ancak gerillanın bu zulüm düzenine bu yoksulluk düzenine sonvereceğine inanıyordu. Birlikte şehit düştükleri Sebahattin YAVUZ'u tanıdıktan sonra artık onun için gerillaya gitmek, hayatında gerçekleşmesini istediği tek hayal haline gelmişti.

Kardeşim olduğu için insanın içi yanıyor. Ama sadece O değil Sebahattin ve diğer yoldaşların ölü-mü de acı veriyor. 4 yıldır süren ölüm orucunda şehit düşen arkadaşların ölümünde de aynı acıyı yaşıyorum. Ama bu ölüm karşısında benim en büyük tesellim onun bir kahraman olarak şehit düşmesidir. İsterdim ki, daha uzun yıllar mücadele etsin, devrimi görsün. Ama o hep doğru bildiği gibi yaşadı, doğru bildikleri için savaştı ve onun için öldü. Gurur duyuyoruz. 10 yıl gerillada kaldı. Bir çok zorlukla karşılaştığına inanıyorum. Buna rağmen yılmadı, ihanet etmedi, başımızı dik tuttu. Eğer yılınlaşıysaydı, biz ailesi olarak başımız dik olamazdık. Ancak şimdi acı çekiyor olsak da, başımız dik, alnımız ak.

Devlet onlardan, cenazelerinden ve hatta mezar taşlarından korkuyor. Cesetlerine işkence yapacak kadar alçaklaşıyorlar. Ama Onlar ölerек bitmezler. Herkes bir gün ölecek. Ancak Songül böyle bir ölümle tarihe adını yazdırdı. Herkes artık onları tanıyor. Böyle anlamlı ve kahramanca bir şehitlikten dolayı artık onlarca çocuk onların isimleriyle ve onların direnişleriyle büyüyecek, böylesi bir kardeşimin olması kadar büyük bir gurur olamaz. Onun uğruna canını verdiği davasını sürdürenler hep olacak, Bu mücadele mutlaka başarıya ulaşacak.

Sayı 130

29

31 Ekim
2004

Gülşen İşeri: 'Evet Acılıyım, Ama O Bir Savaşçıydı...'

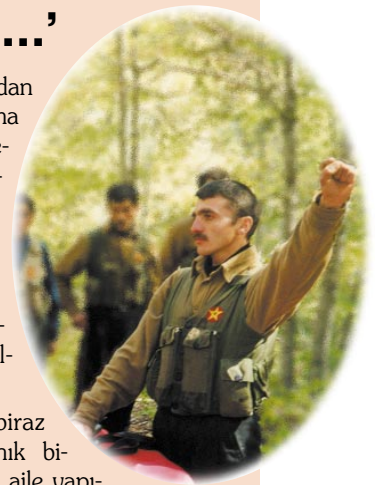
Sonuçta siz birini yitirdiniz bu bir şekilde acı olarak yansıyor.... Bu şu demek değil yıkılıp kahrolmak, niye savaştığını biliyorum, orada olması bana göre bir umuttu, sadece abim için söylemiyorum, orada bulunmak halk için bir umut veriyordu... Hala da öyle, bir yazar dostum şöyle bir soru sormuştu? "Eğer herşeyi bırakıp dönseydi" diye. Şunu söyledim "evet abimi çok seviyorum ama her şeyi bırakıp gelseydi 10 yıldır görmediğim abimi affetmezdim... Onu bir daha asla görmek istemezdim... O bir savaşçı..." Şaşırmıştı.... "ama abin" diye yineledi.... Şimdi başım dik, onunla gurur duyuyorum... Elbettteki acılıyım, ilk öğrendiğimde yaşadığım acıyı tarif edemem...

Abinizin şehit düştüğünü nasıl öğrendiniz, neler düşündünüz?

Ben aynı zamanda Birgün Gazetesi'nde muhabirlik yapıyorum, sabah gazeteye geldiğimde bir çatışma olduğunu duymuştum. AA haberlerine baktım. 4 kişinin şehit düştüğü yazısını görünce isimlere bakamadım.. Yitirdiğimiz her bir kişi için ayrı acı yaşanır ama bu canından bir parça olunca biraz daha fazla yakar. O korkuyla bir süre bakmadım ama gazeteden arkadaşlar benden önce bakmışlardı, bilmiyorlardı abim olduğunu soyadımdan kaynaklı bir yakınım olduğunu düşünmüş, Mustafa İşeri de var dediklerinde gerçekten inanmadım. Ama doğrudu.... O an Armutlu'da yaşadıklarımız gözümün önünden film şeridi gibi geçmeye başlamıştı... Beni kendi elleriyle orta okula kayıt ettirdi, okumam gerektiğini söylüyordu Avu-

kat olmamdan yanaydı ama ben gazeteci olmuştum... Bir gün abimi yazacağım diyerek... Ama o bunu hiç bilmedi...

Abim biraz içine kapınık bi-riydi; bizim aile yapımızda bu var, ama abimin en çok bana benzediğini söylerler, yanyana geldiğimizde gün boyu susardık, konuşmayı çok fazla sevmezdi. Belki boş konuşmaktan yana değildi. Aslında bu konuda çok fazla birşey söyleme hakkım yok...

Evrensel Saldırıya Karşı Evrensel Bir Direniş

Ölüm orucu direnişi, bütün dünya halkları adına, dünyanın her yerinde tecrit altında tutulanlar adına bir direniştir

3

Devrimci Sol Dergisi'nin Temmuz 2004 tarihli 19. sayısından yararlanılarak hazırlanan yazımızın önceki bölümlerinde, tecritin emperyalizmin politikası olduğunu örneklerle ele almış ve bu politikaya karşı dünya üzerindeki en büyük direnişin Türkiye hapishanelerinde yaşandığını dile getirmiş, ideolojik saldırı ve kuşatmaya karşı Marksizm-Leninizm'in gücünü temsil ettiğimizi vurgulamıştık.

Direnmemeye Kararı ve Emperyalizmin Dayattığı 'Solculuk' Demokratlıktan Sınıfta Kalan Ve Vicdanı Kirlenen Sol

Türkiye solunun büyük bir kesimi, bu 4 yıllık süreçte, deyim yerindeyse devrimcilikten ve demokratlıktan sınıfta kaldı ve tecrite angaje oldu.

Hâlâ, bırakın DEVRİMCİ olmayı, DEMOKRAT bile olamayan bir pratik sergilemeye devam ediyor.

Bir; saldırının kapsamının devrimci hareketle sınırlı olmadığına görülmesine rağmen, özeleştiri yapılmadı. Tecrit, direniş ve F tiplerini Cephe'nin sorunu olarak görme tavrı sürdürülüyor. Tahlillerde tersi denilse de pratiklerinin ortaya koyduğu budur.

İki; demokratik mücadele kapsamında bile, zulme karşı bir direnişin yanında olma sorumluluğu gösterilmedi.

117 şehit verildi; "Biz ne yapıyoruz" veya "niye yapmıyoruz" demiyor sol. Tam tersine, "yaptık" diye, gerçeği çarpıtıyor.

Örneğin, ÖDP Genel Başkanı Hayri Kozanoğlu, 13 Haziran 2004 tarihli Cumhuriyet gazetesindeki demecinde, ÖDP'yi tanımlarken, devrimci soldan ayrıştığı iki noktayı şöyle sayıyor:

"(ÖDP) *Geleneksel sol anlayışlarla Kürt sorunu, ölüm oruçları sürecinde ayrı düştü. Bir yandan demokratik taleplere sahip çıkarken, insan hakları ve özgürlükler konusunda aktif tavrını sürdürürken ortodoks zihniyetle çatıştı.*"

"Ayrı düştük" dediği devrimciliği bir yana bıraktık. Demokrat olmak, saldırı anında, zulmün karşısında, direnenlerin yanında olmaktır. Bunun için sosyalist olmaya da gerek yoktur, tutarlı bir demokrat dahi, bu tavrı gösterebilir. Peki ÖDP "demokratik taleplere sahip çıkma" adına, "insan hakları ve özgürlükler" adına hangi "aktif tavrı" gösterdi?

Oligarşinin ilk ciddi saldırısının yaşandığı, 19

Aralık katliamının hemen öncesinde, (Ankara Kızılay saldırısı) parti teşkilatlarına "acil acil acil" üst yazısı ile genelge yayınlayarak, kesinlikle so-kağa çıkmayın, ölüm orucunu destekleyen eylemlere katılmayın, talimatı verdi. Bu mu demokratik taleplere ve özgürlüklere sahip çıkmak? Sonraki süreçte de pratikleri bu çizgide devam etti. Ne katliamın hesabının sorulmasında, ne de tecritin teşhir edilip sansürün parçalanmasında elle tutulur hiçbir faaliyetleri yoktur. F tiplerinden çıkan tabutlar çoğaldıkça, bırakın pratik bir tavır almayı, usulen yapılan "yazılı açıklamalar" bile yapılmaz oldu. Varsa, yayınlarında ortaya koysunlar da, kimsenin haberi olmadan yaptıkları şu pratikleri herkes öğrensin.

Yoktur böyle bir şey.

"Ayrı düştük" derken, esas olarak biz emperyalist dayatmayı kabullendik ve emperyalizmin ve oligarşinin "yasak alanları"ndan uzaklaştık denilmektedir. Baştan beri anlattığımız da bu noktadaki direnme veya direnmeme kararıydı. ÖDP, emperyalizmin politikasına direnmeme, ona tabi olma kararını "geleneksel soldan ayrışma" olarak izah etmeye çalışmaktadır. Siyasi tecrit de böyle düşündürülerek yaşama geçiriliyor. ÖDP reformizmi hayatın her alanında, her konuda pratiğiyle bu ayrışmayı daha da netleştirmek, her fırsatı oligarşiye "bakın ben farklıyım" demek için kullanmaya çalışmaktadır.

Irak'ta işgale karşı kurulan örgütlenmeden kopuşu, tam da emperyalizmin küreselleşme sürecine denk düşecek şekilde örgüt yerine bireyi kutsayışı, radikal olan her şeyden uzak durması, içinde Avrupa'nın da yer aldığı emperyalist saldırı örgütü NATO'yu hedefe koymak yerine "Gelme Bush" sloganına sarılması ve hatta ortak bir bildiride "emperyalizm" sözcüğünün geçişine dahi itiraz eder duruma gelmesi, "şiddet karşıtlığı" adına PKK'nin ateşkesi bozma kararının ardından AB'nin politikalarına paralel bir noktada duruşu, gelinek noktayı çok net özetlemektedir. Bu arada ÖDP'nin "ayrıştığı" ikinci nokta olan Kürt sorunundaki demokratlığının ölçütünün, sınırlarını Avrupa'nın belirlediği "kültürel hakları" savunmaktan, bunu Kürt halkına dayatmaktan ve daha fazlasını isteyenlere, "AB sürecini tehlikeye atıyorsunuz" diye kin kusmaktan öteye gitmediği de son süreçte daha da netleşmiştir.

"Biz ne yapıyoruz" veya "niye yapmıyoruz" diye sormayan elbette sadece ÖDP reformizmi

Sayı 130

30

31 Ekim
2004

değildir. O, daha ilk günden çok özlü şekilde “aynı mahalleden değiliz” diyerek, tecrit politikasına angaje olacağını ilan etmişti. İlk günden tavrını ortaya koyan bir başka reformist grup da TKP oldu. Yoldaşlarımızın cesetleri soğumadan tasfiye edildiğimizi ilan edecek kadar durumdan hoşnut olan TKP’nin bu tavrı, siyasi olduğu kadar ahlaki olarak da kitleler nezdinde sorgulanmaya devam edecektir.

Kimileri ise, “başka gündemimiz var” diyerek bu sorumluluktan kaçtılar, bir başkası kendi görevlerinin üzerinden atlamayı “cepte keklik mi sandınız” diye izah etti. Direnişin belli bir aşamasında yer alan oportünist sol ise, direnişi bıraktıktan sonra pratik olarak gündeminden çıkardı. Görev savma kabilinden üç beş protesto eylemi bu gerçeği değiştirmemektedir.

Onların bir türlü kimsenin görmediği başka gündemleri vardı, faşizm birilerine saldırırken onlar “bu saldırı devrim cephesindedir, öyleyse hep birlikte direnmeliyiz” diyecek kadar “keklik” değillerdi, onlar kendilerini devrimcilerle aynı mahalleden görmüyorlardı ama emperyalizm ve oligarşi “hayır siz de daha da gerileyeceksiniz” dedi. Saldırının tüm sola, her alanda ve türlü biçimlerde yürütülen büyük bir tasfiye planı olduğunu süreçle birlikte herkes görüp kabullenmek durumunda kaldı. Oligarşiyle birlikte bizi tecrit etmek isteyenler, oligarşinin tecritiyle karşılaştılar, en sıradan eylemlerinin dahi “marjinal” olarak adlandırılmasından, demokratik eylemlerine “terörizm” damgası vurulmasından kurtulamadılar. Ancak, hala F tipleri ve büyük direniş söz konusu olduğunda yine görmezden gelmeye devam ediyor, özeleştiriden kaçıyorlar.

“Özeleştir”inin anlamı, emperyalist tasfiyeye karşı direniş cephesinde yer almaktır. Ölüm orucunu bir eylem biçimi olarak destekleyip desteklemediklerinden bağımsız olarak, şu veya bu biçimde direniş cephesinde yer alarak verilebilirdi bu özeleştir. Büyük tasfiye planına karşı, direnişi her cephede büyüterek gösterilebilirdi.

PKK’nin durumu ise ayrı bir kategoride ele alınmak durumundadır. Bu konuda, 19 Aralık ve sonraki tavrılarını değerlendiren yazılarımız hatırlanacaktır, bunları yinelemeyeceğiz. Ancak, PKK’li tutsakların da gruplar halinde F tiplerine atılmasıyla birlikte “fark koyma” politikasının, “sağduyulu davranış”ın kimin ne işine yaradığı çok daha aleni hale geldi. Oligarşi 19 Aralık’ta açıkça PKK’li tutsaklara “siz sıranızı bekleyin, karışmayın” dedi, beklediler. F tiplerinde belli bir yol aldığını düşündüğünde de yeniden dönüp, “tamam sıra sizde” diyerek tutup F tiplerine atmaya başladı. Yine direnilmedi, yine o meşhur “sağduyu” ile açıklandı bu tavır. PKK’li tutsaklar,

hapishanelerde oligarşinin politikalarına karşı tutsaklar cephesinin “yumuşak karnı” olmaya devam ettiler.

Oligarşinin muhalif bütün güçleri, özelde silahlı güçleri tasfiye operasyonunun dışında kalabilecekleri yanılgısının kaynağı da yukarıda ifade ettiğimiz gibi, emperyalizmin dayatmasını kabul edip etmemekle doğrudan ilgilidir. ‘Büyük politika’ adına, emperyalizmin ve oligarşinin hapishanelerdeki politikasına ‘ses çıkarmazsam tasfiye planının dışında kalırım’ hesabı yapıldı. Tecritin sadece hapishanelerle sınırlı olmayan çok daha geniş kapsamlı bir saldırı planı olduğu görülmek istenmedi, görülmüş olsa dahi, direniş kararı alınmadı. Bugün, PKK içeride aynı tecrite tabi tutulduğu gibi, dışarıda da yoğun bir kuşatma altına alınmak isteniyor. DEP’lilerin tahliyesi ardından başlatılan süreç tam da budur.

Solun, tecrit ve direniş konusunda tutarlı bir demokrat tavır dahi almadığı bugün artık sır değildir. Ancak bunun da ötesinde, solda ciddi bir vicdani kirlenmenin de yaşandığı gün yüzüne çıkmıştır. Bütün geleceklerini, düzenle karşı karşıya kalacakları alanların dışında durmaya bağlayan bu solun, ölümler karşısındaki tavırsızlıklarını, ne siyasi kararları, ne demokrat olmayışları da açıklamaya yetmiyor. Vicdani kirlenmeyen, ahlâki değerlerini yitirmeyen hiç kimsenin duyarız kalamayacağı bir tablo vardır ortada. Bu nedenle, solun devrimcilikten, demokratlıktan ‘sınıfta kalışı’nın da ötesinde, solun yok olan (ya da kirlenen) vicdani da sorgulanmalıdır.

Halk riyakarlıkları çok iyi görür, tesbit eder ve onlardan uzak durur. Her olayda ‘duyarlılık çağrısı’ yapanların, 117 insanın ölümü karşısındaki ‘duyarsızlığını’ da çok iyi tesbit etmektedir. Aynı kesimlerin, en çok ‘yaşamın kutsallığından’, ‘insan hakları’ndan, ‘barış’tan söz edenler olmasının, ‘şiddete en çok karşı çıkanlar’ olmasının altında yatan ikiyüzlülüğü de görmektedir. 117

Büyük Direniş, Türkiye Devrimi için büyük bir mirastır. Türkiye Devrimi bu mirasın üzerinde yükselecektir. Direnişin yarattığı ideolojik ve moral güç, yarın çok daha zorlu çarpışmalarda yol gösterici olacak, kuşatmalar karşısında, teslimiyetin dayatıldığı anlarda, “Büyük Direniş”teki gibi” direnilecektir.

devrimcinin ölümünü izleyen bir sol, halkın acısıyla yüreğinin yanacağına kimi inandırabilir?

Direnişin Mirası Türkiye Devriminin Yolunu Aydınlatacaktır

5. yılına giren direnişin gösterdiği en net olgu, emperyalizmin ve oligarşinin stratejik saldırısının amaçlarına ulaşamadığıdır.

Emperyalizm ve oligarşi 19 Aralık 2000’de başlayan bu saldırıyla, devrimci örgütleri tasfiye etmeyi, halkı sindirmeyi, demokratik mücadeleyi geriletmeyi amaçlamıştı. Oligarşinin “hapishaneler sorunu” diye formüle ettiği de, basit bir “koğuş” sorunu değil, tüm dünyada 1990’larda esen tersine rüzgarlara karşı Marksizm-Leninizmde ısrar edenlerin fiziki, ideolojik ve örgütsel olarak yok edilmesi idi.

Oportünist ve reformist solu ideolojik ve politik olarak belli oranlarda gerilemiştir. Kitleler nezdinde belli bir geri çekilmeyi yarattığı da söylenebilir. Ama tüm bunlar saldırının temel hedefi açısından talidir. Aslolan, devrimin, silahlı mücadele cephesinin geriletilmesiydi. Diğer alanlardaki geçici başarılarını tersine çevirme dinamiğine sadece silahlı devrim cephesinin sahip olduğunu çok iyi biliyordu oligarşi. Bu nedenle, saldırının başarı ya da başarısızlığını belirleyecek olan nokta da burasıydı.

İşte saldırının nihai sonucunu belirleyecek bu noktada hiçbir başarısından söz edilemez. Onlarca devrimci katledilmiştir, ama Cephe ne silahlı mücadeleden, ne direnişten, ne de ideolojik hatından taviz vermedi. Emperyalizmin ve oligarşinin amaçladığı gibi, meydan “emperyalizmin küreselleşmeci solu”na bırakılmamıştır. İçinden devrim düşüncesinin yok edilmek istendiği bu “solculuk” reddedilmiş ve Türkiye devrimci hareketine tasfiyeci düşüncelerinin hakim olması engellendi. Bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm için dağlarda, şehirlerde sürdürülen savaş, kararlılığından hiçbir şey kaybetmeyen, aksine büyüten direniş, bunun en açık kanıtıdır.

Odağında F tipleri olan tasfiye politikasının başarısının ilk koşulu, direnişin kırılmasıydı. Direniş kırıldıktan sonra, içeriden başlayacak ve tüm halka dalga dalga yayılacak demoralizasyon beraberinde yürütülecek ideolojik, örgütsel bir tasfiye planı uygulamaya konulacaktı. Hapishaneler, direnişin değil, yığınlığın, ‘girenin düşüncelerinden pişman hale getirildiği’ yerler haline getirilecekti. Bilinir ki, dünyanın bütün devrimleri için en büyük tehlikelerden biridir bu. Hapishanelerin “tövbe” yeri haline getirildiği bir ülkede devrimin önüne de büyük bir barikat kurulmuş demektir. Emperyalizm ve oligarşi, sınırlı bir alanda, sınırlı bir tutsak kitlesi ile sürdürdüğü-

müz, dışarıda çeşitli eylem biçimleriyle güçlendirdiğimiz direnişimizi kıramamıştır. Saldırının sonraki aşamalarını uygulamaya koymasının önüne cesetlerimizle barikat kurduk. Hapishaneler yine direnişle, militanlıkla anılmaktadır.

Bu sonuç karşısında; 19 Aralık katliamının hemen ardından “Artık herkes bu devletle başedemeyeceğini anlamış olmalıdır” diyen devlet cephesi de, cenazelerimiz yerde dururken “tasfiye edildiğimizi, devrimci demokrasinin bittiğini, artık toparlanamayacağını” söyleyen, TKP’sinden ÖDP’sine kadar reformist cephe de şaşkındır. Açık ya da gizli sevinç çığlıkları atanların sevinçlerini kursaklarında bıraktık. En çok “sınıf”tan söz edip, sınıfın ideolojisinin nasıl büyük bir güç ve direnme kararlılığı demek olduğunu unutanlara, bu gerçeği yeniden hatırlattık.

Bu güç, 34 yıllık tarihimizin ve ideolojimizin gücüdür. Marksist-Leninist ideolojimizin gücüyle direniyoruz. Halkların binlerce yıllık direnişler tarihinden aldığımız güçle direniyoruz. O tarihe dünyanın Türkiye’sinden görkemli bir sayfa eklemenin onurunu taşıyoruz.

2000-2004 Büyük Direnişi, kendinden önce yaratılan bütün değerleri bünyesinde toplayan, geliştirip kökleştiren, “tövbe” dayatmasının karşısında Marksizm-Leninizm silahına daha fazla sarılan ve ölüme meydan okuyan bir ruhla diki-len bir direniştir.

Bu, Türkiye devrimi için büyük bir mirastır. Türkiye devrimi bu mirasın üzerinde yükselecektir. Direnişin yarattığı ideolojik ve moral güç, yarın çok daha zorlu çarpışmalarda yol gösterici olacaktır. Kuşatmalar karşısında, teslimiyetin dayatıldığı anlarda, “Büyük Direniş”teki gibi direnecektir.

Bu mirasta, sınırsız bir feda, kararlılık, eşi görülmedik bir sabır vardır. Marksizm-Leninizme inancın dergi sütunlarından, konferans söylemlerinden çıkarılıp ete kemiğe büründürülmesi vardır, ki bu, Parti-Cephe’nin 34 yıllık tarihine damga vuran olgudur.

Direnin mirası, Türkiye ve dünya halklarının bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinde hiç sönmeyen bir ışık olacaktır. Mirası büyütmeye, tarih yazmaya devam ediyoruz. Halkların onurlu tarihinde yazılacak olan da, ne sansür, ne içeride-dışarıda devrimci hareketi tecrit etme çabası, ne de sol adına savunulan, emperyalistlerin ürettiği pespaye düşünceler değil, direnenler olacaktır.

Çok bilinen dizelerle söylersek;

“Bugünlerden geriye bir yarına gidenler kalır, bir de yarınlar adına direnenler!”

- Bitti -

23 Ekim tarihli Milliyet'in manşet konusu şikaydi. "Mafya yeşil sahada" diye yazmışlardı.

Günaydın!

Amerika'yı yeniden keşfetmiş Milliyet.

Haberdeki olgular elbette çarpıcıydı. Peker çetesinin lig maçlarına nasıl müdahale ettiği somut kanıtlarla gösteriliyordu. Ama futboldaki bu düzenin nasıl ortaya çıktığı, nasıl iktidarların himayesinde olduğuna dair tek bir satır yoktu.

Sonraki günlerde, bir çok yazar, bu haberin basında "gerekli yankıyı" yaratmadığından, herkesin bu aleni şike ve mafyalaşmayı görmezden geldiğinden şikayet etti.

Buna da günaydın!

Burjuva medyanın futboldaki şike ve mafyalaşma karşısındaki sessizliğinde de hiçbir yenilik yok. Burjuva medya, o mekanizmanın ne kadar dışında ki, üzerine gidebilsin!

"Şike skandalları" sık sık patlar; ve her seferinde lağımın üstü örtülür!

18-19-20 Şubat 2002: Gazete yine Milliyet.

Tuncay Özkan "Futbol'da Şike" manşetiyle Susurlukçu mafyacı Ali Fevzi Bir'in hakemleri ve

maçları nasıl satın aldığını tefrika halinde yayınlıyor... Peki o zaman ne oldu dersiniz?

Bugün ne olduysa, o oldu.

Çünkü, o zaman yazdığımız gibiydi durum:

"Spor Susurlukçuların elinde. Yeşil sahalarda çeteler cirit atıyor.

... 'Şike skandalı' diyorlar; yanlış! Skandal yok ortada. **Düzene yakışır işler var.** Spor 'teröre karşı' bir araç olarak görenler, spor işlerini de kontrolara havale etmişlerdir." (Özgür Vatan, sayı: 12, 25 Şubat 2002)

Ali Fevzi Bir, Susurlukçu mafya hiyerarşisinde zurnanın alt deliklerinden biriydi. Futbol liglerine müdahalesi de çapıyla orantılı olarak alt düzeydeydi. Amatör kümeyle, en fazlası 2. Lige uğraşıyordu. Ama Peker olayında herkes gördü ki, futbolun mafyalaşması, öyle sıradan klüplerle sınırlı değil. Milyonlarca "tarafat" olan büyük klüpler de şike ve mafya batağının tam ortasındalar.

Gayri-meşru işi olan her kesimin futbol klüpleriyle de bir işi vardır!

Milliyet'te yayınlanan "telefon görüşmeleri"ne göre, Sedat Peker ve adamları, bir çok 1. Lig maçı öncesinde, kimin kimi yeneceğini kararlaştırıyor ve bunun için ya hakemleri, ya o takımların futbolcularını, ya da yöneticilerini ayarlıyorlar.

O kadar ki, iki gün önceki telefon konuşmasında şu şunu yenecek, ilk golü de şu atacak diye konuşuluyor; iki gün sonra maç oynanıyor, ilk gol de, sonuç da "reis" denilen Peker'in dediği

Sayı 130

33

31 Ekim
2004

Susurlukçular, MİT'çiler, kaçakçılar, mafyacılar, emniyet müdürleri, belediye başkanları, tekелci burjuvalar; **HEPSİ BU LİG'DE!**

● **Susurlukçu** polis şefi, Çatlı'nın, Bucak'ın ortağı Hüseyin Kocadağ; FB yönetim kurulu üyesi.

● Has **Holding** sahibi Mete Has, **dolandırıcılığıyla** ünlü Erol User: FB yönetim kurulu üyesi.

● **MİT** mensubu Süleyman Seba: BJK Başkanı.

● **MHP** belediye başkanı adayı Cemil Turan: FB futbol şube sorumlusu.

● Beşiktaş Kongresinde **MHP**'li Mehmet Gül, kongre çalışması yapıyor, **Susurlukçu** Turgay Ciner yönetim kuruluna giriyor, **kumarhaneciler**, aday olarak ortada dolaşıyordu!

● Beşiktaş yöneticisi Sinan Engin, **Çakıcı'nın** bir numaralı adamı.

● **Uyuşturucu kaçakçısı** armatör Kalkavan'lar, **hayali ihracatçı** Erkan Sert ve Turan Çevik, kaçakçı Mehmet Üstünkaya, çeşitli dönemlerde Beşiktaş'ın yönetimindeydiler.

● Şaibeli ihalelerle tanınan, Çakıcı'yla ortak olan M. Ali Yılmaz, Sadri Şener, Trabzonspor Başkanlığı yaptılar.

● **Mafyacı faşist** Oral Çelik: Malatya Spor Klübü başkanı.

● **Hayali ihracatçı Turan Çevik**, uyuşturucu kaçakçısı, **Susurlukçu Nurettin Güven**: Malatya Spor Klübü başkanı.

● Jet-Pa **Holding** Siirtspor'u, Kombassan **Holding** Konyaspor'u, Yim-Paş **Holding** Yozgatspor'u, Uzan **Holding** İstanbulspor'u, Erol Aksoy Sakaryaspor'u satın aldılar.

gibi oluyor.

Belirttiğimiz gibi, yayınlanan olaylar çok çarpıcı, ama şaşırtıcı değil.

Futbol Federasyonu Başkanı Haluk Ulusoy'un, Sedat Peker'in düzenlediği gecede boy gösterdiği, Futbol Federasyonu Başkanlığı seçimlerinde Ulusoy'un baş destekçilerinin Sedat Peker, Mehmet Ağar ve Korkut Eken olduğu, Çakıcı'ya Beşiktaş'ın pasaport verdiği, Oral Çelik gibi faşist mafyacıların klüp başkanı olduğu bir ülkede, bütün bunlar ortadayken, bu örneklerde şaşılacak ne var?

Futbol klüpleri, oligarşi için kitleleri uyutma ve oyalama aracıyken, özel olarak da kontrgerilla için hem bir finans kaynağı, hem de bir kurumlaşma aracıdır. Pasaport temininden muhtelif "sevkiyat"lara, kara para aklama işlerine kadar pek çok konuda futbol klüpleri kullanılmaktadır. Dolayısıyla, bu ülkede kanlı ve kirli işleri olan her kesimin futbol klüpleriyle de bir biçimde ilişkisi vardır.

AKP, bu konuda da birşey yapamaz!

Bugüne kadarki, hiçbir iktidar futboldaki mafyalaşmaya, şikeye karşı hiçbir şey yapamamıştır. Peki AKP yapabilir mi?

AKP Hükümetinin Spordan Sorumlu Devlet Bakanı M. Ali Şahin: *"Suç örgütlerinin sporu kullanmasına seyirci kalamayız. Milliyet'in haberinden sonra harekete geçtik. Sonuna kadar devam ettirip yargıya intikal ettireceğiz."* (Milliyet, 27 Ekim 2004)

Devletin bakanı, futboldaki şikeden, mafya bağlantılarından ancak bir gazete yazınca haberdar oluyorsa, o bakan zaten **"bakarkör"**dür.

Elbette **"bakarkör"** değiller; herşeyi onlar da biliyorlar. Faşizm, futbolu bugüne kadar nasıl kullandıysa, AKP de daha fazlasıyla kullanma yolundadır. Spordan sorumlu bakan, mafyalaşma ve şike bu kadar deşifre olunca **"mecburiyetten"** bir demeç vermiştir. Yine **"mecburiyetten"** bir dava açılır ve sonra üstü örtülür. AKP'nin futbol klüplerine "müdahalesi" olsa olsa, futbol klüplerindeki **yeşil sermaye etkisini artırmak** doğrultusunda olur.

Bilindiği gibi, "tarikat holdingleri" de uzun süredir bu alana el atmış durumdadırlar; Siirt Jet-Pa, Kombassan, Yozgat Yim-Paş bilinen örneklerdir. Mafyanın futbol sevgisi ve merakının nedeni neyse, tarikatların futbol merakının nedeni de **aynıdır**: Kara para aklama, örgütlenme, gayri-meşru işlere kamuflaj vb.

Sorun, "Spor klüpleri"nin spor klübü olmamasıdır

Profesyonel spor klüpleri, kitleleri uyutma ara-

cı misyonunu yerine getirdikleri için devletin her türlü desteğine sahiptirler. Tamamen kâr amaçlıdırlar. Zaman zaman polis müdürlerinin, klüp yöneticilerinin **"şikayetçi"** görüldüğü **"fanatikler"**, **"holiganlar"**, bizzat onların örgütlediği gruplardır. Böylelikle fanatıklığı kitlelere yaymaya çalışırlar. Bütün klüp taraftarlarının birbiriyle kanlı bıçaklı olması, onların isteğidir. Çünkü böyle sunni bir nedenle birbirine düşürülen halk, başka bir konuda da birleşmekte zorlanacaktır.

Düzen futbolu ve profesyonel futbol klüplerini böyle kullanmaktadır. Kısacası, spor klüpleri, spor yapmaktan, sporu geliştirmekten başka herşeyle meşguldürler. Yapısı böyle olan klüplerin mafyayla içli dışlı olması da çok normaldir.

Oligarşinin iktidarında futbol ligleri hep böyle **kirli** kalmaya mahkumdur.

Taraftarlar!

Bakın şu tabloya; takımlar satılık, futbolcular satılık. Mafya babalarından alacakları primler karşılığında, iktidarın bakanlarına yaranmak için, maçları satıyorlar.

Sizin **"spor klübü"** diye bildiğiniz klüpler, ihale yolsuzluklarının, kara para aklamanın, mafyacıların gayri-meşru işlerinin, faşist katillere meşruiyet kazandırmanın aracıdırlar.

Kime, neye taraftar olduğunuzu görün.

Tuttuğunuz takımların yöneticisi mafyacı. Futbolcusu mafyanın **"evlatları"**...

Siz, **"damarımızı kesseniz siyah-beyaz, sarı-lacivert, sarı-kırmızı... akar diyorsunuz** ama onların damarlarında **"dolardan"** başka bir şey akmıyor.

Daha yararlı, gerekli yerlere harcayabileceğiniz paralarınızı götürüp stadyumlarda mafyaya yediriyorsunuz.

Daha yararlı, gerekli alanlara harcayacağınız enerjiyi, klüp rekabetine harcıyorsunuz.

Karaktersiz, sporcu ahlakından yoksun, para için değil takımını, herşeyi satabilecek mafya çömezlerini **ilahınız** yapıyorsunuz.

"Fanatik taraftarlık" adı altında, hayatın gerçeklerinden kopuyorsunuz. Dünyanızı onunla doldurup uyutulmanıza çanak tutuyorsunuz. Sizi futbolla uyutanlar, siz uyurken, bu halkı soyup soğana çeviriyor, zulmediyorlar.

Bırakın bu pisliklerin taraftarları olmayı.

Paranızı, enerjinizi, desteğinizi, **"lig"** denilen mafya bataklığında harcamayın!

"Sağlıkta Dönüşüm" Adına Sağlıkta Eşitsizlik ve Sefalet Dayatılıyor

Emekçiler'den

"Paran kadar sağlık anlayışını reddediyoruz"

AKP Hükümeti'nin "Sağlıkta Dönüşüm Programı" adını verdiği yasa tasarısını TBMM'ye sevk etmesi üzerine, başta sağlık kuruluşları olmak üzere, sendikalar, odalar, SSK'nın devrine karşı eylemlere başladılar.

Emek Platformu, SSK'nın devrine karşı mücadele kararı olarak çeşitli illerde gösteriler yaparken, TTB, Eczacılar Odası, Hasta Yakınları Derneği(HAYAD), SES gibi sağlık kuruluşları da çeşitli eylemlerle SSK'nın devrini protesto ediyorlar.

İktidar yalan söylüyor:

DİSK, SSK'nın devrine karşı SSK hastaneleri önünde "koruma çadırları" kurdu.

22 Ekim'de SSK Göztepe Hastanesi önündeki eyleme katılan DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi, iktidarın eğitim ve sağlık alanlarını tümüyle "paralı hizmet" haline getirmek istediğini belirterek şunları söyledi: "SSK hastanelerinin Sağlık Bakanlığı'na devriyle daha kaliteli hizmet getireceklerini söylüyorlar. Bu büyük bir yalan. Bu oyunu bozacağız."

Evet, AKP her konuda olduğu gibi bu konuda da yalan söylüyor.

Çünkü bugün sağlık hizmetlerinin "tek elde toplanması" diye sunulan devir işlemi, yarınki büyük talanın ön hazırlığı.

İlk aşamada SSK'ların Sağlık Bakanlığı'na devriyle böyle bir tablo ulaşacak. Ancak bundan sonraki aşamada ise hastanelerdeki tüm hizmetlerin parça parça özel taşeron şirketlere devri gelecek. Devamında ise, sağlık kurumlarının İl Özel İdare yönetimlerine ve belediyelere devriyle sağlık hizmetleri iyice parçalanacak, özelleştirmenin önü açılmış olacak.

SSK: Talan edilecek hazine!

SSK, 537 adet sağlık tesisine sahip bir kurum, bunlara ek olarak SSK'nın lokantalardan otoparklara, arazilerden düğün salonlarına kadar farklı işkollarında çok sayıda taşınmazı var. SSK'nın varlıklarının bugünkü değeri, 1 katrilyon liranın üzerindedir.

İşte bu "zenginlik", IMF talimatlarıyla herşeyi emperyalist ve işbirlikçi şirketlere devretme politikası izleyen AKP'nin gözlerini kamaştırıyor.

Sendikalar oyalıyor:

Emek Platformu, SSK'nın devrine karşı mücadele

kararı aldı. DİSK, koruma çadırlarıyla belli bir faaliyet sürdürüyor. Ne var ki, bu kararlar, saldırıyı püskürtecek bir kararlılık ve militanlıktan uzaktır.

Sendikaların bugüne kadarki saldırılar karşısındaki tereddütlü, yalvaran, icazet dilenen tavırları emekçileri güvensizliğe itmiş, bu da bugünkü eylemlerin kitleselliğini alabildiğine düşürmüştür. IMF programı böyle püskürtülemez. IMF programının tek tek maddelerine karşı kısmi eylemliliklerle bir sonuç alınmaz. Sendikalar oyalıyor.

Yapılması gereken, özelleştirmeden SSK'nın devrine, memurların sendikal haklarından kölelik yasalarına kadar tüm IMF programına karşı genel bir direniş örgütlemektir. Gerektiğinde işgalere, daha militan eylemlere başvurarak iktidarın bu kararları kolay uygulayamayacağını göstermektir. Sendikalı ve sendikasıız işçiler, sendika içinde ve dışında bağımsız örgütlenmelerini gerçekleştirmedikçe, mevcut sendikal anlayışlarla böyle bir çizgiyi uygulamak da zordur. hiçbir direniş gerçekleştirilemez.

Devrimci işçiler, memurlar, emekçiler, esnaf, mevcut eylemlerin içinde, mevcut sendikaların içinde, ama kendi alternatif örgütlenme ve mücadelelerini örgütlemeye çalışmalıdırlar. Değilse, bugün de, yarın da, Emek Platformu'nun oyalamacı çizgisinin peşine takılmaktan başka bir şey yapamaz.

Beyoğlu Belediyesi'nde Grev

Beyoğlu Belediyesi işçileri 26 Ekim'de greve çıktılar.

Belediye adına yetkili şirket MİKSEN'in işçilere % 0'la % 10 arası zam dayatması sonucu 300'e yakın işçi greve çıktı.

Beyoğlu Belediyesi merkez binasına Grev pankartı asılırken bir açıklama yapan Genel-İş Örgütlenme Daire Başkanı Erol Ekici, greve kadar geline süreci anlatırken anlaşma sağlanamamasının sebebinin MİKSEN'in dayatmaları olduğunu belirtti. Greve başlayan işçiler talepleri kabul edilene kadar direnişlerini sürdüreceklerini belirterek tüm ilerici ve demokrat kurumlara destek çağrısı yaptılar.

Sayı 130

35

31 Ekim
2004

Direnişin 5. Yılında

Kim Ne Dedi?

Demokratik Kitle Örgütleri

Sendikacılar, demokratik kitle örgütleri, siyasi hareketler, aydınlar, sanatçılar, gazeteciler, islamcılar, hukukçular... direnişin 5. Yılına değerlendiriyo...

Röportaj soruları:

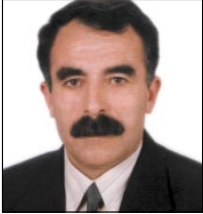
1-) F tiplerinde sürmekte olan ölüm orucu direnişinin 5. Yılına girmesini nasıl değerlendiriyorsunuz?

2-) Bu süreçte toplumsal muhalefeti ve kurumunuzu yaptıklarıyla ve yapmadıklarıyla nasıl değerlendiriyorsunuz? İçeride ve dışarıda 4 yıldır uygulanan tecrit politikası nasıl etkisizleştirilecek?

Sayı 130

36

31 Ekim
2004

TUAD Sayman >
Abdullah Aydın

TUAD:

Direnenlere Saygımız Büyüktür

TUAD Üyesi Yüksel Altındemir ve Sayman Abdullah Aydın...

F tipleri tecrit mantığıyla kurulmuştur. Buna karşı ölüm oruçlarına ve ölüm orucuna yatanlara saygımız büyüktür ama bu konuda yorum yapmayı istemiyoruz. Çok büyük bir eylemdir. Saygıyla yaklaşıyoruz. Yalnız başından beri bizim yapacağımız bir eylem gibi görmedik, çok da uygun da görmedik.

Önemli olan devletin yaklaşımı ve alınan sonuçlar. Şu an yeni yasalar var. Zorla çalıştırma, tek tip elbise... Tecrit daha da ağırlaştırılmaya, tabiri caizse kurumsallaştırılmaya çalışılıyor.

Ölüm orucuna başlama nedeni ve şu an ki durum değerlendirildiğinde devlet çözüm yerine tecriti ağırlaştırdı. Muhalefet adına değerlendirmek gerekirse, 19 Aralık döneminde bir duyarlılık vardı ve

kamuoyu oluşturulmuştu ama sonra gündemde yer almamaya başladı. Bunun başlıca sebebi hükümetin yaklaşımlarıdır. Yani sansürdür. Burada basın rolünü de yadsımamak gerekir.

Bununla birlikte devrimci mücadele yürüten yapılarda da eksiklikler var. Şu an 6 kişi ölüm orucunu sürdürürken ve 117 can bedel verilmişken, dışarıda bunun mücadelesi hakkıyla verilemiyor. Birbirimizle çakışan noktalarda bir birliktelik sağlayamıyoruz. Bu olmadığında kamuoyu da oluşturulamadı. Duymuşsunuzdur, Tecrit ve Yeni İnfaz Yasa Tasarısı Karşıtı bir birlik oluşturuldu. Biz içerisinde 2 ay kaldık ve daha sonrasında çözümsüzlüklerden dolayı ayrıldık.

F tiplerinin tamamen kapatılması fikrini çok gerçekçi bulmuyoruz. Ama hapishanelerde sağlıklı yaşam koşullarının yaratılması talebimiz var. Bu talepler için de güçlü eylemlilikler ve güçlü bir duruş gerekiyor. Burda da yine birliktelikler çözüm amaçlı toplanmalı, tartışmalar eylemler ve sunuc alıcılık üzerinden yürütülmelidir. Yoksa bugün sol içinde birlikteliklerin sağlanamaması ya da yetersiz kalması siyasetlerin birbirlerine olan yaklaşımlarıdır. Çözüm için önce bu sorunlar aşılmalıdır. Biz bu koşullar altında tüm birlikteliklere katılmaya hazırız.

Gençlik Federasyonu:

Hücreleri Yıkma Çağırıyoruz

Direnişin bu kadar uzaması, tecrit saldınsının ne kadar büyük boyutlarda olduğunu ve buna karşı mücadelenin de o oranda büyük olduğunu gösteriyor. Bugün Avrupa Birliği'ne girmek için bin takla atan AKP hükümeti 'İlerleme Raporu'nda bile karşısına çıkan büyük direnişin ağırlığı altında eziliyor. Yalnız AKP mi, onun işbirlikçileri, tekelciler yani bu ülkede IMF politikalarını, açılığı, zulmü dayatanların hepsinin üzerinde direnişin ağırlığı. Çünkü direniş egemenlerin gerçek yüzünü açığa çıkaran, demokratik maskelerini yerlere çalan bir misyona sahip.

Devlet kendisi gibi düşünmeyen herkesi suçlu görerek hapishanelerde tecrit etmek, düşüncelerini yok etmek istiyor. F tipleri bunun büyük bir adımı. Bu açıdan baktığımız 5. Yılına giren direnişin önemi, ciddiyeti açıktır. Devletin herkesi susturma, muhaliflerini yok etme saldırısı karşısında direniş büyük bir barikat, "hayır düşüncelerimizi değiştirmeyeceğiz" diyen cesetlerden bir dağ! Halk güçleri için büyük bir moral kaynağı, direnilebileceğini görüyorlar direnişte. Etkileri süreçle daha net açığa çıkacaktır. Direniş bugün hala haklar ve özgürlükler mücadelesinin devam edebilmesinin en

önemli nedenidir.

Kurum olarak tecrite karşı verilen mücadele içerisinde her zaman yer aldık. Bunun bedelini ödemekten çekinmedik. Ölüm orucu şehitleri Zehra ve Canan Kulaksız, Özlem Durakcan F tiplerine ve tecrite karşı mücadelede Gençliğin kararlılığının simgesi olmuşlardır. Tabiki yeterli olduğunu düşünmüyoruz. Çünkü tecrit hala devam ediyor. Ve mücadelemiz devam edecektir.

Toplumsal muhalefet direnişin ilk zamanlarına kıyasla gerilemiş durumda. Bunun nedeni de bize göre ödenecek bedellerin ağırlaşmasıdır.

Tecrit duvarlarını nasıl yıkılacağını da büyük direnişin kendisi gösteriyor. Bu mücadele bedel istiyor, emek, sabır istiyor. Herkes bunu anlamalı. Şunu düşünüyoruz; TECRİT artık bu ülkede bırakın kendine devrimci-demokrat-ilericiyim diyen, kendine insanım diyen herkesin sorunu olmalıdır. Bunun için 5. Yılda, kim, ne yaptı ne yapmadı bunun muhasebesi yapılmalı. İnsanlar hala ölmeye, sakat kalmaya devam ederken kılını bile kıpırdatmadan durmak yeni ölümlerin sorumluluğunu paylaşmaktır. Biz de Büyük Direnişin 5. Yılında herkesi Hücreleri Yıkma için mücadeleye çağırıyoruz.

Çorap Emekçileri Derneği: Ölümlere Gözyumulmamalı

Çem-Der Başkanı Nejdet Dernek...

Çok büyük bir direniş. İnsanların 5 yıldır hala ölüm orucunda olması, her gün bedenlerinden birer parça vermesi, tecritin bitmediğinin göstergesidir. Tecrit sadece hapisanelerde değil, bizim de çalıştığımız işyerlerinde, sokakta hayatımızın her anındadır. İşçi arkadaşlarımız birbirleriyle konuşturulmuyor. İki üç kişi yanyana geldiğinde "ne konuşuyorsunuz? Tezgahınıza gidin" deniliyor. İnsanların yanyana gelmesini engellemeye çalışıyorlar. Tecrite karşı çıkan devrimcileri yok etmeye çalışıyorlar. Türkiye'de devrimciler susturulduğunda tüm halkı daha kolay teslim alacaklarını, susturabileceklerini düşünüyorlar. Ama şu bir gerçektir ki 5 yıldır devrimciler, içerde ve dışarda yaratılmaya çalışılan tecrite karşı büyük bir direnişi kararlılıkla sürdürüyorlar.

Bu 5 yıllık süre içerisinde Çem-Der'li işçiler olarak yapılan basın açıklamalarına katılmaya çalıştık ve üyelerimize gerçekleri anlatıyoruz. Bence kendisine ben demokratım, aydınım diyen hiç kimse gerçeklere gözyumulmamalı, gerçekleri halka anlatmalıdır. Tecrit duvarının yıkılması için emekçilerin, aydınların sessiz kalmaması, hep birlikte dur demesi gerekiyor. Biz de buradan çağrı yapıyoruz bu konuda.

Pir Sultan Abdal 2 Temmuz Vakfı:

İnatlaşılardan Çözölmeli

Genel Merkez Yönetim Kurulu

Üyesi Nedim Şahhüseyinoğlu...

Bu kadar sürmesini, devlet erkini elinde tutan siyasi gücün insan yaşamına ve haklarına karşı duyarsızlığına bağlıyoruz.

İkinci sorunuza gelince. Sorumluluğumuzu ve duyarlılığımızı demokratik kitle örgütleriyle birlikte göstermeye çalıştık. Elbette ki bu tepki ve uyarılarımızı yeterli görmüyoruz. Ne var ki ölüm orucunda olan canların siyasi düşüncelerini insan yaşamıyla ilişkilendirmeleri ve siyasi iktidarların baskıcı uygulamalarıyla insan yaşamına ve haklarına karşı olumsuz tutumunu sürdürmesi sonucunda bu tür acı olayların yaşanmasına neden olmaktadır. İnatlaşarak değil, demokrasiyi ve insan yaşamını gözönünde tutarak yeniden değerlendirilmesini yararlı görüyoruz.

İnsan yaşamının ve haklarının güvenceye alınması, her türlü baskı, yasak ve işkencelere son verilmesi, demokrasi, laiklik ve barış ortamının oluşturulması öncelikli amacımızdır. Bu yönde uğraş vermekteyiz.

Sayı 130

37

31 Ekim
2004

Helsinki Yurttaşlar Derneği:

İnsan Hakları Çerçevesinde Çözölmeli

Helsinki Yurttaşlar Derneği yetkilisi Sınan Gökçen, önce "F tiplerinin kendi çalışma alanları olmadığını" söyleyerek röportajımıza olumlu bakmadı. F tipinin aynı zamanda bir insani sorun olduğunu anlatmak zorunda kalmamızın ardından, aşağıdaki cevabı ilettilerimiz:

Helsinki Yurttaşlar Derneği, Türkiye'nin insan hakları yönünden özlenen düzeye ulaşması için 10 yıldır faaliyet göstermektedir. Derneğimiz, Türkiye'de ve dünyada yaşanan tüm hak ihlallerine karşı duyarlıdır. F tipi cezaevleri ve ölüm oruçları sorunu da insan hakları çerçevesinde değerlendirilmelidir. HYD, pek çok insanın hayatına mal olan bu sorunun, uluslararası insan hakları standartları gözetilerek bir an önce çözölmelerini temenni eder ve bu yönde atılacak tüm adımları destekler.

* Yer verdiğimiz DKÖ'ler dışında, TMMOB, TİHV, TTB de bulunmaktadır. Kendilerine sorular iletilen bu kurumların cevapları da elimize ulaştıkça yayınlamaya devam edeceğiz.

- Sürecek -

TAYAD'lı Mehmet Güvel Ankara Polisnin Komplosunu Anlatıyor

Bu Davada Her Şey Hukuksuz

TAYAD'ın 'Hapishanelerde 107 İnsan Öldü Duydunuz mu?' kampanyasının iktidar üzerinde baskı yarattığı bir süreçte Ankara'da "DHKP-C operasyonu" adıyla tutuklandılar ve ilk mahkemelerine kadar 8 ay kaldılar. Geçen hafta tahliye olan Nurcan Temel, Erdem Güdenoğlu ve Mehmet Güvel polisin komplo operasyonunu anlattılar

Nasıl gözaltına alındınız? Sizce polisin bu operasyonla amacı neydi? Size hangi suçlamalar yöneltildi ve hangi delillere dayandırıldı?

Mehmet Güvel: TAYAD'lı aileler olarak, hapishanelerde tecritin kaldırılması, ölümlerin durdurulması için, ölüm oruçlarına başladığı günden bu yana devrimci tutsakların dışarıdaki sesi olmak için bir çok faaliyetlerde bulunduk. Tüm bu faaliyetlerimizi koyu bir sansürle, baskılar, işkenceler ve hapisliklerle kesmeye çalıştılar. Başaramadılar. Dışarıda bizler de evlatlarımız, kardeşlerimiz, dostlarımızla birlikte ölüme yattık. En değerlilerimizi, Gülsüman, Şenay, Hülya, Zehra, Canan'ı... ölümsüzlüğe uğurladık.

'Arama İzni Sorarsın Ha' Dediler ve Yumruk ve Tekmelerle Saldırdılar

İşte bu faaliyetlerimizden biri de "Hapishanelerde 107 İnsan Öldü Duydunuz mu?" isimli kampanyamızdı. Koyu sansürü delmek, yok sayılan ölümleri, ölüm oruçlarını sağır kulaklara duyurmak, tecrit işkencesinin kaldırılması için ölüm-

lerden ve sakatlıklardan sorumlu olan hükümetin, Adalet Bakanlığı'nın bulunduğu Ankara'ya geldik. Abdi İpekçi Parkı'nda bir yılını geride bırakan eylemimize başladık. İlk gün saldırıya uğradık, işkencelerden geçirildik, AKP'nin polisleri kafamızı gözümüzü patlattı, kollarımızı kırdı. Şubede işkenceler sürdü. Mahkemeye çıkartıldığımızda eylemimizi savunduk. Serbest kalır kalmaz parka dönerek eylemimize devam ettik. Battaniyelerimize, giyeceklerimize el koydular, soğukla yıldırmaya çalıştılar. Daha sonra birkaç kere daha saldırdılar. Bizi yıldıracaklarını sananlar yanıldıklarını anladılar. Abdi İpekçi direnişi ve kampanya etkisini gösteriyordu. Halkımızın yoğun ilgisi, ölümlerin sorumlularını rahatsız etmeye başlamıştı. Sansürlerinde gedikler açılmaya başlayınca komplolara başvurdular. Önce parka, sonra dinlendiğimiz eve saldırdılar. Bu saldırı yalnız bizimle sınırlı değildi. Bizi destekleyen Ankara Gençlik Derneği, Ankara Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği ve derginiz çalışanlarının da içinde bulunduğu bir çok kurum bu saldırıdan nasibini aldı.

Sayı 130

38

31 Ekim
2004

Nurcan Temel: Amaç Demokratik Muhalefeti Sindirmek

Nasıl gözaltına alındınız? Sizce polisin bu operasyonla amacı neydi? Size hangi suçlamalar yöneltildi ve hangi delillere dayandırıldı?

TAYAD'ın kampanyası kapsamında bir basın açıklamasına giderken, henüz açıklama yerine varmadan 5 arkadaşım ile birlikte yerlerde sürüklenerek gözaltına alındım ve tutuklandım. Basın açıklamasından kaynaklı alındığımı sanıyorduk. TEM'de tutulduğumuz 3 gün içinde sayı 42'ye ulaştı. Kampanya afişi yapanlar alınmış, Ankara Gençlik Derneği, Temel Haklar, Ekmek ve Adalet basılıp, çalışanları alınmış ve Abdi İpekçi Parkı'ndaki ailelerimiz ile gözaltına alınmışlardı. Demokratik kurum çalışanlarını gözaltına alıp "DHKP-C Operasyonu" dediler.

Tutuklandığımız süreçte hapishanelerde 107 insan hayatını kaybetmişti ve direniş sürüyordu. Direniş sansürle boğulmak istendi. "Hapishanelerde 107 İn-

san Öldü Duydunuz mu?" kampanyası direnişi halkımıza anlatmak, suskunluğu bozmak ve sansürü delmek amaçlıydı. Kampanya etki yaratıyordu. Polisin operasyonla amacı; gerçeklerin halka ulaşmasını engellemek, yasal-demokratik kurumları teröriste ederek, korku yaratarak demokratik muhalefeti sindirmektir.

Hiçbir gerekçe gösterilmeksizin "yardım yataklık" suçundan tutuklandım. 6 ay sonra hazırlanan iddianemeye hiçbir delil olmadan suçlama "örgüt üyeliğine" yükseldi. Savcı davayı "DHKP-C operasyonu" diye adlandırıyor fakat bu iddiayı dayandırabileceği somut herhangi bir kanıt yok. Polis fezleke hazırlıyor, savcı da fezlekeyi iddianame haline getirip mahkemeye sunuyor. **Delil olarak sunulanlarsa, kanıt olamayacağı bilinen yasal-demokratik eylemlerin fotoğrafları.** Elleri hiçbir kanıt yok. Polis komplo kuruyor, savcılık da polis fezlekesiyle hukuku ayaklar altına alıp dava açıyor. Herkesin yaşanan hukuksuzluğa karşı çıkması gerektiğini düşünüyorum.

Erdem Güdenoğlu: Yasal Eylemlerin Resimleri, 'Örgüt Üyeliği Kanıtı'

Ben ve beş arkadaşım TAYAD'ın kampanyası dahilinde

Ben ve 7 arkadaşımın o gece evde dinlenme günüydü. Önce parkta bulunanlara saldırdılar. Oradaki tüm eşyalarımızı yaktılar. Eve geldiler, kapıyı kırarak 10-15 kadar sivil polis içeriye daldılar. "Arama yapacağız, kimse kımıldamasın" dediler. Arkadaşlardan biri -TAYAD'lı Sezai Demirtaş- "arama izniniz var mı?" diye sorunca saldırıya uğradı. "Arama izni sorarsın ha!" diyerek yumruk ve tekmelerle dışarıya çıkarttılar. Sonra bize dönerek "başka arama izni soran var mı?" diye tehdit ettiler. Eşyaları kırarak evimizi talan ettiler. Aramaları bitince hepimizi işkencelerle dışarıya çıkarttılar.

Neyle Suçlandığımızı Söylemediler

Amaçları devrimci tutsakların dışarıdaki en güçlü sesi TAYAD'ı susturmaktı. Neyle suçlandığımızı şubede kaldığımız 4 gün boyunca hiç birimize söylemediler. DGM'ye getirildiğimizde polisler elimize birer kağıt tutuşturdu. Orada öğrendik neyle suçlandığımızı; "DHKP-C kampanyası olan 'Hapishanelerde 107 insan öldü. Duydunuz mu?' isimli kampanya doğrultusunda afiş asma, çeşitli faaliyetlerde bulunma" deniyordu. Tek delilleri bu yasal afişlerdi.

Savcı ve Polis Aynı Hukuksuzluğun Ortakları

Savcı da TAYAD kampanyasına "DHKP-C kampanyası" diyor. Bilinir ki, polis bu hukuksuzluğu sıkça yapar. Dernekleri yasadışı gibi göstermek, komplolar kurmak onun en iyi bildiği iş. Peki, bir hukukçu olan savcı bu iddiayı hangi kanıta dayandırıyor?

TAYAD'ın kampanyasının DHKP-C kampanya-

sı olduğunu söyleyen savcının hiçbir delili yok, olamaz da. Söylediğiniz gibi bunu iddia eden savcı "hukukçu". Ama bakışları aynı, aynı hukuksuzluğun ortaklarıdır. Biliyorsunuz, Temel Haklar'ın 1 Nisan komplosu çerçevesinde bir kampanyası var. "Türkiye'de Hukuk Var mı? Sahte Belgelerle 82 insan Tutuklandı." Aslında bu sorunun cevabını bu soruyu soranlar da, bizler de biliyoruz. Önce Susurlukla çıkan devletin yapısı ve son süreçte Mafya-Yargıtay ilişkisiyle ortaya dökülen pislikler, hukuksuzluğun açığa çıkmasından başka birşey değil. Onun için de hiçbir kanıt gerekmiyor. 1 Nisan operasyonu da bize yapılan operasyon da hukuksuzluğun hüküm sürdüğü bir pisliktir. Bunun değerlendirmesini devrimciler bir cümleyle, çok yalın bir şekilde yaptılar. Pisliğin temizlenmesi lazım. "Pisliği Devrim Temizler".

Şaşkın Bir Savcının Gülünç İddiası...

Dosyanıza bakıldığında, suçlamaların mesnetsizliği görülüyor. Buna karşın ne kadar tutuklu kaldınız? Bir de, Savcılık ve hakimlikte sizin "DHKP-C'yi toparlamak için Ankara'ya geldiğiniz" söylenmişti sanınız. Neye dayandırdılar bunu?

8 ay tutuklu kaldık. Ortaya atmaya çalıştıkları "delillerin" inandırıcı olmadığını kendileri de çok iyi biliyor. 'Ne kadar yatarsak kadrır' diyorlar. Yasaları, en geç 6 ay içinde ilk duruşmaya çıkarmak

15 Şubat günü Kızılay'da afiş yaparken gözaltına alındık. Aynı günün sabahı, bizden önce aynı afişleri yapan 13 arkadaşımız da gözaltına alınmışlardı. Gözaltına alınmamızın hukuki anlamda hiç bir mantıklı izahı yoktu. Yasal bir derginin özel sayıydı afişlerimiz. Bunu polis de iyi biliyordu. Zaten polisten hukuki bir izah da beklemiyorduk. Tecrübelerimiz ve ülke gerçeği böyle bir beklentinin ne kadar anlamsız olacağını açıkça gösteriyordu.

Arkadaşımın da belirttiği gibi, hapishanelerdeki ölümler ve direniş eşi benzeri görülmemiş bir sansürle gizlenmek isteniyor, ölümler hiç yaşanmıyormuş, öyle bir şey yokmuş gibi gösteriliyordu. TAYAD'ın kampanyası da böyle bir süreçte gerçeği halka duyurmak, bu koyu sansürü kırmak ve teşhir etmek amaçlıydı. Bu gerçeklerin bilinmesi demek, bu ülkede en zor koşullarda dahi direnenlerin varlığının bilinmesi, nasıl direnilmesi gerektiğinin öğretilmesi demekti. Operasyon bunun için yapıldı. Sömürü düzeninin sahipleri "Tecritle katleder sansürle boğarım, buna karşı çıkanları da F tiplerine atarım" diyerek halka ve devrimcilere gözdağı vermek istiyordu.

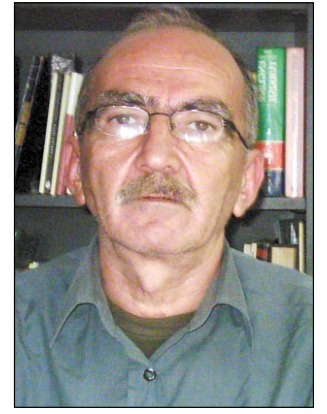
Yasal bir afiş yapıştırırken gözaltına alınmıştık ve elbette bu tutuklanmamıza gerekçe olamazdı. 42 kişi hepimiz yasal demokratik kurumların çalışanlarıydık. Savcılıkta gör-

dük ki, bizi suçlayacak hiçbir bahanesi olmayan polis, hazırladığı fezlekeye, katıldığımız basın açıklamalarında, mitinglerde çektiği fotoğrafları koyarak yasa, kural tanımazlığını gösteriyor, kendi yasalarında hak olarak tanımak zorunda kaldığı faaliyetleri yasadışı ilan ediyordu.

Polis bizi tutuklatmak istiyordu, tutuklattı da.

Tutuklanmamıza gerekçe olarak gösterilen iddialardan birisi de TAYAD'ın kampanyasının "DHKP-C kampanyası" olduğu iddiasıydı. Aslında polis de, savcı da çok iyi bilir ki, TAYAD yasal bir dernektir ve kampanyalarını bu çerçevede örgütler. Bunların hiçbir yasadışı içeriği yoktur. Savcılık buna rağmen polisin önüne getirdiği fezlekeyi aynen iddianame haline getirdi. Yasal bir derneği yasadışı, kampanyayı da örgüt kampanyası ilan etti.

Açıkça polis yalanlarla komplo kurdu. Savcı da hiçbir delile ihtiyaç duymadan, kendisi de yeni asılsız suçlamalar ekleyerek bu hukuksuzluğa ortak oldu. Bir kez daha hukuksuzluk üzerine kurulu bir düzende adalet olmayacağı görüldü. Gerçek adalet ancak sömürü ve zulmün olmadığı bir düzeni kurarak kavuşabiliriz.

Sayı 130

39

31 Ekim
2004

zorunlu diyor, zorunlu haller dışında tutuklama olmamalı diyor, ama görüyorsunuz. Resmen hiçbir delil yok ve 8 ay yattık. Bu davada hukuka uygun hiçbir şey yok ki!

Hakime çıktığımızda savcının iddiasını okudu. **"DHKP-C'yi toparlamak için Ankara'ya geldiği mi"** iddia etmiş. Herşeyiyle şaşkın bir kafadan çıkmış gülünç bir iddia. Abdi İpekçi'deki TAYAD'lıların direnişine katılarak mı toplayacaktım DHKP-C'yi? Ayrıca benim gibi wernicke-korsakoff hastası, kendimi toparlayamazken koskoca bir örgütü nasıl toparlar? (Hastalığımla ilgili raporlar, Cumhurbaşkanının "af" kararı da vardı. Ki bu da tutuklanmamın hukuksuzluğunun bir başka boyutudur) Hakim bu kadar uçuk bir iddiayı inan-dırıcı bulmadı ama tutuklaması gerekti beni. Tutukladı. Ne parkta, ne evde benimle gözaltına alınan arkadaşlarımdan hiç biri tutuklanmadı. Ben ki-me, nasıl yardım-yataklık etmişim, ortada yok. Ankara'da dağıldığını ilan ettikleri (bu da tam bir klişe) örgütün toparlayıcısı, sorumlusu olduğuma göre, kendi kendime yardım etmiş oluyorum demek ki...

Ağır Ceza Mahkemesi DGM'yi De Arattı..

Tutukluluğumuz süresince DGM'ler "kaldırıldı", "Ağır Ceza Mahkemesi" kuruldu. "Gelen gideni

ararır" derler. ACM savcısı, DGM'nin istediği ceza-yı yeterli bulmamış. Demokratik mücadele içeri-sindeki geçmiş eylemlerde, gözaltına alınıp, ser-best bırakılmamızı sıralayıp bizi "potansiyel suçlu" ilan edip **"bu kadar eyleme katılan, ayrıca şubede Açlık Grevi yapıp, ifade vermeyenler için yardım yataklık olmaz, örgüt üyeliğinden cezalandırılma-sı gerekir"** demiş.

İşte bizim "bu kadar ağır suçlarımız" bunlar. Bu "suç"ları işlemeye de devam edeceğiz.

Her Türlü Baskıya Karşı Direniyoruz

[Sincan F Tipindeki koşullara ilişkin söyleyecekleriniz var mı?](#)

Tüm diğer F tipi hapisanelerde olduğu gibi en ağır işkence olan tecrit altındayız. Ya tek kişi bira-kılıyor, ya da en çok üç kişi kalıyoruz. Başka hiç-bir arkadaşımızla görüşme imkanımız olmuyor. Zaman zaman hastaneye çıktığımızda koridorda bir arkadaşımızla karşılaştığımızda selam bile ver-memizi "nasılsın" dememizi bile engellemeye ça-lışıyorlar. Hücreden giriş çıkışlarda onursuzca ara-maya tabi tutuluyoruz. Teslim olmamız, düşüncelerimizden vazgeçmemiz için her türlü psikolojik, fiziki işkenceye tabi tutuluyoruz. Her türlü baskıya karşı direniyoruz. Bu bize güç veriyor, ayakta kal-mamızı sağlıyor.

Sayı 130

40

31 Ekim
2004

Abdi İpekçi Direnişi Sürüyor

Bir ayakkabı boyacısı yaklaşıyor yanlarına, meraklı yoksul gözle-riyle bakıyor 117 insan öldü yazılı döviz; **"Ne yapıyorsunuz burada?"** Anlatıyor TAYAD'lılar. Her zamanki gibi polis-ler halkın ilgisini kes-mek, korkutmak için oradalar. Anlamaması, ilgilenmemesi gerekti-ğini düşünüyor genç. **"İyi kazançlar"** diyerek

gidiyor... Bir-kaç saat sonra bir kadın elinde bir tepsi ikram ile geliyor yan-larına; **"Oğlum sizin neden bu-rada olduğunuzu anlamış, ama korkmuş polisten, ya-**

kınlaşmamış..."

Şair ne de güzel an-latmış onları; **"Onlar'dır büyük macerayı yapan / On-lar ki toprakta karınca / suda balık / havada kuş kadar / çokturlar. / Korkak, cesur / cahil, hakîm / ve çocukturlar. / Ve kahreden / yaratan ki Onlar'dır, / şarkıla-rımda yalnız Onlar'ın maceraları vardır..."**

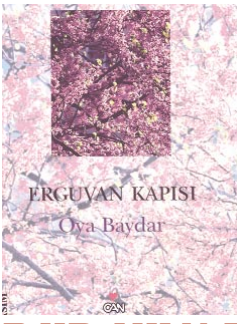
Anadolunun Sesi Yayında

RTÜK'ün 30 gün yayın dur-durma cezası verdiği Anadolunun Sesi Radyosu tekrar yayında. Radyo tarafından Ankara 12. Bölge İdare Mahkemesi'ne yapı-lan itiraz sonucu, RTÜK kararı durduruldu ve 5 gün susturulan radyo yeniden yayına başladı. Anadolunun Sesi tarafından yapılan açıklamada, **"Anado-lu'dan yükselen bu ses hiç susmayacak"** deni-lerek, şu ifadelere yer verildi:

"Kuruluşundan bu yana Anadolu kültürünü yaşatma ve tanıtmaya perspektifi ile hareket eden radyomuz buna uygun bir anlayış ile yay-ın yapmaktadır. Yayıncılık anlayışımız, bu topraklar üzerinde nesiller boyunca yaşamını sürdüren Anadolu insanının kültürünü koru-mak ve geliştirmektir. Radyomuz, bu ülkenin muhalif kimliklerine de söz hakkı vermiş, medya tekellerinin görmezden geldiği olayları ve konuları ele almıştır.

Radyomuzun mikrofonları kuruluşundan bu güne hep haklıdan yana açık oldu ve olma-ya devam edecek... Anadolu'dan yükselen bu sese kulak verin!"

Siyasi Sürtüklüğü Biz Lanetleriz,

BURJUVAZİ ÖDÜLLENDİRİR!

Okurlarımız Oya Baydar'ın "Erguvan Kapısı" adını verdiği, ama doğru ismi "**Bir siyasi sürtüğün paranoyaları**" olması gereken kitabını hatırlayacaklardır.

Dönekliğini takiben romancılığa soyunan Oya Baydar, bu kitabı yazma nedenini açıklarken "*fe-da, inanç, kurban gibi meseleleri deşmek istedim*" diye büyük laflar ediyordu. Bir dönegin haddi miydi bu konuları deşmek? O da zaten bu meseleleri değil, kendi beynini en pislik bölgelerini deşmiş ve ortaya roman adına Baydar'ın paranoyaları, sapkınlıkları, düşmanlıkları çıkmıştı.

Bu kitabı 'tanıttığımız' yazımızda "*Oya Baydar bu kitabı niye yazdı?*" diye sormuş ve şöyle demiştik:

"Sırf burjuvaziden bir ödül alabilmek için, o ödüllerin ve kazanılacak paraların içinde hayvanca yaşayabilmek için bu kadar pespayelik." (Ekmek ve Adalet, sayı 111, 6 Haziran 2004)

"Ödül" için fazla bekletmediler Oya Baydar'ı.

TÜYAP Kitap Fuarı kapsamında düzenlenen Cevdet Kudret Edebiyat Ödülü, 24 Ekim'de dü-

zenlenen bir törenle Oya Baydar'a verildi.

Ödülün verilme gerekçesi, "*yazarın ustalıkla, çok önemli bir dönemi yansıtması*" olarak belirtildi. Bu ödül gerekçesi, **Semih Gümüş, Feridun Andaç, Nezihe Meriç, Ahmet Oktay**'dan oluşan Seçici Kurul'un hayata, mücadeleye bakış açısını da ortaya koyuyor. Görülüyor ki, bakış açıları Oya Baydar'la aynıdır. Böyle bir aynılık olmaksızın "**bir siyasi sürtüğün paronayalarına**" ödül verilemez çünkü.

Çünkü objektif her okuyucunun göreceği gibi, Erguvan Kapısı'nda "**bir dönemin yansıtılması**" değil, "**bir dönemin ÇARPITILMASI**" vardır.

Oya Baydar da ödül töreninde yaptığı konuşmada "*ödülü almaktan onur duyduğunu*" söylemiş. Neyin ONURUNU duydu acaba? Erguvan Kapısı'na bir daha bakın, onu yazan beyinde onur diye bir kavram var mı? Yok. Dönekliği, siyasi sürtüklüğü ve küfürleri, asalak burjuvazi tarafından taltif edilmiş bir yazar. Hepsisi bu.

Ekmek ve Adalet'teki 'tanıtım' yazımızda şöyle demiştik yine; "*Oya Baydar biliyor, burjuvaziyi eleştirse, devleti yerden yere vursa, ne Radikal Kitap'a kapak olacak, ne CNN Türk'e çıkarılacak...*" Ve tabii, ne de böyle ödüller alabilecek.

Devrimcilere, direnmeye küfür ve dönekliğin, bireyin, sapkınlıkların kutsanması, gecikmeksizin ödüllendirildi... Aferin Baydar; devam et! Bak ödül de aldın, şimdi daha fazla küfret...

Sayı 130

41

31 Ekim
2004

Birgün'e Yakışmış! "Valla biz değiliz, onlar örgüt!"

Yine TÜYAP Kitap Fuarı'nda, Birgün Gazetesi'nin düzenlediği "Bu medya ile başka bir dünya mümkün mü?" panelindeyiz.

Panelde bir dinleyici "*Birgün'ün bir siyasi yapıya angaje olup olmadığı?*" soruyor.

Konuşmacı Birgün yazarı Rıdvan Akar, cevap veriyor: "*... Özgür Gündem ve Evrensel gibi gazeteler belli bir siyasetin çizgisine girmiştir... Birgün'ün ise, inşasında belli bir siyasi çevrenin emeği bulunmaktadır ancak gazetenin bu siyasi çevreye angaje olması gibi bir durum söz konusu değildir.*"

Sanki dinleyici Akar'a Özgür Gündem'i, Evrensel'i sormuş. Grupçuluk çok bulaşıcı. ÖDP-Birgün grupçuluğuyla, orada burjuva medyayla sol basını kıyaslayacağına, "rakip" gördüğü Gündem'i, Evrensel'i "teşhir" ediyor. Hatta teşhirin de ötesinde "ispiyonluyor". **Onlar bir örgüte angaje, biz değiliz! Aferin.**

Birgün'ün logosunun üstüne "bizim hiçbir örgütle

ilişkimiz yoktur" diye niye yazmıyorsunuz hala?

ÖDP, bu gazetenin çıkışına Rıdvan Akarların bir sütunu olsun diye mi yardımcı olmuş sadece? ÖDP "darülaçuze" gibi, yazacak bir köşeye muhtaç olanlara hiç karşılıksız köşe dağıtıcısı mı?

Söylenenlerde ne akıl var, ne mantık var. Ama bir zihniyet var. Bu zihniyet örgütsüzlüğü alkışlayan, "ideolojik olmamayı" öven tasfiyeciler zihniyettir.

Bu gelenek yıllarca sendikaları ele geçirmek için devrimcilere karşı "*şunlar falancı, bunlar yasadışı örgüt, onları seçerseniz başınız belaya girer*" diye az mı propaganda yaptılar. Bu yüzden Rıdvan Akar'ın cevabı hiç şaşırtıcı değil. Akar, Birgün'e tam uyumlu!

Bu zihniyetin gazetecisi "*biz hiçbir siyasi çevreye angaje değiliz*" der. Bu zihniyetle, ÖDP'nin Genel Başkanlığını yapmış biri BAK'a gelir, ben ÖDP'liyim ama burada "**birey**" olarak bulunuyorum der. Sanki BAK toplantılarına girişte, siyasi kimliklerin asılıp bırakıldığı bir vestiyer var!.. **Tam bir oyun.**

Burjuvazi, örgütsüz olun, hiçbir örgüte angaje olmayın, birey olun diye dayatıyor. Bunlar da "biz böyleyiz" diye övünüyor. Burjuvazinin istediği gibi olmakla övünen, maaşını burjuva medyadan alan Rıdvan Akar da kendince "solculuk" oynuyor işte.

Demokratik Toplum Hareketi ve “Demokrasi”li Platformlar

Kürt milliyetçi hareketi, **Demokratik**

Toplum Hareketi adıyla yeni bir oluşum yaratmaya çalışırken, Türkiye solunun bazı kesimleri de Kürt milliyetçi hareketinin de içinde olduğu bir “**demokrasi platformu**” oluşturma çabasındalar. Demokratik Toplum Hareketi’nin ne olup olmadığına bakmak, Kürt milliyetçiliğinin de içinde yer alacağı bir “Demokrasi Platformu”nun ne olup olamayacağını da ana hatlarıyla gösterir. Bu nedenle **Demokratik Toplum Hareketi**’ni ve “**Demokrasi Platformu**”nu birlikte ele almak daha uygun olacaktır.

Leyla Zanal bu “ilke”lerle hangi cephede yer alacaklar? AB sürecini desteklemekle, şiddete karşı çıkmakla, her koşulda barışı savunmakla kiminle paralellik kuruluyor?

Demokratik Toplum Hareketi

“Hareketin temel ilkeleri” olarak 16 madde sıralanıyor. (Bkz, 23 Ekim 2004, Özgür Politika) Bunların içinde diğer hepsini belirleyen bazı maddeler var.

Leyla Zana tarafından açıklanan ilkelerin başında şu geliyor: “**AB sürecini desteklemek.**”

Bu “ilke”, ideolojik, politik tüm çerçeveyi ortaya koyuyor. Bu hareket, Türkiye’nin bir “sömürge” olmasına karşı değildir. Bu hareketin istediği demokrasi “Avrupa emperyalist demokrasisi”dir.

Zanal’ın bir başka ilkesi de bu anlayışı tamamlıyor: “**Toplumsal sorunların zor ve şiddet yoluyla çözümüne karşı çıkmak ve her koşulda barışı savunmak.**”

Toplumsal sorunların barışçıl yoldan mı, zor yoluyla mı çözülebileceğini belirleyen tarihsel koşullardır. Kimse bu konuda halkların iradesine bir tahdit koyma hakkını bulamaz. Bu sınırlamayı koyan yalnız burjuva politikasıdır. Kürt milliyetçi hareket, bu noktada da emperyalizmin “terör demagojisiyle” paralel bir söylemi tercih ediyor.

Demokratik Toplum Hareketi, kurucularından, kuruluş sürecinden ve ilkelerinden de anlaşılacağı üzere Kürt sorunu temelinde kurulan bir harekettir. Bunun dezavantajlarını geçmişte yaşayan Kürt milliyetçi hareket, bu kez “ilke”lerin içine yerleştirdiği “**Türkiye’nin tüm sorunlarını en az bu sorun kadar önemsemek**” maddesiyle bu görünümü değiştirmeye çalışmış.

Fakat bugünden söylenebilir ki, bunun pratik bir hükmü olmayacaktır. “**Türkiye partisi olma-Türkiyelileşme**” iddiası, bundan önce Kürt milliyetçileri tarafından kurulan hemen tüm partiler tarafından dile getirilmiş; ancak hiçbirinde hayat bulmamıştır.

Bunda da bulmayacaktır. Türkiye partisi olacak bir anlayışa ve kültüre sahip değildir.

Politikalarında da, pratiklerinde de herşey gelip yine “Kürt sorunu”nda düğümlenmektedir. Kürt sorununun “çözümü” için önerdikleri çerçevede de “**Kürt sorununun coğrafi bütünlük içinde, barışçıl ve demokratik çözümünü hedeflemek**”tir.

Çözümün en önemli araçlarından birinin de “**anayasa**” olarak görüldüğü anlaşılıyor. Bir diğer ilkede şöyle deniyor:

“**Yeni, demokratik ve evrensel bir anayasa ile Kürtler de dahil olmak üzere tüm etnik farklılıkların Türkiyelilik üst kimliği altında tanımlanmasını sağlamak.**”

Bir iktidar hedefi olmaksızın, iktidarın niteliğinden hiç bahsetmeksizin “anayasal çözümler” peşinde koşmak, zaman zaman çeşitli ülkelerde görülmüş, ancak sonuç hüsrana olmuştur.

Kısacası, Demokratik Toplum Hareketi’nin ilkeleri, AB sınırları çerçevesinde bir oluşumun göstergesidir. Zaten “halk hareketi” değil de “toplum hareketi” kavramının tercihi de burjuva demokrasisi tercihinin sonucudur.

Demokrasi Platformu

Başta da belirttiğimiz gibi, Türkiye solunun bazı kesimleri, bir süredir “**Demokrasi bloku, demokrasi platformu**” diye adlandırdıkları bir birlik kurma çalışması içindeler.

“Demokrasi”yi belirleyici nitelik olarak seçen Demokrasi Platformu’nun önünde öncelikle cevaplanması gereken bir soru vardır: **Nasıl bir demokrasi?**

AB demokrasisi mi?

Eğer böyleyse, bu platformun, oynayacağı rol itibarıyla mesela kendilerini Avrupa Hareketi diye adlandıranlardan ne farkı olacak?

“Hayır, biz demokrasiden AB demokrasisini anlamıyoruz” cevabını da verebilirler. Ancak bunu iddia etmelerinin ise hiç bir inandırıcılığı

yoktur.

“Ana güç”ünü, baş ilkemiz **“AB sürecini desteklemektedir”** diyen bir hareketin oluşturacağı “Demokrasi Platformu”nun demokrasiden ne anladığı ve anlayacağı da bellidir. Bunları savunan Kürt milliyetçi hareketi, “Demokrasi Platformu”na girince kimlik mi, çizgi mi değiştirecek?

Bu anlamda, bu platformu **“emek eksenli birlik”, “halkların birliği”, “anti-emperyalist demokrasi cephesi”** gibi sıfatlarla sunmak, en fazla kendini kandırmaktır.

DEHAP, kendilerinin **anti-emperyalist** olmadığını göstermek, kanıtlamak için daha ne yapar? Ama muhatapları bir türlü bu gerçeği görmek istemiyorlar. DEHAP’a sahip olmadığı bir nitelik yükleyip, onu olduğu gibi değil, kendilerinin görmek istediği gibi görüyorlar. Ondan sonra da kendilerinin yarattığı bu hayali DEHAP’la **“anti-emperyalist, emek eksenli”** birlikler inşa ediliyorlar. Bu kendini kandırmak değil de nedir?

Yanılsamanın üzerine inşa edilen bir bina ne kadar dayanıklı olabilir acaba? Bu bina, halkın mücadelesinin ağır yükünü taşıyabilir mi?

Kürt milliyetçi hareketinin konumu bellidir. Böyle bir platform, Kürt milliyetçi hareketine ve onun anlayışına yedeklenmiş bir zeminden başka hiç bir şey olmayacaktır. “Başka” bir şey olmaya kalktığında ise, onun içinde Kürt milliyetçi hareketi olmayacaktır.

DEHAP, kendisinin merkezinde olmadığı bir birlikte yer almaz. Kürt sorununun başta olmadığı bir cümle bile kurmaz. Kurulmasına da izin vermez.

İttifak ve ilişkilerini de aynı sınırlar içinde belirler. Bu çizgiye tabi olanlar, yedeklenmeyi kabul edenler “birlikçi”, değilse “devlet yanlısı”dır.

DEHAP, anti-emperyalist, anti-oligarşik, anti-düzen olmayı bilmez. DEHAP, demokrasiyi de bilmez. Bu anlayışla hangi demokrasi platformu kurulacak?

“Kürt sorunu birincil sorundur, Kürt sorunu çözülmeden hiç bir şey çözülmez” anlayışından hareket eden herhangi bir birliğin bırakın emek eksenli olmasını, anti-emperyalist olmasını, demokrasi sorununu bile en genel hatlarıyla kapsayabilmesi mümkün değildir. Böyle bir birlik, adına ne denirse densin, şu veya bu biçimde AB eksenli bir demokrasi cephesidir.

Kürt milliyetçiliğinin gözünde AB, emperyalist değil, demokrasiyi getirendir. Barzani için de ABD demokrasi getiriyor. NE FARKI VAR o zaman bu iki anlayışın?

Bu farksızlaşmaya gözlerini kapatan grup ve anlayışlar, emperyalist demokrasi hedefli politikalara angaje olmaktan da kurtulamazlar.

“Bağımsızlığın” olmadığı bir **“demokrasi”** tarifiyle karşı karşıyadır sol. Sömürge bir ülkede demokrasinin nasıl varolabileceğine yeni bir teorik açıklama getirmeleri gerekiyor. Tabii bu teorik bir açıklama olamayacağı için de ancak **“kılıfına uydurma”** olacaktır.

Yeni-sömürge bir ülkede demokrasi mücadelesi, anti-emperyalist ve anti-oligarşik bir muhtevada olur. Bağımsızlığı ve demokrasiyi yokeden oligarşiyi içiçe geçmiş emperyalizmdir.

Bizim gibi bir ülkede, elbette demokrasi mücadelesi sorunu vardır. Ama bu mücadele AB’cilik zemininde yürütülemez. Devrimciler demokrasi mücadelesini AB’ye endeksli platformlarda değil, devrimci bir zeminde yürütmelidirler.

Demokrasi mücadelesi içinde Devrimci Birlik!

“Demokrasi platformu” çevresindeki birlik girişimi, Türkiye solunun “güce yaslanma”, “pragmatizm”, “özgücüne güvensizlik” gibi bir çok zaafını içinde barındırıyor. Bu zaafılar nedeniyle, ideoloji adeta bir yana bırakılmış, pragmatik hesaplar içinde dönülüyor.

Ama devrimciler, AB’ciliğin bu kadar alenileştiği bir noktada, bunu maskeleyecek bir birliğin aleti olma zaafına düşmemelidirler. Bunun tarih ve halk karşısındaki sorumluluğu daha ağır olacaktır. Bu zaafa düşmek, çok daha büyük ideolojik savrulmaların da yolunu açacaktır.

Geçmişte Kürt milliyetçi hareketiyle çok çeşitli “blok”lar, “platformlar” oluşturuldu. Adları farklı farklıydı, ama hepsinin karakteristik özellikleri değişmezdi. Bu karakteristik özellikler “seçim endeksli ve Kürt sorunu merkezli olması”ydı. Herkes ona kırk türlü rol yüklüyordu, ama onların gerçeği sadece bu iki karakteristik özellikle belirlendi. Tarihe böyle geçtiler.

Bugün daha farklı olması için bir neden yok? Üstelik bugün böyle bir platformun daha olumsuz bir rol oynayacağı konusunda çok açık göstergeler var.

Tüm devrimci gruplar, bu noktada açık, net, sorumlu olmalıdırlar. Reformizm AB’cilik batağındadır. Bu belli. Batağa başkalarını da çekmek istiyorlar. Devrimciler, emperyalist demokrasi için mücadele etmezler. Burjuva demokratik hak ve özgürlükler mücadelesini de halkın iktidarı mücadelesine tabi olarak ele alırlar.

Bir bedel ödeyeceksek, emek harcayacak-sak, bu doğru kanalda olmalıdır. Bizim yapma-mız gereken “Avrupa’nın sahte demokrasiciliği-ni tüm boyutlarıyla ortaya çıkarmak”tır. Çünkü konjonktürel olarak devrimin, halkın mücadele-sinin önündeki en ciddi engellerden biri Avrupa-cılıktır.

Tersi bir anlayış, **Kürt milliyetçiliği veya ÖDP gibi** AB sürecini destekleyen bir politika, halkın mücadelesini geliştirmez; aksine emperyalist demokrasiyi pekiştirir. Kitleleri emperyalizm ko-nusunda aydınlatma görevli olan bir sol, tam tersine kitleler nezdinde emperyalist demokrasi-yi ve emperyalist sömürgeciliği meşrulaştırmış olur.

O halde,

- **Emperyalizme ve oligarşiye karşı halkın demokrasisini savunan,**
- **Uzlaşmacı olmayan,**
- **Faşizmin baskı, yaptırım ve dayatmaları karşısında boyun eğmeyen,**
- **Milliyetçilik batağında boğulmayan,**
- **Şovenizme prim vermeyen,**
- **Düzenle asgari kopuş sağlamış,**
- **Devrimci olan herkesin ve her yapının yer alabileceği,**
- **devrimci bir birlik oluşturmaliyiz.**

Kapitalizmin restorasyonunu reddetmeli, emperyalizmi ve oligarşiyi hedeflemeli, **Türki-ye’de Kürt sorunu ve demokrasi sorunu devrim meselesidir** gerçeğinden hareket etmeliyiz.

Bu anlayış temelinde **DEVİRİMCİ BİR MER-KEZ** oluşturulmak durumundadır. Ancak böyle bir merkez “**halkı**” merkezine alır, ancak böyle bir merkez tutarlı ve kararlı bir **anti-emperyalist** niteliğe sahip olabilir.

Devrimci birlik, reformizmle, haklar ve öz-gürlükler temelinde sınırlı çeşitli birlikleri yadsı-maz. Ama “demokrasi” denildiğinde, ona tabi olmaz, aradaki farkı net çizer. Biz bağımsızlık, demokrasi için mücadele deyince, bundan hal-kın iktidarındaki bir demokrasiyi kastediyoruz. AB’nin ya da ABD’nin getireceği demokrasiyi değil.

Devrimcilik, bugün bu netliği sağlamaktır. Devrimci bir merkez işte bu netliği sağlamanın güçlü araçlarından biri olabilir. Reformizmden kopamayarak, şu veya bu güçten yararlanma hesapları yaparak buna engel olanlar, tarihe karşı sorumludur. AB’cilik paralelindeki politi-kalarla, platformlarla kimseyi aldatmayalım, oyalamayalım. Halkın, devrimin, sürecin ihtiya-cı bunlar değildir.

HÖC Soruyor:

Nakliyat-İş + TÜMTİS sorunu kangrenleşmiştir HALA SEYREDECEK MİYİZ?

Haklar ve Özgürlükler Cephesi, 27 Ekim’de KESK’in İzmir’de SSK’ların devrine karşı yaptı-ğı eylemde Nakliyat-İş’lilerin TÜMTİS’lilere sal-dırısı üzerine bir açıklama ve çağrı yaptı. Aşağı-da bir özetini sunduğumuz açıklamanın tama-mına www.haklar-ozgurlukler-cephesi.org ad-resinden bakabilirsiniz.

19 Kasım 2002’de İstanbul Ambarlar’da üç işçi-nin öldürülmesiyle patlak veren ve bugüne kadar da çeşitli biçimlerde süregelen sorun, son olarak 27 Ekim’de KESK’in İzmir’de SSK’ların devrine karşı yaptığı eylemde kendini gösterdi.

19 Kasım 2002’den bu yana yaklaşık **iki yıl geçmiştir**. İki yılda böyle bir sorunu çözememek, çözememenin de ötesinde çözümü doğrultusunda ciddi bir çaba harcamamış olmak, solun zaafıdır.

Sendikalar, DKÖ’ler, siyasi hareketler, hala seyretmeye devam edecek misiniz?

Çatışmanın doğrudan muhatabı olan güç-ler, hala açık bir muhasebe yapmayacak mı-sınız?

Sorun, solu, işçi sınıfı mücadelesini, sendikal ör-gütlenmeleri yıpratmaya devam ediyor.

Açık ki, sadece saldırıyı değil, tüm solu yıpratı-yor. Ve, sadece saldırıları değil, tüm solu vuruyor.

Ve solda tam bir duyarsızlık, bananecilik hüküm sürmeye devam ediyor. Kimin sorunu bu? Çözümü-nü, oligarşinin polisinden mi bekliyoruz? Oligarşinin polisiye yöntemleriyle çözülebilir mi?

Sendikalar, DKÖ’ler ve bütün olarak Türkiye so-lu “sorun bizim sorunumuz” diyebilmeli ve çözümü için sorumluluk üstlenmelidir.

Bu tür sorunlarda Türkiye solunun geçmişinde ağır basan yan grupçuluktur... Bugün, “grupçuluk-tan” daha vahim bir sorunla yüzyüzeyiz. Şimdi “ba-na ne” deniyor. Açıkça apolitik bir tutum sergileni-yor. Devrimci ilkeler ve değerler hatırlanmalıdır.

Haklar ve Özgürlükler Cephesi olarak, hepimizi yıpratın, mücadelemize zarar veren, güvensizlik ve moral bozukluğu yaratan bu sorunun çözümü için görev ve sorumluluk üstlenme çağrısı yapıyoruz. İlk adım olarak, sendikalar, DKÖ’ler ve siyasi yapılar-dan oluşacak geniş bir zeminde, sorunun çözümünün yönteminin, biçiminin ele alınmasını öneriyo-ruz. Burada tesbit edilecek yöntem ve politika teme-linde, oluşturulacak bir komisyon da hızla çözüme ulaşılmasını sağlamalıdır.

5 Kasım 2001
ARMUTLU...

Zulmün Tarihinde **Katliam**, Halkın Tarihinde **Direnış**

Büyük Direnişin dışarıdaki odağı, ölüme yatanların sansür-lenmek istenen sesini tüm dünyaya duyuran Armutlu gecekon-duları, o gün "ikinci 19 Aralık katliamı"nı yaşadı.

TAYAD'lıların ölümüne yattığı Armutlu oligarşi için yok edilmesi gereken bir direniş odağıydı. Direnişi sansürle boğma, direniş-çileri tahliye ederek direniş cep-hesini güçsüzleştirme, rüşvetle kırma politikaları burada bozul-muştu. TAYAD'lıların yanısıra, tahliye edilen onlarca Cepheli, rüşveti reddederek direnişi bu-ru da sürdürmeye başlamıştı. Öte yandan Armutlu sansür duvarla-rını parçalayan, her gün yüzlerce emekçinin ziyaret ettiği, kuşat-malara karşın ilginin hiç kesilme-diği bir yer haline gelmişti. Keza, o güne kadar bir çok ölüm orucu direnişçisi de burada ölümsüz-leşmiş ve sloganlar, kıvılcıklar-la Armutlu sokaklarından gök-delenlere meydan okuyarak uğurlanmışlardı. Cenazelerinde taşınan meşaleler Türkiye'yi ay-dınlatan, katliamcı devlet gerçe-ğini, direniş gerçeğini herkese duyuran bir işleve bürünmüştü.

Yok edilmeliydi bu direniş odağı... Oligarşinin şefleri yine "hayat kurtarma" demagojisiyle geldiler. Tahliye rüşvetini redde-den, dört duvar arasında olma-masına karşın dışarıda ölüme yatanları, ölümden, "örgütten" kurtaracaklardı!!!

Bu arsız demagojiler kimseyi inandırmasa da, katliamcılar her zaman pervasız olagelmışlerdir. Önce bir, sonra iki, ardından üç

olan ve onlarca ölüm orucu dire-nişçisinin ölümüne yürüyüşünü sürdürdüğü direniş evlerini yok etmek, Armutlu üzerinden bütün direnenlere gözdağı vermektir amaçları.

Zaten günlerdir kuşatılmış durumda olan, ülkenin en büyük kentinin ortasında sıkıyönetim altında tutulan Armutlu, saldırılara karşı sokaklarını barikatlar-la doldurmuş, ölüm orucu dire-nişçilerinin kararlılığını barikat-larda da yaşatacağını herkese ilan etmişti. Bugün direnişi uzak-tan seyredenler o gün de adım adım daralan kuşatmayı ve elle-rini uzatsalar tutabilecekleri dire-nişçileri uzaktan izlediler. Gece-kondulardan, fabrikalardan, okullardan, işyerlerinden çıkıp gelen binlerce insan yoksul so-kaklarda düzene öfkelerini haykı-rırken, katliamcılar hain planları-nı çoktan yapmışlar, zeminini hazırlamaya çalışıyorlardı.

19 Aralık katliamında büyük rol oynayan burjuva medya yine görev başındaydı, katliam günü Sabah Gazetesi "**Burası Filistin Değil İstanbul**" manşetiyle çıktı. Oligarşi katliam kararını bu manşetle ilan ediyor, burjuva ba-sın kanlı rolünü oynuyordu. Dö-nemin İstanbul Emniyet Müdürü Hasan Özdemir ve yardımcısı Şefik Kul yönetiminde, binlerce ölüm mangasıyla, panzerlerle, bombalarla yapılan saldırıda, ölüm orucu direnişçisi **Arzu Güler** ve direnişçilerin refakatçi ve ziyaretçilerinden **Sultan Yıldız**, **Bülent Durgaç**, **Barış Kaş** yakı-

larak, boğularak katledildiler. Barikatlarda direniş saatlerce sürdü. Gecekonduların üzerini gaz bombalarının bulutu kaplar-ken sokaklarda gecekondu gençleri öfkelerini sloganlar, mo-lotoflar, taşlarla gösteriyorlardı.

Katliama karşı başka bir öfke de F tiplerinde patlıyordu. Ar-mutlu'dakiler hücrelerdeki için direniyordu. Hücrelerde be-denler Armutludakiler için tutuştu. Saldırımı duyar duymaz F tip-lerinin hücrelerinde Nail Çavuş, Eyüp Samur ve Muharrem Çe-tinkaya bedenlerini tutuşturarak ölümsüzleştirdiler. İçerisi ile dışarı-sının bütünleşmesi bundan daha çarpıcı anlatılamazdı...

6 Kasım faşizmin tarihine katliam, halkların tarihine dire-niş olarak yazıldı. Direnişi katli-ama kıramadı faşizm. Direni-şevlerinde yürüyüş sürdü. 13 Kasım sabahı erken saatlerde yeniden saldırdılar. Barikatlarla direnildi. Kurşunlar, bombalar arasında yüzlerce gündür aç olan onlarca insan gözüne alındı. O gün gözaltına alınanlar-dan biri refakatçi olarak bulunan Selma Kubat'tı. Selma, Gültekin Koç Ölüm Orucu Ekibi'nde (10. Ekip) savaşçı olarak yer alıp, 1 Mayıs 2004'de bedenini tutuşturarak ölümsüzleşti. Direniş ise 5. Yılına girdi! Katlederek tüketme-yi, direnişi kıracaklarını düşü-nenler bugün yoklar. Ne hükü-met ne de avantacı Hasan! Dire-nenler, uzun yürüyüşlerini soluk-suz sürdürüyor!!!

Sayı 130

45

31 Ekim
2004

Ağırman: 'Zaman Röportajı Çarpıttı'

Tokat şehitlerinden Devrim'in babası Niyazi Ağırman ile yapılan ve 18 Ekim tarihli Zaman Gazetesi'nde ve Kanal 7'de "**Kızı dağa çıkınca aklını yitirdi**" başlığıyla verilen haberi ile ilgili olarak, Niyazi Ağırman ile görüştük.

Bu röportajdaki ifadeler gerçek mi, size mi ait, nereler çarpıtıldı?

Hayır bana ait değil. Zaman ve Kanal 7 söylediklerimi kesintiye uğratarak, çarpıtarak yayınlamış ve söylediklerimden çok farklı anlamlar çıkmış. Muhabire röportajdan önce söyledim, çarpıtmazsanız yaparım dedim. O da söylediklerimi yazacaklarını, bir şey katmayacaklarını söyledi. İstedikleri gibi yorumlamışlar ve anlamları değiştirmiş. Örneğin:

- "Kızı dağa çıkınca aklını yitirdi" yazıyor. Eşimin, kızımın dağa çıkmasından çok önce ruhsal rahatsızlıkları vardı. Ona da söyledim...
- "Terör acıdan başka bir şey bırakmıyordu ardında" yazıyor. Kızımı dağda devlet öldürdü. Sağ yakalayabilirdi. Bir de cesedine işkence yaptı. Kolları paramparça, ayaklarına, dizkapaklarına, parmaklarına tek tek kurşun sıkılmışlardı. Ayağı, boynu kırıldı. Anlattım. Acaba niye yazmadı?
- "Ailesi varını yoğunu ortaya koyup onu okutmak istiyordu. Ama Devrim'in aklını çelmişlerdi bir kere" diye yazıyor. Onun aklını kimse çelmedi. O zaten bir devrimciydi. Bu ülkede yaşıyor, ülkenin şartlarını, sömürüyü, zulmü görüyordu. Kurtuluş yolu olarak orayı görmüş.
- "...her baba gibi kızını gelinlikler içinde görmek istiyordu. Bir nebze olsun acısını dindirmek için tabutuna gelinlik örttüyü" diyor. Tabii görmek isterdim. Ancak kızımın kararına saygı duyuyorum. Duvak takılmasını da evet istedim. Çok da güzel yakışmıştı. Ama nedense tabuttaki duvak Zaman'ın gözüne battı.
- Volkan'ın devrimcilik yapmasına izin vermiyordum. Ama o da 2000'de komployla tutuklandı. Kandıra F Tipi'nde tecritte tekbaşınaydı. Defalarca söyledim cezaevi müdürlüğüne. Tecritten dolayı çocuğum bunalımdaydı. TBMM İnsan Hakları Komisyonu Başkanı'na anlattığımın ertesi günü oğlumun ölüm haberi geldi. Devlet oğlumu sağ aldı, ölüsünü verdi.
- Niyazi Ağırman, yasal olmayan işlerin sonunda acıdan başka kazanç sağlanmadığı vurguluyor" diye yazmışlar. Ben böyle bir şey söylemedim. Çocuklarımın suçu vatanımızın bağımsızlığı ve halkının özgürlüğü için mücadele etmekte. Keza söylendiği gibi diğer çocuklarımı devrimcilik yapmasınlar diye yurtdışına göndermiş de değilim, uydurmuş.

Yoksulların Savaşçıları

YUNUS GÜZEL ve AHMET ÖZTÜRK Harbiye'de Anıldı

Gözetiminde katledilen Yunus Güzel ve Mersin'de infaz edilen Ahmet Öztürk, 24 Ekim günü Hatay'ın Harbiye Beldesi'nde anıldı.

İlk olarak Yunus Güzel'in ailesinin evinde toplanan kitle, caddelerden geçerek "Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez" pankartı ve "Haklar ve Özgürlükler Cephesi" imzalı çelengi taşıyarak mezarlığa yürüdü. Elerinde kızıl bayraklar, Yunus'un fotoğrafları ve gözlerinde öfke vardı. Beyazbaşörtülü

aileler "Yunus Güzel Ölümsüzdür, İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek" sloganlarıyla mezarlığa geldiler. Sloganları duyan halk etrafta toplanıp anmayı ilgiyle izledi. Yapılan konuşmalar, okunan şiir ve marşların ardından Arap geleneklerine uygun olarak Bahur yakıldı.

Ardından 26 Ekim 1994'te katledilen Ahmet Öztürk'ün başka bir mezarlıktaki mezarına gidildi. Girişinde "Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez" pankartı açıldı. Yapılan konuşmada Ahmet'in devrimci yaşamı anlatılırken, Erdiñ Aslan'ın annesi Ağıt (muviel) yaktı, aileler zalimlere beddua ettiler.

Tülin Aydın Bakır 5. Yılında Anıldı

5 yıl önce, yakalandığı hastalıktan kurtulamayarak aramızdan ayrılan Tülin Aydın Bakır, Ayvansaray Mezarlığı'ndaki mezarında 23 Ekim günü anıldı. Temel Haklar ve üyesi olduğu ve yıllarca emek verdiği Elektrik Mühendisler Odası (EMO) tarafından düzenlenen anma, saygı duruşuyla başladı. Kardeşinin ve EMO yönetim kurulu adına yapılan konuşmanın ardından Temel Haklar'dan Gülay Özpolat bir konuşma yaptı. Konuşmaların ardından mezarına karanfeller bırakıldı ve "Tülin Aydın Ölüm-süzdür, Devrim Şehitleri Ölüm-süzdür" sloganları atıldı. Anma "Bize Ölüm Yok" marşı ile sona erdi.

TKP/ML'den Tokat Şehitleri İçin Mesaj

TKP/ML Karadeniz Bölge Komitesi, Tokat dağlarında şehit düşen DHKC gerillaları için bir mesaj yayınladı. "*Kahraman silah arkadaşlarımızın yaralı-cansız bedenlerine alçakça kurşun boşaltan düşmandan her merminin hesabını boynumuzun borcu olsun.*" ifadelerine yer verilen mesajda şöyle denildi:

"İhanetin, inançsızlığın ve teslimiyetin hüküm sürdüğü şu günlerde; tercihlerini silahlı mücadeleden ve can pahasına direnişten yana yapan kahraman DHKP-C Komutan ve savaşçıların silah elde toprağa düşmeleri; savaşımıza yeni bir soluk, hınç ve azim katmakla beraber yüreğimizde derin bir yara açsa da, yaraları sarmayı ve hesaplarını faşist diktatörlükten sormayı görev biliyoruz... Şan olsun toprakta tohum, kavgada umut olanlara..."

İade Kararına Karşı Kampanya

Yunanistan Yüksek Mahkemesi, Almanya'ya iadesi talebiyle yedi aydır tutuklu bulunan Türkiye'li devrimci Sinan Bozkurt'un iadesine karar verdi.

Mahkeme süreci boyunca aralarında milletvekili, parti temsilcileri, sendikalar ve konfederasyon temsilcilerinin de olduğu geniş bir kesim tarafından takip edilen davada Sinan Bozkurt'un dokuz yıl önce gerçekleşen bir eylemde "şüpheli" olduğu, gerekçesiyle Almanya'ya iadesi isteniyordu. Aynı suçlama ile daha önce iki ay Alman hapis-hanelerinde kalan Bozkurt, delil yetersizliği nedeniyle serbest bırakılmış ve Alman makamlarından tazminat almıştı. Almanya tarafından iadesine neden olarak gösterilen diğer iki iddia ise mahkeme tarafından zaman aşımına uğradığı gerekçesiyle kabul edilmedi. Sinan Bozkurt'un iadesi ile ilgili son kararı Adalet Bakanlığı verecek. İki, üç ay sonra verilmesi beklenen kararın ise dönüşümü yok, yani iade için son aşama.

Bundan dolayı **Sinan Bozkurt ile Dayanışma Komitesi** çalışmalarını hızlandırdı. Sinan Bozkurt'un iade edilmemesi ve özgürlüğüne kavuşması talebiyle başlatılan kampanya devam ediyor.

Şu ana kadar 43 milletvekili ve onlarca konfederasyon, federasyon ve demokratik kitle örgütü tarafından kamuoyuna, destek açıklamaları yapıldı. Komite gelecek günlerde bir heyet oluşturarak Adalet Bakanlığı ile görüşmeyi planlıyor. Ayrıca yürüyüş ve gösteri gibi bir çok eylemin yapılacağı öğrenildi.

Kesbir'in İadesi Durdurulsun!

Kürt yurtseveri Nuriye Kesbir'i iade kararı alan Hollanda hükümetine karşı tepkiler sürüyor. İade kararını protesto etmek amacıyla Hollanda'nın Den Haag kentindeki Kürt Kültür Derneği'nde açlık grevi yapılıyor. Türkiye devrimcilerin de ziyaretleri ile destek verdiği eylemin tek talebi, Kesbir'in iadesinin durdurulması.

Tayland'da Gözaltı Katliamı

Hükümetin verdiği silahları militanlara vermekle suçlanarak tutuklanan 6 köy korucusunun serbest bırakılması isteğiyle yapılan gösterilere silahlarla müdahale eden polis ve askeri birlikler, gözaltına aldığı 78 insanı katlettiler. Müslümanların düzenlediği gösteri sonrası gözaltına alınan 1300 kişi kamyonlara dolduruldu. Kamyonlarda havasız bırakılan 78 insan boğularak yaşamını yitirdi. Daha önce de polis 6 kişiyi katletmişti.

Tayland Başbakanı olayı "yanlışlık oldu" diye açıkladı. Yanlışlığa bakın! Önce bombalarla, kurşunlarla gösteri yapanlara saldırıyor sonra gözaltına aldıklarını katle diyor! Bu açıklama tarzını da emperyalist efendilerinden öğrenmiş anlaşılan...

Avrupa Emekçileri Eylemlerini Sürdürüyor

Hollanda-Almanya - Hollanda hükümetinin sosyal haklarda kısıtlama öngören yasaya karşı emekçilerin tepkileri genel greve dönüştü. 27 Ekim günü yapılan ve sanayi sektöründe son 15 yılın en büyük genel grevi olan bir günlük grev, patronları tedirgin etti.

Alman tekellerin saldırıları sürerken, işçilerin eylemleri de devam ediyor. TİS görüşmelerinin sürdüğü Volkswagen işçileri alanlardaydı. Salzgitter kentindeki Volkswagen Fabrikası'nda çalışan işçiler 26 Ekim günü 7000 kişinin katıldığı bir eylemle işten çıkarmaları protesto ettiler ve sendikanın teklifinin Volkswagen patronu tarafından kabul edilmesini istediler.

27 Ekim günü ise Wolfsburg'daki fabrika alanında toplanan 30 bin işçi işten çıkarma ve iki yıl zam yapmama yönündeki kararı protesto etti. İşçilere Baunatal işçilerinin de destek verdiği belirtilirken, Hessen Eyaleti'ndeki Baunatal Fabrika Alanı'nda da ayrıca 6 bin işçi gösteri düzenledi.

Dolar'a Yasaklama

Küba - Küba yönetimi, 8 Kasım tarihinden itibaren ülkede ABD dolarının dolaşımını yasakladığını duyurdu. Küba Merkez Bankası'nın açıklamasında ticaret ve alışverişte, yurtdışından para transferinde dolar kullanılmaması istendi. Bilindiği gibi, ABD, Küba'da Komünist iktidarı yıkmak için askeri, siyasi baskılarının yanı sıra, ekonomik olarak da kuşatma altında tutuyor. Bu karar, Küba yönetiminin ABD'nin ekonomik kuşatmasına teslim olmama kararlılığının bir göstergesi olarak değerlendirildi. Castro böylece, Doların vazgeçilmez olduğunu düşünen, Doları tapan işbirlikçi iktidarlara, böyle olmadığını gösteriyor.

“İşgal altında özgürlük ve demokrasi olmaz”

Felluce 2 Ekim'den bu yana kuşatma altında. 2 Ekim'den bugüne Felluce'de kaç Iraklı katledildi? Bunun cevabını veremiyoruz. Ne işgalciler katliamlarının bilançosunu açıklıyor, ne burjuva medya bilanço çıkarıyor.

Irak halkı bir yandan cenazelerini kaldırıyor, yalarını sarıyor, bir yandan direniyor.

Tek bir gerçek var Irak'ta: İşgal ve direniş.

Felluce dışında çeşitli şehirlerde de çatışmalar sürmekle birlikte, Felluce kuşatması öne çıkmış durumda. İşgalciler, Irak'taki seçimlerden önce Felluce'de bir “zafer” kazanmak istiyorlar. Demokrasicilik oyununa inandırıcılık kazandırabilmek için Felluce'de direnişçilerin denetiminin kırılması amaçlanıyor.

Direniş açısından Felluce'nin taşıdığı bu önem, bir kez daha farklı direniş güçlerinin dayanışmasını sağlıyor.

Şii lider Mukteda es-Sadr, kuşatma altında bulunan Sünni Felluce liderlerine bir mesaj göndererek yanlarında olduklarını bildirdi:

“Felluce mücahidlerine yardıma hazırım. Bu bildiriye kanımla yazmak isterdim, ama neyim varsa elimden gelenin en iyisini yapmaya söz veriyorum. **Mücahidlerin seçeceği yolu destekleyeceğiz.** Irak'taki bütün kentlerin istilasını kınıyorum. **İşgal altında özgürlük ve demokrasi olmaz.** Iraklılar kendi yazgılarını belirlemekte hür olmalı. Irak bizim ülkemiz, kentleri de bizim.”

Emperyalizmin Sünnileri ve Şiileri birbirine düşürme, en azından birbiri karşısında duyarsız bırakma planlarını bir kez daha bozan Sadr'ın mesajı bir çok açıdan öğreticiydi.

Bunların başında **işgal altında özgürlük ve demokrasi olmayacağı** vurgusu geliyor.

Gelişmelere direnişin penceresinden bakan herkesin göreceği gerçek budur; ama kendine sol, sosyalist vb. diyen kimileri işgal altında demokrasinin olabilirliğini tartışabiliyor, ABD müdahalesinin Irak'ı, Irak'ın kentlerini özgürleştirebileceğini söyleyebiliyor.

DİRENİŞ VURUYOR... Direnişçilerin

işgalcilere yönelik eylemleri, artarak sürüyor. ABD'nin kayıpları 1100'ü geçen, 'işgal bataklığı' derinleşiyor.

Sadr bir islamcı. Emperyalizmle çelişkileri olsa da, temelde kapitalizme karşı değil. Bu anlamda emperyalizme karşıtlığı da daha yüzeyseldir. Ama somut bir işgal gerçeği var. Ve Irak'ta bugünün baş çelişkisi de işgalcilerle Irak halkı arasındaki çelişkidir. Bu çelişkiyi doğru tesbit etmek için Marksist-Leninist olmak gerekmiyor, direniş safında olmak yeterlidir.

Marksist-Leninist, sosyalist, yurtsever geçinip Irak direnişine “terör” diyenler, elbette yanlış yerden baktıkları için çelişkiyi de yanlış tesbit ediyorlar. Irak işgalini onaylayanlar, “kötünün iyisi” olarak görüp gösterenler, “ulusların kaderini tayin hakkı” adına meşrulaştıranlar, emperyalizme ve mevcut dünya konjonktürünü değerlendirmekte Sadr'dan daha geri bir noktadılar.

Mesajdaki ikinci nokta; direnenlerin iradesi-ne saygıdır!

Sadr, Felluce'deki direnişçilere gönderdiği mesajda diyor ki, **“Mücahidlerin seçeceği yolu destekleyeceğiz... Hangi eylem yolunu seçerseniz seçin, sizinle el eleyim...”**

Sadr'ın bu konuda farklı düşünceleri olabilir, ki mesajının bir yerinde de “aynı zamanda savaştan uzak olmalarını istediğini çünkü işgalcilerin acımasının olmadığını...” belirtiyor. Ama sonuç, direnenlerin iradesine uyacağıdır.

Yine bir islamcının gösterdiği “direniş demokrasisi” olarak adlandırabileceğimiz bu tavrı, ülkemiz solunun büyük bölümünün tavrıyla karşılaştırmayacak kadar ileri bir yaklaşımdır. 5. Yılına giren büyük direniş karşısında solun bir çok kesiminin tavrı, “Ben senin eylem biçimini –ölüm orucunu–, zamanlamayı yanlış buluyorum, onun için de desteklemiyorum...” şeklinde tezahür etmiştir.

Sadr'a, islamcı ideoloji ve politikanın tüm tutarsızlıklarına karşın bunu söyleten mevcut duruma yine direniş cephesinden bakıyor olmasıdır. Ülkemiz solu nezdinde yaşanan ise, gelişmelere emperyalizme-oligarşiye karşı direniş cephesinden bakmayıp, direnişin iradesini tanımak yerine, direnişe kendi iradesini dayatmaya çalışmak biçiminde olmuştur.

Tek bir gerçek var Irak'ta: İşgal ve direniş.

Aslında bu gerçek, ülkemiz de dahil olmak üzere, tüm sömürge ve yeni-sömürge ülkelerin gerçeğidir. Dünyayı, Irak'ı ve ülkemizi doğru görmeyi sağlayacak tek şey de, bu gerçeğin penceresinden bakmaktır.

Ülkemizin gerçeği de budur.

Yak, yık, çekil!

Şaron'un 'Gazze'den Çekilme' Planı

Bir yandan Filistin Gazze'de katliam sürüyor, bir yandan İsrail'in "Gazze'den çekilme planı" tartışılıyor.

Gazze'den çekilme planı'yla birlikte Gazze'nin bir çok kentine, kamplara peşpeşe saldırılar düzenlendi. İsrail en kaba haliyle, çekilmeden önce, yakıp yıkıyor, katlediyor. İsrail'in 28 Eylül'de başlattığı ve "Tövbe operasyonu" adını verdiği bu saldırılarda, **BM'nin açıklamalarına göre 107 Filistinli katledilirken, 431 Filistinli yaralandı, ölenlerin üçte birini 18 yaşın altındakiler oluşturuyor. Saldırıda 675 kişinin barındığı 143 aileye ait 91 ev yıkıldı.**

Siyonist katliamcılar, en son 24 Ekim'de Han Yunus kampına düzenledikleri 30 saat süren saldırıda 17 Filistinliyi katlettiler.

28 Eylül'den bu yana, tam bir aydır İsrail tankları, uçakları döne döne bomba yağıyor Filistin halkının üzerine. Bu kıyım, bu vahşet, **Amerikanlıların ve Avrupalıların** yüzünü kızartmıyor, gözlemlerini açmıyorsa, onlar, yanılgı içindekiler değil, halklara ihanet içindekilerdir.

Gazze'den çekilme 'barış yolu'nu mu açacak?

Katliamcı başbakan Şaron'un Gazze'den çekilme planı, kimileri tarafından "barışın yolunu açacak bir adım" olarak, hatta "Filistin Devletine giden yol" olarak pazarlanıyor. Bu tam bir aldatmacadır.

Kimsenin siyonist katliamcılara Gazze'den çekilmeyin deme durumu yok elbette. Ne var ki, bu çekilme daha kapsamlı bir planın sadece bir parçasıdır ve o planın kendisi, savaşı daha da şiddetli hale getirecek bir plandır.

Planın ne anlama geldiğini, neye hizmet edeceğini bizzat Şaron'un baş danışmanlarından Dov Weissglass'ın ağzından aktaralım:

"Çekilme planı önemli, çünkü barış sürecini donduruyor. Süreci dondurunca, bir Filistin devletinin kurulmasını, göçmenler, sınırlar ve Kudüs konularındaki tartışmaları engelliyorsunuz. Filistin devleti denen paket, tüm ayrıntılarıyla birlikte fiilen, süresiz olarak gündemimizden çıkmış oluyor." (Aktaran Ergin Yıldızoğlu, Cumhuriyet, 25 Ekim 2004)

İsrail'in Gazze'den çekilmesi, direniş karşısında "başedemeyip" atılmış bir geri adımdır. Ancak Siyonist iktidar, bu geri adımı atarken, bir başka

cephede Batı Şeria'da işgalini pekiştirme hesapları yapmaktadır. Filistin topraklarını 50 yıldır parça parça işgal eden İsrail, son olarak çok da-

ha büyük bir parçayı koparmak peşindedir. Şaron'un planına göre, Gazze'deki Yahudi yerleşimcilerinin bir kısmı Gazze'den çıkacak, buna karşılık Batı Şeria'daki yerleşim yerleri büyütülecektir.

İsrail'in Gazze'den çekilmesi Gazze için de tam bir özgürlük anlamına gelmiyor. Çünkü Gazze yine havadan, karadan ve denizden İsrail tarafından abluka altında tutulmaya devam edilecektir.

Kısacası, ABD'nin de desteklediği bu planın esası, Gazze'yi tam abluka altına alıp, Batı Şeria'ya kalıcı olarak el koymak ve sonuçta Filistin halkı için "dünyanın en büyük hapisanesini" kurmaktır. Böylelikle İsrail hem topraklarını büyütmüş, hem direnişi daha dar bir alana sıkıştırmış olacaktır.

Filistin konusunda bugüne kadar emperyalizmin ve İsrail'in insiyatifinde onlarca plan, yol haritası açıklanmış ama bunların hepsi, işgal ve direniş gerçeği değişmediği için tarihin çöplüğünü boylamıştır. Gazze'den çekilme planı da, Bush ve Şaron'un hesapladığı gibi gelişmeyecektir. Filistin halkı, Siyonizmin Batı Şeria'ya el koyma planını da boşa çıkaracaktır.

41 Aydır Tutsak!

1929 doğumlu, 75 yaşındaki Arafat, tam 41 aydır karargahında tutsak hayatı yaşıyor.

1952'de Filistinli Öğrenciler Federasyonu Başkanlığı'ndan bu yana hep en önünde olduğu mücadelenin son 3,5 yılını İsrail tecriti altında geçirdi.

Bir halkın meşru, yasal temsilcisi o.

Ama yasallık, demokratiklik sözlerini dillerinden düşürmeyen emperyalist ülkeler, bu haksız, bu alçakça kuşatmaya karşı çıkmak yerine, elbirliğiyle Siyonist kuşatmanın zincirlerini kalınlaştırdılar. Elbirliğiyle tecrit altında çürütüyorlar Arafat'ı.

27 Ekim'de Arafat'ın sağlık durumunun kötüye gittiği yansıdı basına. Dergimiz yayına girerken henüz netleşmiş bir durum yoktu...

Sayı 130

49

31 Ekim
2004

kahramanlar Ölmez

23 Ekim - 29 Ekim Şehitlerimiz

**Ahmet ARIÖZ,
Orhan Veli SAYDEMİR**
3 Kasım 1999

Isparta'da 3 Kasım günü geçirdikleri trafik kazası sonucunda aramızdan ayrıldılar.

İkisi de devrimci hareketin taraftarlarıydılar. Isparta'da demokratik mücadelede yer aldılar. Usanmadan halka devrimci düşünceleri taşıdılar. Ahmet Arioöz, Vatan Dergisi'nin dağıtımıcısıydı.

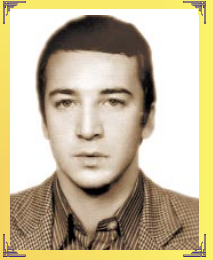

Necdet PİŞMİŞLER

5 Kasım 1981

Ordu Aybastı'da jandarmayla girdiği çatışmada son mermisine kadar çatışarak şehit düştü.

Liseli DEV-GENÇ ve Bursa'da mahalli birimlerde çeşitli sorumluluklar almış, daha sonra kırsal alanda görevlendirilmişti. Devrimci hareketin ilk kır gerillası geleneğini yaratanlardandır.

Numan KAYGUSUZ

4 Kasım 1978

İstanbul Şehremini'de faşistler tarafından kaçırılıp işkenceyle öldürüldü.

Yıldız DMMA'da DEV-GENÇ örgütlenmesinde yeralan militan bir devrimciydi.

Büyük direnişte ölümsüzleştiler

Arzu GÜLER (TAYAD)
5 Kasım 2001

4 Haziran 2001'de TAYAD'lıların İkinci Ölüm Orucu Ekibi'nde Armutlu direniş evinde ölüm orucuna başladı. Açlığın 150'li günlerindeyken, Armutlu'ya saldıran polis tarafından katledildi.

8 Mart 1978 Tunceli Hozat doğumludur. 1992'de Hozat'ta devrimcilerle bağ kurdu. Daha sonra taşındıkları Mersin'de ve İstanbul Bahçelievler'de Devrimci Halk Güçleri içinde mücadelesini sürdürdü. F tiplerinin gündeme gelmesi üzerine, TAYAD'lıların mücadelesinde yer aldı.

Hapishanedeki devrimcilerin onun için hep özel bir anlamı oldu. Nasıl olmasındı? Dayısı ve halasının kızı tutsaktı. İlk gözaltılarını, 1996'da '84 ölüm orucu şehitlerini anma pikniğinde, 98'de de 96 ölüm orucu şehitleri anmasında yaşadı, işkencelerden geçirildi. Yılmadı. Evliydi. Eşi düzen içi bir yaşamı tercih ediyordu. Koparıp attı bu bağı. Ablasıyla birlikte bant takmışlardı. Ablasının ihanetine rağmen o yoluna devam ederek ölümsüzleşti.

Bülent DURGAÇ (DHKP-C)

5 Kasım 2001

1991'de mücadeleye katıldı. Mersin'de mücadelesi ni sürdürürken, 1993'de tutsak düştü. 1996 Ölüm Orucu'nda Birinci Ekip'de yer aldı. 19 Aralık katliamı sırasında Bursa'daydı. Yoldaşlarıyla birlikte direndi. Daha sonra Edirne F tipi Hapishanesi'nin hücrelerine atıldı.

13 Ekim 2001'de Adli Tıp Raporu'yla tahliye edildi. Armutlu'da katledildiğinde 8.5 yıllık tutsaklığından sonra tahliye edileli henüz iki hafta olmuştu.

O, devrimciydi. Direnişin içinden geliyordu. Tahliye olunca da Armutlu'daki direnişçilerin yanına koştu. Ölümsüzlükle orada bulundu.

Sultan YILDIZ (TAYAD)

5 Kasım 2001

Direnış mahallesi Armutlu'da direnişin hem emekçisi, hem yöneticisi olarak ölüm orucu savaşçıları nın, tutsak yakınlarının yanındaydı. Armutlu saldırısında katledildi.

1973 Sivas Kangal Topardıcı Köyü doğumludur. Kırşehir'de Gazi Üniversitesi Eğitim Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı'nda okurken gençlik mücadelesinde yer aldı. Kırşehir'de yerel Kızılırmak Gazetesi'nin yazı işleri müdürlüğünü yaptı. Gençlik örgütlenmesinde görevler aldı. 1999'da İstanbul'da Kurtuluş Gazetesi'nde çalışmaya başladı. 2000'de ise F tipi hapishaneler sorununun gündeme girmesi üzerine, kendini tümüyle TAYAD'lıların mücadelesine verdi. Hücreleri tüm dünyanın gündemine sokan bir çok TAYAD eyleminin örgütleyicilerinden biriydi Sultan.

Barış KAŞ (DHKP-C)

5 Kasım 2001

Devrime, devrimciliğe inanan biriydi. O nedenle Armutlu'daki direnişçilere destek olmak için kalkıp Dersim'den gelmişti. Armutlu'da polis tarafından katledildi.

1981 Dersim Pertek Doğrultay Köyü doğumluydu. Çocukluğundan beri devrimcileri, dağdaki gerillaları tanımıştır. Devrimci hareketin bir taraftan olarak çeşitli eylemler, görevler içinde yer aldı. Akrabalarından tutsak olanlar vardı. Kendisi de mücadele içinde iki kez kısa süreli tutsaklıklar yaşadı.

Ekmek ve Adalet

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.net

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.net

Ekmek ve Adalet Dergisi

Sahibi ve Yazışleri Müdürü: Pembe Özlem OLGUN

Genel Yayın Yönetmeni: Gülizar Kesici

Adresi: İnebey Mahallesi Küçük Langa Caddesi No:29 C-26

Akşahin Pasajı Aksaray-Fatih-İstanbul

İrtibat Telefonu: 0212 347 69 66 Faks: 0212 347 69 65

Hesap No: 0041310 -4 Yılmaz Bas. Yay. Dağ. Org.

Akbank Yusufpaşa Şubesi/İST

Ofset Hazırlık: Yılmaz Yayıncılık

Baskı: ASPAŞ Pazarlama

ISSN: 1304 687X

Fiyatı: 750 000

Avrupa: 3 Euro

Almanya: 3 Euro

Fransa: 3 Euro

İsviçre: 3 Euro

Hollanda: 3 Euro

İngiltere: £ 2.5

Belçika: 3 Euro

Avusturya: 3 Euro

Bürolarımız

Yayıncılık Venloerstr. 507-A

Tel: 0049 221 280 87 74

Faks: 0049 221 280 90 84

E-mail adresi: ekmekveadalet@arcor.de

Adana: İnönü Cad. Örnekler Apt. No:5 Kat:5

Tel-faks: 0 322 363 32 09

Ankara: GİM Bulvarı Onur İşhanı Kat: 6 Daire: 151 Kızılay

Tel-faks: 0 312 419 27 38

Antalya: Armutlu Mahallesi Elmas Sok. Şaban Kanatlı Apt. Kat: 4 D: 6

Tel-faks: 0 326 223 87 18

Bursa: Sakarya mah. Uluyol cad. Aydın İşhanı-2 No: 24 Kat: 2

Daire: 2

Osmangazi/Bursa

Tel-faks: 0 224 224 93 97

50825 Köln

0049 221 280 87 75

Hopa:Hopa İş Merkezi Zemin Kat No: 1 HOPA

Tel-Faks: 0 466 351 42 08

İzmir: Milli-i Kütüphane Cad. No: 17/104 Tepeköy/İli İş Merkezi

Konak/İzmir Tel-Faks: 0 232 482 29 54

Kocaeli: Hürriyet Caddesi Gakkö Kervan Saray İşhanı Kat:7

No:79 Tel-Faks: 0 262 331 66 51

Malatya: Dabakhane Mah. Bakırcılar Çarşısı Sanbeyoğlu İşhanı

Kat:1 No:43 Tel: 0 422 323 24 77

Mersin: Bahçe Mah. 4604 Sk. Tütüncü Apt. Kat: 1/6

Samsun: 19 Mayıs Mah. Talimhane Cad. Albayrak İşhanı NO:24

Kat:2 Daire:9 Tel-faks: 0 362 435 25 80

Trabzon: Düzenli Ulusoy İş merkezi Çömlekevi Yokuşu

No: 42 Trabzon

Tel-faks: 0 462 321 14 80